COMPENDIARIA

GRÆCÆ

GRAMMATICES

INSTITUTIO

IN USUM

SEMINARII PATAVINI

MULTO QUAM ANTEA EMENDATIOR ET AUCTIOR.

PATAVII

EX TYPOGRAPHIA SEMINARII

MDCCCXIX.

TYPOGRAPHUS

LECTORI.

Grammaticam Græcam tibi do, veterem quidem illam meam, sed plurimis locis emendatam et auctam. Emendationes præcipue spectant declinationes nominum, verborum conjugationes, verba anomala et dialectos. Unicam posui conjugationem verborum barytonorum; quia, quæcumque sit præsentis characteristica, una est omnium terminatio; in verbis vero circumflexis, et in μι plures admisi, quia ea verba diversa quidem ratione desinunt pro diversa vocali, quæ literam ω præcedit. Doctos autem viros Hemsterhusium, Lennepium et Scheidium sequutus duas solummodo verborum formas, Activam nempe et Passivam, Media rejecta, amplexus sum; ea nimirum de causa, quod forma verborum, quæ vulgo Media appellatur, excogitata est a solis Grammaticis, qui, quum animadverterent interdum tempora vocis passivæ activa, et e contrario quædam vocis activæ passiva significatione usurpari a græcis scriptoribus, ex hisce temporibus formæ passivæ et activæ novam quamdam effinxerunt formam, quæ Media inter utramque esset. Sed distinguendum est inter verborum formas seu terminationes, et eorumdem significationes. Nemo enim inficiari potest, alicujus verbi personas modo passiva, modo activa significatione gaudere, sed si nova verborum forma effingenda propterea esset, cur non etiam in lingua latina id factum a grammaticis? Nonne quædam sunt verba latina, quæ licet passive desinant, active tamen usurpantur, ut *sequor*? Quædam etiam, quæ-

sub forma passiva duplicem habent significationem, ut *populor?* Nonnulla vero quæ sub activa forma passive usurpantur, ut *vapulo?* Si itaque in lingua latina nulla alia est verborum forma præter activam et passivam, idem etiam retinendum est in lingua græca. Quando vero et quænam verba duplici gaudeant significatione sub una tantum forma, assidua et accurata auctorum lectio satis docebit. Quædam porro essent dicenda de numero temporum, quæ sex tantum tam in forma passiva, quam in activa esse censeo; sed ea, quæ suis locis adtuli, hujus numeri convenientiam satis abunde demonstrare arbitror. In verbis autem anomalis ea tantum tempora posui, quæ ex communi præsenti minime derivantur; quæ enim regularia sunt, quivis facile per se videbit. Dialectorum tamdem tractatum ampliorem, quam antea, dedi, in quo concinnando usus sum optima lucubratione de iisdem a Mich. Maittaire elaborata, quam multorum virorum curis emendatam novis locupletavit additionibus Frid. Gull. Sturzius, et Lipsiæ edidit an. 1807.

Quantumcumque hoc, et qualecumque est, æqui bonique facias, ejusque industriam, qui assiduis distentus curis plura dare non potuit, probes velim. Vale.

GRÆCORUM LITERÆ

VIGINTI QUATUOR.

Nomen.	*Figura.*	*Sonus.*
Alpha	Α α	a
Bêta	Β β	b
Gamma	Γ γ	g
Delta	Δ δ	d
E psilon	Ε ε	e breve
Zêta	Ζ ζ	z
Eta	Η η	e longum
Thêta	Θ ϑ θ	th
Iota	Ι ι	i
Cappa	Κ κ	c, k
Lambda	Λ λ	l
My	Μ μ	m
Ny	Ν ν	n
Xi	Ξ ξ	x, cs
O micron	Ο ο	o parvum
Pi	Π ϖ	p
Rho	Ρ ρ	r
Sigma	Σ σ ς	s
Tau	Τ τ	t
Y psilon	Υ υ	y
Phi	Φ φ	ph
Chi	Χ χ	ch
Psi	Ψ ψ	ps
O mega	Ω ω	o magnum

De antiquitate literarum Græcarum.

Literas Græci nunc habent viginti quatuor: olim vero sexdecim tantum habuerunt, quas una cum earum nominibus ex Oriente in Græciam detulit Cadmus Phœnicius, annis circiter MD ante Christum natum. Quatuor literas ϑ, ξ, φ, χ a Palamede inventas fuisse constat tempore belli Trojani, h. e. ante Christum annis circiter MDXC, reliquas vero quatuor ζ, ψ, η, ω a Simonide Ceo annis ante eumdem ferme DXXX.

NEXUS LITERARUM

αι valet	αι.	ἐξ	εξ.	ος	ος.	ταῖς	ταῖς.
απο	απο.	ἐπι	επι.	ου	ου.	ται	ται.
αν	αν.	ἐστι	εστι.	ουδ	ουδ.	τῆς	τῆς.
αυτοῦ	αυτοῦ.	ευ	ευ.	ουκ	ουκ.	τὴν	τὴν.
αυτῷ	αυτῷ.	ην	ην.	παρα	παρα,	τον	τον.
γὰρ	γάρ.	θρ	θρ.	πιρ	πιρ.	τῶν	τῶν.
γεν	γεν.	και	καὶ.	περι	περι.	τῶν	τῶν.
γρ	γρ.	καὶ	καὶ.	πρ	πρ.	τοῦ	τοῦ.
δὲ	δὲ	κατὰ	κατὰ.	ρι	ρι.	ῦ	ῦ.
δια	δια.	χῶν	χῶν.	σθ	σθ.	υι	υι.
ει	ει.	μα	μα.	σθαι	σθαι.	υν	υν.
ει	ει.	μεθ	μεθ.	σπ	σπ.	ὑπ	ὑπ.
εἶναι	εἶναι.	μεν	μεν.	σσ	σσ.	χρ	χρ.
εκ	εκ.	μετὰ	μετὰ.	στ	στ.	ῶ	ῶ.
εν	εν.	μῶν	μῶν.	σχ	σχ.	ῷ	ῷ.

De quarumdam literarum pronuntiatione.

β pronuntiatur ut *b* latinum, tametsi quidam malint pronuntiare ut *v* consonans.

δ pronuntiatur ut *d* latinum, sed aliquando blæsius.

η a Græcis recentioribus pronuntiatur ut *i* latinum; sed revera magis accedere debet ad sonum literæ *e*; et quidem in *e* convertitur, quoties a Græcis ad Latinos migrat.

ο et *ω* hodie pronuntiatione non distinguuntur, sed tamen credibile est, *ω* apud veteres Græcos aliquanto sonantius ac plenius fuisse.

υ pronuntiari deberet ut *u* Gallicum, labris tamquam ad sibilum pressis; Græci nostri ita pronuntiant, quemadmodum *y* in vocibus Latinis.

Diphthongi, ut ex ipso nomine patet, duplici sono pronuntiari deberent; sed jam usus obtinuit in Italia et in Græcia, ut *αι, ει, οι, ευ* tamquam simplices vocales

proferantur. Itaque αι valet *æ*, ει et οι valent *i*, ου valet *u*.

γ ante γ sonat perinde ut ν, ut *ἄγγελος*, *nuntius*; item ante κ, ut *πέφαγκα*, *apparui*; ante ξ, ut *λύγξ*, *singultus*; et ante χ, ut *ἔγχος*, *basta*. Immo antiquæ monumenta in his locis habent modo γ, modo ν.

De divisione Literarum.

Septem sunt vocales, α, ε, η, ι, ο, υ, ω.

Reliquæ omnes sunt Consonantes.

De divisione Vocalium	Longæ,	η, ω.
	Breves,	ε, ο.
	Ancipites,	α, ι, υ.
	Mutabiles,	α, ε, ο.
	Immutabiles,	η, ι, υ, ω.
	Præpositivæ,	α, ε, η, ο, ω.
	Subjunctivæ,	ι, υ.

Dicuntur Longæ, quia suapte natura producuntur: Breves, quia corripiuntur: Ancipites, quia alicubi producuntur, alicubi corripiuntur: Mutabiles, quia in quibusdam temporibus Verborum mutantur: Immutabiles, quia non mutantur: Præpositivæ, quia præcedunt in componendis diphthongis: Subjunctivæ, quia in componendis diphthongis subsequuntur.

De Diphthongis	Propriæ,	αι, αυ, ει, ευ, οι, ου.
	valent,	æ, av, i, ev, i, u.
	Impropriæ,	ᾳ, ῃ, ῳ, ηυ, υι, ωυ.
	valent,	a, e, o, ev, yi, ou.
	Mutabiles,	αι, αυ, οι.
	Immutabiles,	ει, ευ, ου.

Appellantur Propriæ, quia, si recte pronuntientur, ut veteres pronuntiabant, duplicem sonum reddunt: Impropriæ, quia simplicem efficiunt sonum: Mutabiles, quia in quibusdam temporibus Verborum mutantur: Immutabiles quia non mutantur.

Divisio Consonantium	Mutæ.
	Semivocales.

Mutæ	Tenues,	π, κ, τ.
	Mediæ,	β, γ, δ.
	Aspiratæ,	φ, χ, θ.

Dicuntur Tenues; quia proferuntur minima spiritus copia: Mediæ, quia mediocri: Aspiratæ, quia maxima. Quoniam vero sola spiritus intensione differunt, facile una Tenuis migrat ad Mediam, vel Aspiratam sibi adfinem.

Mutæ inter se adfines	π, β, φ,	*propter idem instrumentum*	Labiorum.
	κ, γ, χ,		Palati.
	τ, δ, ϑ,		Dentium.

Semivocales { Liquidæ, seu Immutabiles. / Duplices.

Liquidæ, λ, μ, ν, ρ.

Nuncupantur Liquidæ, quia post Mutam positæ quasi liquescunt: Immutabiles, quia non facile mutantur, ut aliæ consonantes in inflexionibus Nominum et Verborum.

Duplices . .	ζ	valent,	τσ, σδ, ϑς.
	ξ		κσ, γσ, χσ.
	ψ		πσ, βσ, φσ.

σ, Semivocalis est suæ potestatis: *nec Liquida, nec Duplex; credita non vera litera, sed potius sibilus.*

De Accentibus.

Accentus sunt tres: Acutus ´: Θεός, *Deus:* Gravis `: τιμὴ, *honor:* Circumflexus ˜: ποιῶ, *facio.* Acutus habet locum in ultima syllaba, pænultima et antepænultima: Circumflexus in ultima et pænultima: Gravis tantum in ultima signatur, sed in omni syllaba intelligitur, in qua nullus est Accentus. Acutus et Circumflexus attollunt syllabam, Gravis deprimit.

Omnis Acutus finalis in orationis contextu vertitur in Gravem: ut Θεὸς ἡμῶν: sed τίς interrogativum semper Acutum retinet.

De Spiritibus.

Spiritus duo sunt: Lenis, sive Tenuis, ᾿: (olim ˫ et ˥) ut εἰς: Asper, sive Densus, ῾: (olim ˫ et) ut ὁ.

Omnis dictio incipiens a vocali, vel diphthongo spiritum Lenem, vel Asperum accipit in principio: ut ὄρος *mons*: ἑκατὸν *centum.* Omnes dictiones incipientes ab ὑ, vel ῥ aspirantur. Sed si in medio ρ geminetur, prius Leni spiritu, alterum Aspero notatur, ut ἔῤῥωσο, *vale.*

Quum vero satis sit spiritum Asperum adponere vocalibus, vel diphthongis, quæ illum admittunt, ubi e-

nim ille abest, Lenis est subaudiendus; hinc deinceps hoc spiritu semper abstinebimus.

De Apostropho.

Apostrophus est nota rejectæ vocalis vel diphthongi ob vocalem sequentem.

Rejiciuntur per apostrophum vocales α, ε, ι, ο, diphthongi αι, οι: ut κατ' αυτὸν pro κατὰ αυτὸν: βούλομ' εγὼ, pro βούλομαι εγὼ.

Si post apostrophum sequitur vocalis, aut diphthongus aspirata, tunc præcedens tenuis, vel una, vel duæ mutantur in suas aspiratas: ut αφ' οὗ, pro απὸ οὗ: νύχθ' ὅλην, pro νύκτα ὅλην.

DE PARTIBUS ORATIONIS.

Octo sunt partes Orationis: Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, Participium, Adverbium, Conjunctio, Præpositio.

Numeri sunt tres: Singularis, Dualis, Pluralis; sed Dualis numerus in N. Testamento non occurrit.

Casus sunt quinque: Nominativus, Genitivus, Dativus, Accusativus, Vocativus.

Genera sunt tria: Masculinum, Femininum, Neutrum.

DE ARTICULO.

Articulus duplex est: Præpositivus, ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc: apud Italos, *il*, *la*, *lo*: Subjunctivus, ὅς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod.

Articulus, ex communi Grammaticorum sententia, caret Vocativo: vicem ejus supplet adverbium ὦ, ut apud Latinos o.

Articulus Præpositivus.

	Singular.				Dual.		Plural.			
	N.	G.	D.	A.	N.A.	G.D.	N.	G.	D.	A.
Masc.	ὁ	τοῦ	τῷ	τὸν.	τὼ	τοῖν.	οἱ	τῶν	τοῖς	τοὺς.
Fem.	ἡ	τῆς	τῇ	τὴν.	τὰ	ταῖν.	αἱ	τῶν	ταῖς	τὰς.
Neut.	τὸ	τοῦ	τῷ	τὸ.	τὼ	τοῖν.	τὰ	τῶν	τοῖς	τὰ.

Articulus Subjunctivus.

	Singular.				Dual.		Plural.			
	N.	G.	D.	A.	N.A.	G.D.	N.	G.	D.	A.
Masc.	ὅς	οὗ	ᾧ	ὅν.	ὥ	οἷν.	οἵ	ὧν	οἷς	οὕς.
Fem.	ἥ	ἧς	ᾗ	ἥν.	ἅ	αἷν.	αἵ	ὧν	αἷς	ἅς.
Neut.	ὅ	οὗ	ᾧ	ὅ.	ὥ	οἷν.	ἅ	ὧν	οἷς	ἅ.

De Nomine.

Omnes fere veteres Grammatici nominum declinationes decem esse statuerunt; nempe quinque nominum Simplicium, quinque vero nominum Conctactorum. At nos propter terminationum similitudinem, et alias etiam ob causas, quas huc adducere non vacat, nominum simplicium declinationem primam et secundam, primam; tertiam ac quartam, secundam; quintam vero, tertiam omnino eorum classem constituere putamus; quod ex illorum nominum peradigmate, quod mox adferemus, clarius patebit.

Quatuor priores declinationes Simplicium sunt parisyllabæ, idest non crescentes in genitivo. Quinta vero est imparisyllaba, in genitivo crescens; ex qua oriuntur omnes declinationes Contractorum.

Simplicium

Declin. Prima et Secunda.

Horum nominum classis habet quatuor terminationes, in ας et ης generis masculini; in α et η generis feminini, ut ὁ νεανίας adolescens; ὁ χάρτης charta; ἡ δόξα gloria; ἡ τιμὴ honor. Declinatio prima sequitur plerumque terminationem articuli masculini; secunda vero feminini.

		Declin. I.		*Declin. II.*		*Declin. I.*		*Declin. II.*	
S.	N.	ας	ης	α	η	νεανίας	χάρτης	δόξα	τιμὴ
	G.	ου		ης		νεανίου	χάρτου	δόξης	τιμῆς
	D.	ᾳ	ῃ	ῃ		νεανίᾳ	χάρτῃ	δόξῃ	τιμῇ
	A.	αν	ην	αν	ην	νεανίαν	χάρτην	δόξαν	τιμὴν
	V.	α	η	α	η	νεανία	χάρτη	δόξα	τιμὴ
D.	N. A. V.	α				νεανία	χάρτα	δόξα	τιμὰ
	G. D.	αιν				νεανίαιν	χάρταιν	δόξαιν	τιμαῖν
P.	N.	αι				νεανίαι	χάρται	δόξαι	τιμαὶ
	G.	ῶν				νεανιῶν	χαρτῶν	δοξῶν	τιμῶν
	D.	αις				νεανίαις	χάρταις	δόξαις	τιμαῖς
	A.	ας				νεανίας	χάρτας	δόξας	τιμὰς
	V.	αι				νεανίαι	χάρται	δόξαι	τιμαὶ

Omnis Genitivus pluralis desinit perpetuo in ων; at in his duabus declinationibus semper circumflectitur in ultima. Excipe tamen feminina a masculinis tertiæ ducta, ut ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων.

Dativus singularis in quatuor primis declinationibus habet ι semper subscriptum, scilicet ᾳ, ῃ, ῳ, punctulo subjecto.

Quædam nomina in ας Dorice declinata formant Gen. in α, *ut* ὁ Θωμᾶς, τοῦ Θωμᾶ, *Thomas*: quædam vero formant Gen. in ου et in α, ut ὁ Πυθαγόρας, τοῦ Πυθαγόρου et Πυθαγόρα, Pythagoras.

Attice Vocativus est idem cum Nominativo in omni declinatione: in prima autem Vocativi quidem in α, Attice et poetice pro Nominativis usurpantur.

Exceptio. Nomina in της ut προφήτης, propheta; Gentilia, ut Σκύθης, Scytha; Poetica in πης, ut κυνώπης, impudens; Composita a πωλῶ vendo, ut βιβλιοπώλης, librorum venditor; a μετρῶ metior, ut γεωμέτρης terræ mensor; a τρίβω tero, ut παιδοτρίβης, puerorum præceptor, formant Vocativum in α breve, ut ὦ προφῆτα, ὦ Σκύθα, etc. At finita in στης habent utramque terminationem, in η et α, ut ὁ ληστὴς latro, ὦ ληστὴ et ληστά etc.

Nomina finita in δα, θα, ρα, et α purum, retinent in toto singulari α. Itaque Genitivus est in ας, Dativus in ᾳ: sic Ἀθηνᾶ, Minerva, Ναυσικᾶ, Nausica, μνᾶ, mina, contracta ex Ἀθηνάα, Ναυσικάα, μνάα. His adde Θέκλα, Thecla, Gen. ας, Dat. ᾳ. Dicitur α purum, quum vocalis, vel diphthongus præcedit α, ut in φιλία amicitia, ἀλήθεια veritas.

Quædam nomina secundæ declinationis in Dativo, et Accusativo singulari patiuntur Metaplasmum, ut ἀλκὶ, *pro* ἀλκῇ; *robori, et plurima augentur syllabis* φι, *et* φιν, θύρῃ, *janua*, θύρηφι, θύρηφιν.

Declinatio Tertia, et Quarta.

Horum nominum classis quatuor continet terminationes ος et ον, ως et ων; ος et ως masculini, feminini et communis generis; ον et ων neutrius. Nomina in ως et ων communi Grammaticorum consensu omnino Attica sunt, et derivantur ab iis quæ habent terminationem in ος et ον, mutata tantum pænultima longa α vel

ω in ι, ut ὁ καρπὸς fructus, ἡ ἄμπελος vitis, ὁ et ἡ ἄνθρωπος, hic et hæc homo, τὸ ξύλον, lignum, ὁ λαὸς, populus, Attice ὁ λεὼς, τὸ εὔγαιον fertile, Attice τὸ εὔγεων.

		Declin. III.		Declin. IV.		Declin. III.		Declin. IV.	
		ὁ, ἡ	τὸ	ὁ, ἡ	τὸ	ὁ	τὸ	ὁ	τὸ
S.	N.	ος	ον	ως	ων	καρπὸς	ξύλον	λεὼς	εὔγεων
	G.	ου		ω		καρποῦ	ξύλου	λεῶ	εὔγεω
	D.	ῳ		ῳ		καρπῷ	ξύλῳ	λεῷ	εὔγεῳ
	A.	ον		ων		καρπὸν	ξύλον	λεὼν	εὔγεων
	V.	ε	ον	ως	ων	καρπὲ	ξύλον	λεὼς	εὔγεων
D.	N. A. V.	ω		ω		καρπὼ	ξύλω	λεὼ	εὔγεω
	G. D.	οιν		ῳν		καρποῖν	ξύλοιν	λεῷν	εὔγεῳν
P.	N.	οι	α	ῳ	ω	καρποὶ	ξύλα	λεῴ	εὔγεω
	G.	ων		ων		καρπῶν	ξύλων	λεῶν	εὔγεων
	D.	οις		ῳς		καρποῖς	ξύλοις	λεῷς	εὔγεῳς
	A.	ους	α	ως	ω	καρποὺς	ξύλα	λεὼς	εὔγεω
	V.	οι	α	ῳ	ω	καρποὶ	ξύλα	λεῴ	εὔγεω

In his duabus declinationibus nomina neutra habent in omnibus numeris tres casus similes, nempe Nominativum, Accusativum et Vocativum, ut et apud Latinos.

Attici in hac declinatione loco literæ ο, adsumunt ω; si ι adfuerit, subscribitur, sed υ abjicitur; α in ω vertitur.

Poetice Dativus et Accusativus singularis, et Dativus pluralis mutantur per Metaplasmum; ut παρθένι *pro* παρθένῳ, ἄστρασι *pro* ἄστροις, σάββασι *pro* σαββάτοις. *Pauca patiuntur Apocopen, ut* ἔρι *pro* ἔριον, *lana, et nonnullis* φι *et* φιν *adjungitur, ut* στρατόφι, στρατόφιν, *pro* στρατὸς, *exercitus.*

Quinque nomina hujus declinationis formant Accusativum in ω: *uti* Ἄθως, Ἄθω, *Atho mons*, ἕως, ἕω, *aurora*, Κέως, Κέω, *Ceos insula*, Κῶς, Κῶ, *Cos insula*, λαγὼς, λαγὼ, *lepus.*

Veteres Attici ν *finalem ex Accusativo removerunt, ut* ἀγήρω *pro* ἀγήρων. *Unicum est nomen hujus declinationis*

in ως *neutrius generis*; τὸ χρέως *debitum*, *sed reperitur etiam* ὁ χρέως.

Quinta declinatio imparisyllaba.

Novem habet terminationes, quatuor vocales, et quinque consonantes, nempe α, ι, υ, ω, ν, ξ, ψ, ρ, σ: genera vero comprehendit omnia; ut ὁ ποιμὴν pastor, ἡ λαμπὰς lucerna, τὸ σῶμα corpus.

			ὁ	ἡ	τὸ
S.	N.	α, ι, υ, ω, ν, ξ, ψ, ρ, σ,	ποιμὴν	λαμπὰς	σῶμα
	G.	ος	ποιμένος	λαμπάδος	σώματος
	D.	ι	ποιμένι	λαμπάδι	σώματι
	A.	α	ποιμένα	λαμπάδα	σῶμα
	V.	similis Nominat.	ποιμὴν	λαμπὰς	σῶμα
D.	N. A. V.	ε	ποιμένε	λαμπάδε	σώματε
	G. D.	οιν	ποιμένοιν	λαμπάδοιν	σωμάτοιν
P.	N.	ες α neutr.	ποιμένες	λαμπάδες	σώματα
	G.	ων	ποιμένων	λαμπάδων	σωμάτων
	D.	σι	ποιμέσι	λαμπάσι	σώμασι
	A.	ας α neutr.	ποιμένας	λαμπάδας	σώματα
	V.	ες α neutr.	ποιμένες	λαμπάδες	σώματα

Terminationes nominum quintæ declinationis.

I. α ατος, ut τὸ ποίημα, ποιήματος poema }
II. ι - { ιτος — τὸ μέλι, μέλιτος mel } Hæc omnia sunt
{ ιος — τὸ σίνηπι, σινήπιος sinapi } generis neutri.

III. υ υος — τὸ δάκρυ, δάκρυος lacryma; at ἄστυ urbs, habet ἄστεος, πῶυ grex, πώεος; γόνυ vero, et δόρυ hasta, habent γόνυος et γόνατος, δόρυος et δόρατος.

IV. ω οος — Λητὼ, Λητόος Latona. Hæc nomina formant numerum dualem et pluralem ad normam secundæ declinationis simplicium.

V. ν { αν { ανος — ὁ Τιτὰν, Τιτᾶνος Titan.
αντος — τὸ τύψαν, αντος, quod verberavit.
εν { ενος — τὸ τέρεν, τέρενος tener.
εντος — τὸ τυφθὲν, τυφθέντος verberatum.

ην ηνος ut ἡ σειρὴν, σειρῆνος siren.
ενος — ἡ φρὴν, φρενὸς mens.
ιν ινος — ὁ δελφὶν, δελφῖνος delphin.
ον ονος — τὸ μεῖζον, μείζονος majus.
οντος — τὸ τύπτον, τύπτοντος verberans.
οδος — τὸ δίπουν, δίποδος bipes.
V. ν ουν ουντος — τὸ τυποῦν, τυποῦντος verberaturum.
υν υνος — ὁ μόσσυν, μόσσυνος turris.
υντος — τὸ ζευγνὺν, ζευγνύντος jungens.
ων ωνος — ὁ κλὼν, κλωνὸς ramus.
ονος — ἡ χελιδὼν, χελιδόνος hirundo: at κύων canis, habet κυνὸς per syncopen pro κύονος.
οντος — ὁ Ξενοφῶν, Ξενοφῶντος Xenophon.
οντος — ὁ δράκων, δράκοντος draco.
ουντος — ὁ τυπῶν, τυποῦντος verberaturus.

VI. ξ γος — ὁ ἅρπαξ, ἅρπαγος rapax.
κος — ὁ θώραξ, θώρακος thorax.
κτος — ἡ νὺξ, νυκτὸς nox.
χος — ὁ et ἡ βὴξ, βηχὸς tussis.

VII. ψ βος — ἡ φλὲψ, φλεβὸς vena.
πος — ὁ ὢψ, ωπὸς vultus.
φος — ἡ κατῆλιψ, κατήλιφος scala.

VIII. ρ αρ αρος — τὸ νέκταρ, νέκταρος nectar.
ατος — τὸ ἧπαρ, ἥπατος jecur: at ἡ δάμαρ uxor, habet δάμαρτος.
ειρ ειρος — ὁ φθεὶρ, φθειρὸς pediculus.
ηρ ηρος — ὁ λουτὴρ, λουτῆρος pelvis.
ερος — ὁ ἀὴρ, ἀέρος aer.
ορ ορος — τὸ ἦτορ, ἤτορος animus.
υρ υρος — τὸ πῦρ, πυρὸς ignis.
ωρ ωρος — ὁ φὼρ, φωρὸς fur.
ορος — ὁ Νέστωρ, Νέστορος Nestor: at τὸ ὕδωρ aqua, habet ὕδατος ab inusitato Nominativo ὕδας, et τὸ σκῶρ stercus, habet σκατὸς ab inusit. σκὰρ vel σκάς.

IX. σ

- ας
  - Mascul.
    - Subst. αντος, ut ὁ ανδριὰς, ανδριάντος statua, at ὁ λᾶας lapis, habet λάαος, λάος; Nominativus vero contractus ὁ λας habet λαὸς.
    - Adject. ανος, ut ὁ μέλας, μέλανος niger.
  - Femin. . . . . . αδος, ut ἡ μονὰς, μονάδος unitas.
  - Neutr. . . . . . ατος, ut τὸ γῆρας, γήρατος senectus.
- αις
  - αιδος ut ὁ et ἡ παῖς, παιδὸς, puer et puella.
  - αιτος — ἡ δαὶς, δαιτὸς convivium.
- αυς αος — ἡ γραῦς, γραὸς anus.
- ες εος — τὸ αληθὲς, αληθέος verum.
- εις
  - ειδος — ἡ κλεὶς, κλειδὸς clavis.
  - ενος — ὁ κτεὶς, κτενὸς pecten.
  - εντος — ὁ χαρίεις, χαρίεντος venustus.
- ευς εος — ὁ βασιλεῦς, βασιλέος rex.
- ης
  - ητος — ὁ λέβης, λέβητος lebes.
  - ηντος — ὁ τιμῆς, τιμῆντος honoratus.
  - εντος — ὁ Κλήμης, Κλήμεντος Clemens.
  - εος — ἡ τριήρης, ρεος, triremis.
- ις
  - ιδος — ἡ κρηπὶς, κρηπίδος crepido.
  - ιθος — ὁ et ἡ ὄρνις, ὄρνιθος avis.
  - ιτος — ἡ χάρις, χάριτος gratia.
  - ιστος — ἡ θέμις, θέμιστος jus.
  - ινος — ὁ et ἡ τὶς, τινὸς aliquis, et aliqua.
  - ιος — ἡ πόλις, πόλιος urbs.
- ος
  - εος — τὸ τεῖχος, τείχεος murus.
  - οτος — τὸ τετυφὸς, τετυφότος quod verberavit.
- ους
  - οδος — ὁ ποῦς, ποδὸς pes.
  - οος — ὁ νοῦς, νοὸς mens.
  - ουντος — ὁ πλακοῦς, πλακοῦντος placenta.
  - οντος — ὁ οδοὺς, οδόντος dens.
  - ωτος — τὸ οὖς, ωτὸς auris.
- υς
  - υος — ὁ μῦς, μυὸς mus.
  - εος — ὁ οξὺς, οξέος acutus.
  - εως — ὁ πρέσβυς, πρέσβεως senex:
  - υδος — ἡ χλαμὺς, χλαμύδος chlamys.
  - υθος — ἡ κόρυς, κόρυθος galea.
  - υντος — ὁ ζευγνὺς, ζευγνύντος jungens.

IX. σ { ως { ωδος ut ἡ φὼς, φωδὸς pustula.
ωτος — ὁ φὼς, φωτὸς vir, τὸ φῶς, φωτὸς lux.
ωος — ὁ ἥρως, ἥρωος heros.
οτος — ὁ τετυφὼς, τετυφότος qui verberavit.
οος — ἡ ηὼς, ηόος aurora.
λς λος — ὁ ἅλς, ἁλὸς sal; ἡ ἅλς, ἁλὸς mare.
νς νθος — ἡ ἕλμινς, ἕλμινθος lumbricus.
ρς ρτος — ὁ μάκαρς, μάκαρτος beatus.

Accusativus desinit in α.

Exceptiones. Nomina in ις, υς, αυς, ους pure declinata mutant σ Nominativi in ν: ut ὁ ὄφις serpens, τὸν ὄφιν: ὁ βότρυς racemus, τὸν βότρυν; ἡ γραῦς anus, τὴν γραῦν; ὁ βοῦς bos, τὸν βοῦν. Poetice tamen aliquando dicitur βόα, βότρυα etc.

Gravitona in ις et υς non pure declinata utramque retinent terminationem α et ν: ut ἡ ἔρις contentio, τὴν ἔριδα et ἔριν; ὁ νέηλυς advena, τὸν νεήλυδα et νέηλυν.

Vocativus similis est Nominativo.

Exceptiones. Nomina, quæ declinantur in Genitivo per αντος, εντος, οντος, formant Vocativum ablato τος Genitivi: ut ὁ Θόας, Θόαντος, ὦ Θόαν et poetice Θόα, Thoas; ὁ χαρίεις, χαρίεντος, ὦ χαρίεν gratiosus, ὁ λέων, λέοντος, ὦ λέον. Adjectiva tamen in εις habent Vocativum etiam in ει, ut ὦ χαρίει.

Excipiuntur ab hac regula omnia Participia, itemque nomina propria in ης: ut ὁ τύψας, τύψαντος, ὦ τύψας; ὁ τυφθεὶς, τυφθέντος, ὦ τυφθεὶς; ὁ τύπτων, τύπτοντος, ὦ τύπτων; ὁ Κλήμης, Κλήμεντος, ὦ Κλήμης, Clemens. Finita vero in ης et per εος declinata habent in Vocativo ες: ut ὁ Δημοσθένης, Δημοσθένεος, ὦ Δημόσθενες, Demosthenes.

Adjectiva in ην, Gravitona in ωρ, et finita in ας, ανος, et in ων, ονος, formant Vocativum ablato ος Genitivi: ut ὁ et ἡ τέρην, τέρενος, ὦ τέρεν tener; ὁ παντοκράτωρ, παντοκράτορος, ὦ παντοκράτορ, omnipotens, ὁ μέλας, μέλανος, ὦ μέλαν, niger; ὁ δαίμων, δαίμονος, ὦ δαῖμον, dæmon.

Gravitona in ηρ, et quatuor acutitona ὁ πατὴρ pater, ὁ δαὴρ levir, ὁ ανὴρ vir, ὁ σωτὴρ salvator, for-

mant Vocativum in ερ: ut ὦ μῆτερ mater, ὦ πάτερ, ὦ δᾶερ, ὦ ἄνερ, ὦ σῶτερ.

Nomina in ευς et ους abjiciunt σ, ut ὁ βασιλεύς, ὦ βασιλεῦ rex, ὁ πλακοῦς, ὦ πλακοῦ placenta; præter ὁ πούς, ὦ πούς pes; ὁ ὀδούς, ὦ ὀδούς dens; et participia δούς et γνούς: δίπους tamen habet ὦ δίπους et ὦ δίπου.

Gravitona in ις et υς adjectiva acutitona in υς, itemque monosyllaba in υς amittunt σ in Vocativo, ut ὁ ὄφις, ὦ ὄφι serpens, ὁ βότρυς, ὦ βότρυ racemus; ὁ ὀξύς, ὦ ὀξὺ acutus; ὁ μῦς, ὦ μῦ mus.

Nomen ὁ et ἡ παῖς puer et puella, Vocativum habet ὦ παῖ. Sed ejus composita retinent σ, ut ὁ et ἡ ἄπαις, ὦ ἄπαις expers liberorum.

Nomina in ω et ως per οος declinata habent in Vocativo οῖ: ut ἡ Λητώ, Λητόος, ὦ Λητοῖ Latona, ἡ αἰδώς, αἰδόος, ὦ αἰδοῖ pudor.

De Dativo Plurali.

Dativus pluralis formatur vel a Dativo singulari adsumendo σ ante ι, et abjiciendo δ, θ, ν, τ, vel a Nominativo singulari, addendo ι in nominibus exeuntibus in ξ, ψ, vel diphthongo, ut Ἄραψ, Arabs, Ἄραψι; βασιλεύς, rex, βασιλεῦσι; κόραξ, corvus, κόραξι; βοῦς, bos, βουσί. At πούς pes, ποσί.

Quum pænultima Dativi singularis est longa positione, fit longa etiam in Dativo plurali addendo ι post ε, et υ post ο; ita ut, quæ habent in Dativo singulari εντι, habeant in Dativo plurali εισι; quæ vero οντι, habeant ουσι: ut τιθέντι, τιθεῖσι; λέοντι, λέουσι.

Nomina, quæ syncopen patiuntur, formant Dativum pluralem in ασι. ut πατήρ, πατρός, πατράσι; μήτηρ, μητρός, μητράσι. Sed in Accusativo singulari πατέρα et μήτερα tantum leguntur, quia πάτρα, patriam, et μίτρα matricem significant.

Dativis pluralibus in σι, et personis verborum desinentibus in ε, vel σι, itemque tertiæ personæ singulari verbi εἰμὶ, additur ν, quum vocalis vel diphthongus subsequitur: ut λέουσιν ἐκείνοις: ἔτυπτεν αὐτόν: τύπτουσιν ἐκεῖνον. Quod aliquando fieri solet, etiamsi consonans subsequatur, præsertim in fine periodi.

Dativus Poeticus formatur a Genitivo singulari, mu-

tando ος *in* εσι, *vel* εσσι, *ut* ἥρωος, *heros*, ἡρώεσι *et* ἡρώεσσι; ἔπεος, *verbum*, ἐπέεσσι.

Quibusdam neutris hujus declinationis in ος *additur syllaba* φι *et* φιν, *verso* ο *in* ε: *ut* τὸ στῆθος, *pectus*, στήθεσφι; τὸ ὄρος, *mons*, ὄρεσφι; τὸ ὄχος, *currus*, ὄχεσφι. *In femininis vero in* ων, *abjicitur* σ *Genitivi*: *ut* ἡ κοτυληδὼν, *coxa*, κοτυληδόνος, κοτυληδονόφι: ἡ μελεδὼν, *cura*, μελεδονόφι.

Apocope etiam accidit in hac declinatione in omnibus casibus singularibus: ut in Nominativo τὸ σκέπα, *pro* σκέπασμα, *tegmen*. *In Genitivo* τοῦ Αἴαν, *pro* Αἴαντος. *In Dativo*, τῇ δαΐ, *pro* δαΐδι, *pugnæ*: τῇ παράκοιτι, *pro* παρακοίτιδι, *uxori*: τῷ ἱδρῷ, *pro* ἱδρῶτι *sudori*. *In Accusativo*, τὸν Ἀπέλλω, *pro* Ἀπόλλωνα, τὸν ἱδρῶ, *pro* ἱδρῶτα, *sudorem*. *In Vocativo*, ὦ Λαόδαμα, *pro* Λαόδαμαν, *Laodamas*. Αἴα, *pro* Αἴαν, *Aiax*.

De nominibus contractis.

Ex prima, secunda, tertia et quinta declinatione nominum simplicium oriuntur nomina contracta: sic vero appellantur, quia in illis duæ syllabæ contrahuntur in unam, vel synæresi, quum duæ vocales in unam ita coeunt, ut ambæ serventur, ut τείχεϊ τείχει; vel crasi, quum vel mutatur utraque vocalis, ut τείχεα τείχη, vel altera tollitur, ut τειχέων τειχῶν.

Quædam nomina masculina finita in έας et έης contrahuntur in Nominativo singulari in ῆς, ut ὁ Ἑρμέας, ῆς, τοῦ Ἑρμέου, οῦ, Hermes; ὁ Ἀπελλέης, ῆς, τοῦ Ἀπελλέου, οῦ, Apelles; in omnibus vero casibus sequuntur terminationem primæ declinationis nominum simplicium.

Nomina feminina finita in άα, vel έα, vocali aut ρ præcedentibus, contrahuntur in Nominativo singulari in ᾶ; ut ἡ μνάα μνᾶ mina; ἡ ἐρέα ἐρᾶ lana; finita vero in όη, vel έα, nec vocali nec ρ præcedentibus, contrahuntur in ῆ: ut ἡ διπλόη διπλῆ dupla; ἡ γέα γῆ terra: in omnibus autem casibus sequuntur declinationem secundam.

Nomina masculina finita in έος et όος, et neutra in έον et όον contrahuntur in Nominativo singulari in οῦς et οῦν; ut ὁ ἀργύρεος, ἀργυροῦς, argenteus; ὁ χνόος, χνοῦς, lanugo; τὸ ὀστέον, ὀστοῦν, os, ossis; τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν

simplex; in omnibus autem casibus sequuntur declinationem tertiam.

Ex quinta declinatione simplicium oriuntur quinque declinationes nominum contractorum; prima horum nominum declinatio tres continet terminationes, in ης masculini, feminini et communis generis; ut ὁ Δημοσθένης, Demosthenes; ἡ τριήρης triremis; ὁ et ἡ ἀληθής, verus, vera: in ες et ος neutrius, ut τὸ ἀληθὲς verum, τὸ τεῖχος murus.

Contractorum declinatio prima.

		ὁ et ἡ		τὸ		τὸ	
S.	N.	ἀληθὴς		ἀληθὲς		τεῖχος	
	G.	ἀληθέος	θοῦς			τείχεος	χους
	D.	ἀληθέϊ	θεῖ			τείχεϊ	χει
	A.	ἀληθέα	θῆ	ἀληθὲς		τεῖχος	
	V.	ἀληθὲς				τεῖχος	
D.	N. A. V.	ἀληθέε	θῆ			τείχεε	χη
	G. D.	ἀληθέοιν	θοῖν			τειχέοιν	χοῖν
P.	N.	ἀληθέες	θεῖς	ἀληθέα	θῆ	τείχεα	χη
	G.	ἀληθέων	θῶν			τειχέων	χῶν
	D.	ἀληθέσι				τείχεσι	
	A.	ἀληθέας	θεῖς	ἀληθέα	θῆ	τείχεα	χη
	V.	ἀληθέες	θεῖς	ἀληθέα	θῆ	τείχεα	χη

Exceptiones. Nomina propria hujus declinationis habent nonnumquam terminationem primæ simplicium in quibusdam casibus: ut τὸν Ἀριστοφάνην, οἱ Ἀριστοφάναι, τοὺς Ἀριστοφάνας; et τὸν Σωκράτην, ὦ Σωκράτη, unde Latinum, o Socrate. Item composita ab ἔτος annus: ut ὁ ἑπταέτης septennis, τοὺς ἑπταέτας.

Quæ desinunt in ης purum contrahuntur Attice in Accusativo in α, ut ὁ et ἡ εὐφυὴς ingeniosus, τὸν et τὴν εὐφυέα εὐφυᾶ.

Neutra aliquando contrahuntur in duali in ει, ut τὸ σκέλος crus, τὼ σκέλεε, σκέλει: sed τὸ ὄσσος oculus, habet per syncopen τὼ ὄσσε pro ὄσσεε.

Nomina propria in ης, composita ex κλέος contrahuntur in Nominativo singulari, et dupliciter in reliquis casibus, ut ὁ Ἡρακλέης, Ἡρακλῆς, Hercules; ὁ Θε-

μιστοκλέης, Themistocles, ὁ Σοφοκλέης, Sophocles, et alia plurima.

S.	N. Ἡρακλέης		κλῆς		
	G. Ἡρακλέεος	κλέους	κλέος	κλοῦς.	
	D. Ἡρακλέεϊ	κλέει	κλέϊ	κλεῖ.	
	A. Ἡρακλέεα	κλέη	κλέα	κλῆ	Att. κλέην, κλῆν.
	V. Ἡράκλεες	κλεις	κλες	et Att. κλῆς.	
D.	N. A. V. Ἡρακλέεε	κλέη	κλέε	κλῆ.	
	G. D. Ἡρακλεέοιν	κλέοιν	κλοῖν.		
P.	N. Ἡρακλέεες	κλέεις	κλέες	κλεῖς:	
	G. Ἡρακλεέων	κλέων	κλῶν		
	D. Ἡρακλέεσι	κλέσι			
	A. Ἡρακλέεας	κλέεις ἢ κλέας	κλεῖς.		
	V. Ἡρακλέεες	κλέεις	κλέες	κλεῖς.	

Contractorum declinatio secunda.

Duas habet terminationes, ις masculini et feminini generis: ut ὁ ὄφις, serpens, ἡ λέξις, dictio; et ι neutrius: ut τὸ σίνηπι, sinapi. Dupliciter declinantur hæc nomina in Genitivo et aliis casibus; Jonice in ιος, communiter in εος, Attice vero in Genitivo singulari in εως, et in Genitivo duali in εων.

		Jonice	Communiter		Jonice	Communiter	
		ὁ	ὁ		τὸ	τὸ	
S.	N.	ὄφις	φις		σίνηπι	πι	
	G.	ὄφιος	φεος	Att. φεως	σινήπιος	πεος	Att. πεως
	D.	ὄφιϊ φι	φεϊ	φει	σινήπιϊ πι	πεϊ	πει
	A.	ὄφιν	φιν		σίνηπι	πι	
	V.	ὄφι	φι		σίνηπι	πι	
D.	N. A. V.	ὄφιε φι	φεε	φη	σινήπιε πι	πεε	πη
	G. D.	ὀφίοιν	φέοιν	Att. φεων	σινηπίοιν	πέοιν	Att. πεων
P.	N.	ὄφιες φις	φεες	φεις	σινήπια πι	πεα	πη
	G.	ὀφίων	φεων		σινηπίων	πεων	
	D.	ὄφισι	φεσι		σινήπισι	πεσι	
	A.	ὄφιας φις	φεας	φεις	σινήπια πι	πεα	πη
	V.	ὄφιες φις	φεες	φεις	σινήπια πι	πια	πη

Contractorum declinatio tertia.

Unicam habet terminationem in εὺς, generis masculini tantum, ut ὁ βασιλεὺς rex.

S.	N.	βασιλεὺς	
	G.	βασιλέος	Att. λέως
	D.	βασιλέϊ	λεῖ
	A.	βασιλέα	
	V.	βασιλεῦ	
D.	N. A. V.	λέεληῖ	
	G. D.	λέοιν	
P.	N.	λέες	λεῖς
	G.	λέων	
	D.	λεῦσι	
	A.	λέας	λεῖς
	V.	λέες	λεῖς

Exceptio. Genitivus in έως non contrahitur: contrahuntur tamen nomina, quæ ante έως vocalem vel diphthongum habent: ut ὁ Πειραιεὺς, Piræeus, τοῦ Πειραιέως, Πειραιῶς; ὁ Στειριεὺς, Stirieus, τοῦ Στειριέως, Στειριῶς. Eadem Accusativum contrahunt in ᾶ, τὸν Πειραιᾶ, τὸν Στειριᾶ.

Contractorum declinatio quarta.

Duas habet terminationes, in ω et ως, generis tantum feminini; ut ἡ ἠχὼ echo, ἡ αἰδὼς verecundia.

Numerus singularis tantum in hac declinatione contrahitur. Dualis et pluralis sequuntur formam tertiæ declinationis simplicium. Vocativus singularis similis est Dativo.

		ἡ		ἡ	
S.	N.	ἠχὼ		αἰδὼς	
	G.	ἠχόος	οῦς	αἰδόος	οῦς
	D.	ἠχόϊ	οῖ	αἰδόϊ	οῖ
	A.	ἠχόα	ὼ	αἰδόα	ὼ
	V.	ἠχοὶ		αἰδοὶ	
D.	N. A. V.	ἠχὼ		αἰδὼ	
	G. D.	ἠχοῖν		αἰδοῖν	
P.	N.	ἠχοὶ		αἰδοὶ	
	G.	ἠχῶν		αἰδῶν	
	D.	ἠχοῖς		αἰδοῖς	
	A.	ἠχοὺς		αἰδοὺς	
	V.	ἠχοὶ		αἰδοὶ	

Contractorum declinatio quinta.

Duas complectitur terminationes, in *ας* purum et *ϱας*, generis neutrius tantum: ut *τὸ κρέας* caro, *τὸ κέϱας* cornu. Ex inflexione communi, quæ est in *ατος*, Ionice eximitur *τ*, deinde Attice fit contractio, in Genitivis quidem per *ω*, in reliquis autem casibus per *α*; si adsit *ι*, subscribitur.

		τὸ			τὸ		
S.	N.	κρέας			κέρας		
	G.	κρέατος	κρέαος	κρέως	κέρατος	κέραος	κέρως
	D.	κρέατι	κρέαϊ	κρέᾳ	κέρατι	κέραϊ	κέρᾳ
	A.	κρέας			κέρας		
	V.	κρέας			κέρας		
D.	N. A. V.	κρέατε	κρέαε	κρέα	κέρατε	κέραε	κέρα
	G. D.	κρεάτοιν	κρεάοιν	κρεῷν	κεράτοιν	κεράοιν	κερῷν
P.	N.	κρέατα	κρέαα	κρέα	κέρατα	κέραα	κέρα
	G.	κρεάτων	κρεάων	κρεῶν	κεράτων	κεράων	κεϱῶν
	D.	κρέασι			κέρασι		
	A.	κρέατα	κρέαα	κρέα	κέρατα	κέραα	κέϱα
	V.	κρέατα	κρέαα	κρέα	κέρατα	κέραα	κέρα

Sunt etiam quædam alia nomina hujus declinationis, quæ *ἀνωμάλως* contrahuntur, ut substantiva in *υς* et *ύς*, adjectiva in *ὺς*, substantiva in *οῦς* et *αῦς*, comparativa denique in *ων*; sed hæc omnia inter heteroclita contractione reperientur.

***TABULA** continens terminationes omnium declinationum nominum contractorum quae derivantur ex quinta simplicium.*

		1.ª		2.ª Ionica		2.ª Communis		3.ª	4.ª	5.ª		
		ὁ ἡ	τὸ	ὁ ἡ	τὸ	ὁ, ἡ	τὸ	ὁ	ἡ		τὸ	
S.	Nom.	ης	ες ος	ις	ι	ις	ι	ευς	ω ως		ας	
	Gen.	εος, ους		ιος		εος, Att. εως		εος, Att. εως	οος, ους	ατος	αος	ως
	Dat.	εϊ, ει		ιϊ, ι		εϊ, ει		εϊ, ει	οϊ, οι	ατι	αϊ	ᾳ
	Acc.	εα, η	ες ος	ιν	ι	ιν	ι	εα	οα, ω		ας	
	Voc.	ες	ες ος	ι	ι	ι	ι	ευ	οι		ας	
D.	N.A.V.	εε, η		ιε, ι		εε, η		εε, η	ω	ατε	αε	α
	G.D.	εοιν, οιν		ιοιν		εοιν, Att. εων		εοιν	οιν	άτοιν	άοιν	ῷν
P.	Nom.	εες, εις	εα, η	ιες, ις	ια, ι	εες, εις	εα, η	εες, εις	οι	ατα	αα	α
	Gen.	εων, ων		ιων		εων		εων	ων	άτων	άων	ῶν
	Dat.	εσι		ισι		εσι		ευσι	οις		ασι	
	Acc.	εας, εις	εα, η	ιας, ις	ια, ι	εας, εις	εα, η	εας, εις	ους	ατα	αα	α
	Voc.	εες, εις	εα, η	ιες, ις	ια, ι	εες, εις	εα, η	εες, εις	οι	ατα	αα	α

De Adjectivis.

Nomina adjectiva in tres classes distribuuntur. Alia habent tria genera et tres terminationes; alia tria genera et duas terminationes; alia tria genera et unam terminationem.

Adjectiva trium generum et trium terminationum.

ὁ ἡ τὸ

ας αινα αν, ut ὁ μέλας, ἡ μέλαινα, τὸ μέλαν niger, a, um; sed μέγας, μεγάλη, μέγα magnus, a, um: πᾶς, πᾶσα, παν omnis, cum suis compositis ἅπας, σύμπας universus, et participia in ας, ut τύψας, ασα, αν qui, quæ, quod verberavit.

εις εσσα εν, ut ὁ χαρίεις, ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν gratiosus, a, um; sed εἷς, μία, ἓν unus, a, um, cum suis compositis, et participia in εις, ut τυφθεις, τυφθεῖσα, τυφθὲν qui, quæ, quod vapulavit.

ην εινα εν, ut ὁ τέρην, ἡ τέρεινα, τὸ τέρεν tener, a, um.

ῆς ῆσσα ῆν, ut ὁ τιμήεις, τιμήεσσα, τιμῆεν, contracte ὁ τιμῆς, ἡ τιμῆσσα, τὸ τιμῆν honoratus, a, um.

ος η ον, ut ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, τὸ καλὸν, pulcher, ra, rum; at nomina in ος purum, vel in ρος habent femininum in α, ut ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον sanctus, a, um, ὁ πονηρὸς, ἡ πονηρὰ, τὸ πονηρὸν malus, a, um: excipe tamen ea quæ desinunt in εος vel οος, ita ut non præcedat ρ: ut ὁ χρύσεος, ἡ χρυσέη aureus, a; ὁ ὄγδοος, ἡ ογδόη octavus, a; at ὁ αργύρεος, ἡ αργυρέα argenteus, ea.

Atticis ος communis est generis, præcipue in compositis et derivatis; ut ὁ et ἡ πάμφιλος, τὸ πάμφιλον omnibus amicus, a, um; ὁ et ἡ κόσμιος, τὸ κόσμιον elegans. Ita etiam composita et contracta in ους, ut ὁ et ἡ πολύπους, τὸ πολύπουν multis pedibus gaudens, ὁ et ἡ εὔνους, τὸ εὔνουν benevolus, a, um, pro εὔνοος, εὔνοον.

οῦς οῦσσα οῦν, ut ὁ μελιτοῦς, ἡ μελιτοῦσσα, τὸ μελιτοῦν melleus, a, um, contractum ex μελιτόεις, τόεσσα, τόεν.

ὁ ἡ τὸ

υς εια υν, ut ὁ γλυκὺς, ἡ γλυκεῖα, τὸ γλυκὺ dulcis, e: sed ὁ πολὺς, ἡ πολλὴ, τὸ πολὺ multus, a, um. Composita in υς sunt communis generis, ut ὁ et ἡ ἄδακρυς, τὸ ἄδακρυ non lacrymans.

ων ουσα ον, ut ὁ τύπτων, ἡ τύπτουσα, τὸ τύπτον verberans, et cetera participia.

ως υια ος, ut ὁ τετυφὼς, ἡ τετυφυῖα, τὸ τετυφὸς qui, quæ, quod verberavit, et cetera participia.

Anomala sunt sequentia; ὁ ἄλλος, ἡ ἄλλη, τὸ ἄλλο pro ἄλλον alius, a, ud; ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο pro ἐκεῖνον ille, a, ud; μέγας, μεγάλη, μέγαν magnus, a, um; πολὺς, πολλὴ, πολὺ multus, a, um; πᾶς, πᾶσα, πᾶν omnis, e; εἷς, μία, ἓν unus, a, unum; οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc; αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸν ille, a, ud. Sic in compositis τηλικοῦτος, τηλικαύτη, τηλικοῦτο talis, e.

Peculiarem habent inflexionem nomina ὁ μέγας magnus, et ὁ πολὺς multus, ideoque hic declinata subjiciuntur.

		ὁ	ἡ	τὸ	ὁ	ἡ	τὸ
S.	N.	μέγας	γάλη	γα	πολὺς	πολλὴ	πολὺ
	G.	μεγάλου	γάλης	γάλου	πολλοῦ	πολλῆς	πολλοῦ
	D.	μεγάλῳ	γάλῃ	γάλῳ	πολλῷ	πολλῇ	πολλῷ
	A.	μέγαν	γάλην	γα	πολὺν	πολλὴν	πολὺ
	V.	μέγας	γάλη	γα	πολὺ	πολλὴ	πολὺ
D.	N. A. V.	μεγάλω	γάλα	γάλω	πολλὼ	πολλὰ	πολλὼ
	G. D.	μεγάλοιν	γάλαιν	γάλοιν	πολλοῖν	πολλαῖν	πολλοῖν
P.	N.	μεγάλοι	γάλαι	γάλα	πολλοὶ	πολλαὶ	πολλὰ
	G.	μεγάλων	γαλῶν	γάλων	πολλῶν	πολλῶν	πολλῶν
	D.	μεγάλοις	γάλαις	γάλοις	πολλοῖς	πολλαῖς	πολλοῖς
	A.	μεγάλους	γάλας	γάλα	πολλοὺς	πολλὰς	πολλὰ
	V.	μεγάλοι	γάλαι	γάλα	πολλοὶ	πολλαὶ	πολλὰ

Adjectiva trium generum et duarum terminationum.

ὁ et ἡ	τὸ	
ην	εν,	ut ὁ et ἡ ἄρσην masculus, a, τὸ ἄρσεν masculum.
ης	ες,	ut ὁ et ἡ ἀληθὴς verus, a, τὸ ἀληθὲς verum.
ων	ον,	ut ὁ et ἡ μείζων major, τὸ μεῖζον majus.
ωρ	ορ,	ut ὁ et ἡ μεγαλήτωρ magnanimus, a, τὸ μεγαλῆτορ magnanimum.
ως	ων,	ut nomina Attice declinata, ὁ et ἡ εὔγεως fertilis, τὸ εὔγεων fertile.

Adjectiva trium generum et unius terminationis.

Nomina composita ex χεὶρ manus, ῥὶν nasus, et ἀκτὶν radius, unius sunt terminationis et trium generum, ut ὁ, ἡ, τὸ μακρόχειρ, longimanus, a, um, ὁ, ἡ, τὸ πλατύῤῥιν, nares latas habens; ὁ, ἡ, τὸ εὐάκτιν, pulcros radios habens. Grammatici vulgo addunt nomina desinentia in αρ et αξ, ut μάκαρ felix, ἅρπαξ raptor, sed nullum ex his in neutro genere occurrere potior est eruditorum sententia.

Exempla nominum omnium declinationum tum simplicium, tum contractorum, atque etiam adjectivorum.

Simplicium

I.	ὁ Μεσσίας Messias	ὁ δεσπότης dominus
	ὁ ὀρνιθοθήρας auceps	ὁ τεχνίτης artifex
II.	ἡ χαρὰ gaudium	ἡ νίκη victoria
	ἡ θάλασσα mare	ἡ ψυχὴ anima
III.	ὁ φόβος timor	τὸ ἔργον opus
	ἡ σύνοδος conventus	τὸ εὐαγγέλιον evangelium
IV.	ὁ νεὼς templum	τὸ ἀνάπλεων plenum
	ἡ ἅλως area	τὸ χρέων debitum
V.	τὸ γράμμα litera	ὁ κλῶν ramus
	ἡ ἠχὼ echo	τὸ ὕδωρ aqua

Contractorum.

I.	ὁ Σωσιγένης Sosigenes	τὸ ἱππομανὲς hippomanes
	ἡ βαίρης biremis	τὸ ἄλγος dolor
II.	ὁ φίντις auriga	τὸ νῆστι jejunium
	ἡ γνῶσις cognitio	ἡ ἀποκάλυψις revelatio
III.	ὁ γονεὺς parens	ὁ φονεὺς homicida
	ὁ τομεὺς sector	ὁ ἀρχιερεὺς pontifex

IV. { ἡ Σαρδὼ Sardinia | ἡ Διδὼ Dido
{ ἡ Κλωθὼ Clotho | ἡ ἠὼς aurora

V. { τὸ ἀρτόκρεας artocreas | τὸ γῆρας senectus
{ τὸ γέρας præmium | τὸ πεῖρας finis

Exempla Adjectivorum *primæ classis*.

ὁ ἀγαθὸς, ἡ ἀγαθὴ, τὸ ἀγαθὸν bonus, a, um.
ὁ κοῖλος, ἡ κοίλη, τὸ κοῖλον cavus, a, um.
ὁ γραφθεὶς, ἡ γραφθεῖσα, τὸ γραφθὲν scriptus, a, um.
ὁ τύψας, ἡ τύψασα, τὸ τύψαν qui, quæ, quod verberavit.

Secundæ classis.

ὁ, ἡ ἄχαρις, τὸ ἄχαρι, injucundus, a, um.
ὁ, ἡ φιλόδακρυς, τὸ φιλόδακρυ lacrymarum amans.
ὁ, ἡ δακρυχαρὴς, τὸ δακρυχαρὲς lacrymis gaudens.
ὁ, ἡ πλατύπους, τὸ πλατύπουν latos pedes habens.
ὁ, ἡ ἀσχήμων, τὸ ἄσχημον indecorus, a, um.

Tertiæ classis.

ὁ, ἡ, τὸ πλατύῤῥιν, nares latas habens.
ὁ, ἡ, τὸ καμπυλόῤῥιν aduncum nasum habens.

De variatione substantivorum.

Substantiva masculina mutant terminationem ad significandum sexum femininum.

ης in {
- τις, ut ὁ προφήτης propheta, ἡ προφῆτις prophetissa; ὁ παρακοίτης maritus, ἡ παράκοιτις uxor; ὁ Σκύθης Scytha, ἡ Σκύθις Scythissa.
- τρια, ut ὁ ψάλτης psaltes, ἡ ψάλτρια psaltria; ὁ ποιήτης poeta, ἡ ποιήτρια poetria.
- τρις, ut ὁ αὐλητὴς tibicen, ἡ αὐλητρὶς tibicina.
- αινα, ut ὁ ἰχθυοπώλης piscium venditor, ἡ ἰχθυοπώλαινα piscium venditrix.
- οινα, ut ὁ δεσπότης dominus, ἡ δέσποινα domina.
- ησσα, ut ὁ πένης pauper, ἡ πένησσα paupercula; ὁ Κρὴς Cretensis, ἡ Κρῆσσα Cressa.

ην in ηνις, ut ὁ Ἕλλην Græcus homo, ἡ Ἑλληνὶς Græca mulier.

ος in α, præcedente vocali aut ρ: ut ὁ Θεὸς Deus, ἡ Θεὰ Dea; ὁ ἑκυρὸς socer: ἡ ἑκυρὰ socrus.

ος in { αινα, ut ὁ Θεὸς Deus, ἡ Θέαινα Dea; ὁ λύκος lupus, ἡ λύκαινα lupa.
ις, ut ὁ ἀμνὸς agnus, ἡ ἀμνὶς agna. }

αξ, αψ } in ασσα, ut ὁ ἄναξ rex, ἡ ἄνασσα regina; ὁ φὰψ columbus, ἡ φάσσα columba.

ηρ in ειρα, ut ὁ σωτὴρ servator, ἡ σώτειρα servatrix.

ευς in εια, ut ὁ ἱερεὺς, ἡ ἱέρεια sacerdos.

ις in ιδνα, ut ὁ ἔχις, ἡ ἔχιδνα vipera.

ιξ in ισσα, ut ὁ Φοίνιξ Phœnix, ἡ Φοίνισσα Phœnissa.

ωρ in ειρα, ut ὁ ὀλέτωρ interemtor, ἡ ὀλέτειρα interemtrix: sed ὁ συλλήπτωρ adiutor, ἡ συλλήπτρια adjutrix.

ων in αινα, ut ὁ λέων leo, ἡ λέαινα leæna; ὁ δράκων draco, ἡ δράκαινα dracæna.

υς in { υσσα, ut ὁ Λίβυς Libys, ἡ Λίβυσσα Libyssa.
ειρα, ut ὁ πρέσβυς senex, ἡ πρέσβειρα vetula. }

De adjectivis numeralibus.

Quædam sunt Cardinalia, quædam Ordinalia. Cardinalia numerum absolute significant: ut εἷς, μία, ἓν unus, a, um, δύο, duo; οἱ, αἱ τρεῖς, τὰ τρία, tres, tria, οἱ, αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα quatuor.

		N.	G.	D.	A.
Sing.	Masc.	εἷς	ἑνὸς	ἑνὶ	ἕνα
	Fem.	μία	μιᾶς	μιᾷ	μίαν
	Neut.	ἓν	ἑνὸς	ἑνὶ	ἓν

Caret duali et plurali. Eodem modo declinantur composita: οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν: μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν, nullus, a, um.

Dual. { N. A. δύο, Attice δύω cujusvis gen. et casus.
G. D. δυοῖν, Attice δυεῖν, Jonice δυῶν.
D. δυσὶ, Jonice δυοῖσι. }

Plur. { N. οἱ, αἱ τρεῖς, τὰ τρία
G. τῶν τριῶν
D. τοῖς τρισὶ
A. τοὺς, τὰς τρεῖς, τὰ τρία }

Plur. { N. οἱ, αἱ τέσσαρες, τὰ τέσσαρα
G. τῶν τεσσάρων
D. τοῖς τέσσαρσι
A. τοὺς, τὰς τέσσαρας, τὰ τέσσαρα }

A quatuor usque ad centum sunt indeclinabilia, πέντε,

quinque, ἓξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, decem, ἕνδεκα, δεκατρεῖς, δεκατέσσαρες, δεκαπέντε, δεκαὲξ, δεκαεπτὰ, δεκαοκτὼ, δεκαεννέα, εἴκοσι, viginti: εἰκοσιεῖς, εἰκοσιδύο, etc. τριάκοντα, τεσσαράκοντα, πεντήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, ὀγδοήκοντα, ἐννενήκοντα, ἑκατὸν, centum: hinc jam declinantur, οἱ διακόσιοι, αἱ διακοσίαι, τὰ διακόσια, ducenti, tæ, ta; τριακόσιοι, τεσσαρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι, ἐννεακόσιοι, χίλιοι, mille: δισχίλιοι, τρισχίλιοι, τετράσχίλιοι, πεντακισχίλιοι, ἑξακισχίλιοι, ἑπτακισχίλιοι, ὀγδοακισχίλιοι, ἐννεακισχίλιοι, μύριοι, decies mille: δισμύριοι, τρισμύριοι: et ita in reliquis.

Ordinalia numerum significant in ordine.

Πρῶτος, primus: δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἕβδομος, ὄγδοος, ἔνατος, δέκατος, decimus: ἑνδέκατος, δυοκαιδέκατος, τρισκαιδέκατος, etc. εἰκοστὸς, vicesimus: εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστὸς δεύτερος, etc. τριακοστὸς, τεσσαρακοστὸς, πεντηκοστὸς, ἑξηκοστὸς, ἑβδομηκοστὸς, ὀγδοηκοστος, ἐννενηκοστὸς, ἑκατοστὸς, centesimus: διακοσιοστὸς, τριακοσιοστὸς, etc. χιλιοστὸς, millesimus: δισχιλιοστὸς, μυριοστὸς, decies millesimus: δισμυριοστὸς: et sic deinceps.

Sunt quædam alia nomina, quæ temporalia vel potius dialia dici possunt, eo quod dierum spatium significant, et incipiunt a secundo: ut δευτεραῖος secundanus, id est qui secundo die venit; τριταῖος tertianus; τεταρταῖος quartanus; πεμπταῖος, ἑκταῖος, ἑβδομαῖος, ὀγδοαῖος, ἐνναταῖος, δεκαταῖος, ἑνδεκαταῖος etc. Interrogativum est ποσταῖος quoto die?

De nominibus abstractis.

Nomina abstracta sunt feminini generis, ut ἡ μονὰς unitas, ἡ δυὰς, duitas seu binarius; ἡ τριὰς, trinitas; ἡ τετρὰς, ἡ πεμπτὰς, ἡ ἑκτὰς, ἡ ἑπτὰς, ἡ ὀγδοὰς, ἡ ἐννεὰς, ἡ δεκὰς, ἡ ἑκατοντὰς, ἡ χιλιὰς, ἡ μυριὰς.

De nominibus derivatis.

Derivativorum nominum species sunt præsertim Comparativum, Superlativum, Patronymicum, Gentile, Diminutivum, Amplificativum, Denominativum, Possessivum, Verbale.

De Comparativis et Superlativis.

Formantur a Positivis: Comparativa sunt vel regularia, vel irregularia: regularia masculina in τερος, feminina in τέρα, neutra in τερον: Superlativa masculina in τατος, feminina in τάτη, neutra in τατον, ita ut masculina et neutra sint tertiæ simplicium, feminina secundæ.

Quoniam vero in formandis Comparativis aut litera tollitur, aut vocalis permutatur pro terminationibus Positivorum; exempla sequentia, in singulis terminationibus collocata, planius docebunt, quam præcepta.

Positiva.	*Comparativa.*	*Superlativa.*
in	in	in
ος	{ ότερος ώτερος	{ ότατος ώτατος
ων	ονέστερος	ονέστατος
αρ	άρτερος	άρτατος
ας	άντερος	άντατος
ις	ίστερος	ίστατος
εις ην ης }	έστερος	έστατος
ους	ούστερος	ούστατος
υς	ύτερος	ύτατος

	Positiva.	*Comparativa.*	*Superlativa.*
ος {	πρᾷος σοφὸς	πρᾳότερος σοφώτερος	πρᾳότατος *mitis.* σοφώτατος *sapiens.*
ων	σώφρων	σωφρονέστερος	σωφρονέστατος *modestus.*
αρ	μάκαρ	μακάρτερος	μακάρτατος *felix.*
ας	μέλας	μελάντερος	μελάντατος *niger.*
ις	γάστρις	γαστρίστερος	γαστρίστατος *gulosus.*
εις	χαρίεις	χαριέστερος	χαριέστατος *gratiosus.*
ην	τέρην	τερενέστερος	τερενέστατος *tener.*
ης	ευσεβὴς	ευσεβέστερος	ευσεβέστατος *pius.*
ους	ἁπλοῦς	ἁπλούστερος	ἁπλούστατος *simplex.*
υς	ευρὺς	ευρύτερος	ευρύτατος *latus.*

Observatio. Positiva in ος, quæ habent pænultimam brevem, mutant in Comparativo et Superlativo ο in ω: ut φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος, prudens: σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος. Excipe tamen κενὸς, κενότερος,

κενότατος, vacuus: στενὸς, στενότερος, στενότατος, angustus. Sed reperiuntur etiam κενώτερος, et στενώτερος: ἰσότερος, et ἰσώτερος.

Irregularia comparativa sunt sequentia.

Positivus	Compar.		Superlat.	
ἀγαθὸς bonus,	ἀμείνων, ἀρείων, κρείττων, λώων et λωΐων, βελτίων et βέλτερος	melior	ἄριστος, κράτιστος, λῷστος et λώϊστος, βέλτιστος	optimus
κακὸς, malus,	κακώτερος, κακίων, χείρων, χερείων poet.	pejor	κάκιστος, χείριστος	pessimus
μέγας, magnus,	μείζων, μάσσων	major	μέγιστος	maximus
μικρὸς, parvus,	μικρότερος, μείων, ἥττων, ἥσσων, ἐλάττων, ἐλάσσων	minor	μικρότατος, ἥκιστος, ἐλάχιστος	minimus
καλὸς	καλλίων		κάλλιστος	pulcher.
αἰσχρὸς	αἰσχίων		αἴσχιστος	turpis.
ἐχθρὸς	ἐχθίων		ἔχθιστος	inimicus.
οἰκτρὸς	οἰκτίων		οἴκτιστος	miserabilis.
ῥᾴδιος	ῥᾴων		ῥᾷστος	facilis.
πολὺς	πλείων		πλεῖστος	multus.

Quædam in ος, abjiciunt ο, vel ω, in comparativo, et superlativo:

φίλος φίλτερος { φίλιστος, φίλτατος } amicus

γεραιὸς γεραίτερος γεραίτατος senex.

Ita παλαιὸς, *antiquu*, σχολαῖος, *otiosus*, θερεῖος, *æstivus*, παλαίτερος, παλαίτατος: σχολαίτερος, σχολαίτατος: θερείτερος, θερείτατος, etc.

Attici formant multa a positivis in ος per { ἔστερος, ἔστατος. αίτερος, αίτατος. ίστερος, ίστατος.

ἀκρατος, ἀκρατέστερος, ἀκρατέστατος, incontinens.
ἥσυχος, ἡσυχαίστερος, ἡσυχαίστατος, quietus.
ὀλίγος, ὀλιγίστερος, ὀλιγίστατος et ὀλίγιστος, parvus.

Sunt hujusmodi αἰδοῖος, αἰδοιέστερος, αἰδοιέστατος, υε-

nerabilis: ἄμορφος, ἀμορφέστερος, ἀμορφέστατος, *deformis*: ἄσμενος, ἀσμενέστερος, ἀσμενέστατος, *lubens*: σπουδαῖος, σπουδαιέστερος, σπουδαιέστατος, *studiosus*: ἴδιος, ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, *peculiaris*: μέσος, μεσαίτερος, μεσαίτατος, *medius*: ἴσος, ἰσαίτερος, ἰσαίτατος, *æqualis*: πλησίος, πλησιαίτερος, πλησιαίτατος, *vicinus*: λάλος, λαλίστερος, λαλίστατος, *loquax*: λάγνος, λαγνίστερος, λαγνίστατος, *salax*.

Eamdem formam sequuntur orta a positivis aliarum terminationum.

Nam ab ἀλαζὼν, *ostentator*, *fit* ἀλαζονίστατος: ἅρπαξ, *rapax*, ἁρπαγίστατος: βλὰξ, *mollis*, βλακίστατος: κλέπτης, *fur*, *seu callidus*, κλεπτίστατος: πλήκτης, *percussor*, πληκτίστατος: πότης, *bibulus*, ποτίστατος: ψευδὴς, *mendax*, ψευδίστατος. *Quædam item in* οῦς, *sunt in* ότερος, *vel* ώτερος; *ut* διπλοῦς, *duplex*, διπλότερος: πορφυροῦς, *purpureus*, πορφυρώτερος. *Aliqua in* ην *formant in* εινότερος, *ut* τέρην, *tener*, τερεινότερος.

Plurima in *υς* habent comparativum in *ίων*, superlativum in *ιστος*: ut βραδὺς, tardus, βραδίων, βράδιστος, βαθὺς, profundus, βαθίων, βάθιστος: ita γλυκὺς, dulcis: παχὺς, crassus: ὠκὺς, velox: εὐρὺς, latus: ταχὺς, celer, quod et ταχίων, et θάσσων.

Comparativa in *ων* præsertim irregularia, inflectuntur ad normam quintæ Simplicium: ut ὁ et ἡ πλείων, τὸ πλεῖον, amplior et amplius; τοῦ, τῆς, τοῦ πλείονος etc.

Comparatio est etiam ex aliis dictionibus, quæ per comparationem migrant in adjectiva.

Ex Substantivo. Κέρδος, lucrum, fit κερδίων, lucrosior, κέρδιστος, lucrosissimus: ὕψος, altitudo, ὑψίτερος, altior, ὕψιστος, altissimus: κῦδος, gloria, κυδίων et κυδότερος, gloriosior, κύδιστος, gloriosissimus: θεὸς, Deus, θεάτερος, divinior: βασιλεὺς, rex, βασιλεύτερος, βασιλεύτατος, regno potentior, et potentissimus; et alia plurima.

Ex Pronomine. Αὐτὸς, ipse, αὐτότατος, ipsissimus.

Ex Verbis. Βάλλω, mitto, βέλτερος et βελτίων, melior, βέλτιστος, optimus: φέρω, fero, φέρτερος, præstantior, φέρτατος, φέρτιστος et φέριστος, præstantissimus: δεύω, relinquo, δεύτερος, posterior, δεύτατος, postremus.

Ex Participio. Ἐρρωμένος, validus, ἐρρωμενέστερος, ἐρρωμενέστατος, validior, validissimus.

Ex Adverbiis. Ἄνω, supra, ἀνώτερος, ἀνώτατος, superior, supremus: κάτω, infra, κατώτερος, κατώτατος, inferior, infimus: μάλα, valde, μᾶλλον, μάλιστα, magis, maxime: πόῤῥω, longe, ποῤῥώτερος, ποῤῥώτατος, longior, longissimus: πέρα, ultra, περαιτέρω, περαίτατον, ulterius, ultimum: ἐγγύς, prope, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος, vel ἐγγίων, ἔγγιστος, propior, proximus: ἔξω, extra, ἐξώτερος, ἐξώτατος, exterior, extimus.

Ex Præpositionibus. Ὑπὲρ, supra, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, superior, supremus: πρὸ, ante, πρότερος, prior, πρότατος, et eliso τ, factaque crasi, πρόατος, πρῶτος, primus.

De Patronymicis.

Patronymicum est, quod vel a patre, vel ab alia quapiam suæ familiæ persona derivatur: ut Κρόνος, Saturnus, Κρονίδης, Saturnius, idest Saturni filius: Αἰακὸς, Æacus, Αἰακίδης, Æacides, idest Æaci nepos.

Masculina desinunt in δης, et formantur a Genitivo in ου aut in ος.

Si Genitivus in ου est a nomine in ος impurum, patronymicum est in ιδης, ut ὁ Κρόνος, Κρόνου Saturnus, ὁ Κρονίδης Saturnius. Si a nomine in ος purum, aut in ας, vel ης, patronymicum est in αδης, ut ὁ Ἥλιος, Ἡλίου Sol, ὁ Ἡλιάδης, Solis filius: ὁ Αἰνείας, Αἰνείου Aeneas, ὁ Αἰνειάδης, Aeneades; ὁ Λαέρτης, Λαέρτου Laertes, ὁ Λαερτιάδης Laertiades.

Si Genitivus est in ος, patronymicum est in ιδης; ut ἡ Λητὼ, Λητόος Latona, ὁ Λητοΐδης Latonius: ὁ Ἀμφιτρύων, Ἀμφιτρύωνος, Amphitryon, ὁ Ἀμφιτρυωνίδης, et inserto α Ἀμφιτρυωνιάδης Amphitryoniades.

Nomina vero in ευς habent Ionice Genitivum in ηος; a quo itidem formatur patronymicum: ut a τοῦ Πηλῆος, ὁ Πηλῆδης, et epenthesi vocalis α, poetis in patronymicis familiari, ὁ Πηληϊάδης, τοῦ Πηληϊάδου, et Ionice Πηληϊάδεω apud Homerum primo versu Iliados; apud quem etiam a Πηλεὺς aliud est patronymicum Πηλείων, ωνος.

Feminina sunt in ας, ις, ινη, ωνη.

Si Nominativus patronymici masculini est in αδης et ιδης, tollitur δης: ut ὁ Ἡλιάδης Solis filius, ἡ Ἡλιὰς Solis filia: ὁ Πριαμίδης Priami filius, ἡ Πριαμὶς Priami filia.

Si Nominativus primitivi fuerit in ος impurum, patronymicum femininum erit in ινη; ut ὁ Ἄδραστος Adrastus, ἡ Ἀδραστίνη Adrasti filia: si fuerit in ος purum, erit in ωνη: ut ὁ Ἰκάριος Icarius, ἡ Ἰκαριώνη Icarii filia.

De Gentilibus.

Gentilia sunt, quæ patriam, aut gentem significant, aut a patria vel a gente denominationem habent, desinuntque

Masculina in:
- αιος, ut Ῥωμαῖος Romanus.
- ιος, — Βυζάντιος Byzantius.
- λος, — Ἰταλὸς Italus.
- νος, — Λατῖνος Latinus, Γερμανὸς Germanus.
- κος, — Ἀχαϊκὸς Achaicus.
- ευς, — Κολασσεὺς Colassensis.
- της, — Σπαρτιάτης Spartiata.
- σης, — Πέρσης Persa.
- υς, — Λίβυς Libys.
- ων, — Λάκων Laco.
- ξ, — Θρᾶξ Thrax.
- ας, — Ἀρκὰς Arcas.
- ος, — Σουηβὸς Suevus.

De Diminutivis.

Diminutiva ducuntur et a propriis, et ab appellativis: varias habent terminationes: usitatiores, quæ sequuntur:

Masculina in:
- ων: μωρὸς, stultus, μωρίων, stultulus.
- αξ: Ῥόδιος, Rhodius, Ῥόδαξ, Rhodiolus.
- ᾶς: Ζηνόδωρος, Zenodorus, Ζηνᾶς, Zenodorulus.
- σκος: ἄνθρωπος, homo, ανθρωπίσκος, homunculus.
- λος: ναύτης, nauta, ναυτίλος, nautilus.
- ῦς: Διονύσιος, Bacchus, Διονῦς, Bacchulus.

Feminina in:
- ων, Ὑψιπύλη, Hypsipyla, Ὑψὼν, Hypsipylula.
- ὶς: κρήνη, fons, κρηνὶς, ίδος, fonticulus.
- νη: πόλις, urbs; πολίχνη, urbecula.
- σκη: ἡ παῖς, puella, παιδίσκη, puellula.

Neutra in:
- ιον; γνώμη, sententia, γνωμίδιον, sententiola.
- αιον: γυνὴ, mulier, γύναιον, muliercula.
- εῖον: ἄγγος, dolium, αγγεῖον, doliolum.

De Amplificativis.

Amplificativa sunt, quæ augendæ significationis causa, aut contemtus ergo sunt inventa, et desinunt

in { ων, ut ὁ χειλὼν, labeo, a τὸ χεῖλος labium.
αξ; — ὁ πλούταξ, valde dives, ab ὁ πλοῦτος divitiæ.

De Denominativis.

Denominativa hic recenseri solent, quæ a nomine derivantur: ut a φίλος, amicus, ὁ Φίλων, Philo; ἡ φιλότης, φιλία, φιλοσύνη, amicitia; τὸ φίλιον, amicum; quo quidem nomine appellari possent reliquæ etiam species jam dictæ.

De Possessivis.

Possessiva sunt, quæ possessionem vel proprietatem significant, et sunt omnia adjectiva: ducuntur autem tum a propriis, tum ab appellativis:

Desinunt in {
κὸς: Πλάτων, Plato, Πλατωνικὸς, Platonicus.
εος: Ἕκτωρ, Hector, Ἑκτόρεος, Hectoreus.
ινος: ἄνθρωπος, homo, ἀνθρώπινος, humanus.
ιος: οὐρανὸς, cælum, οὐράνιος, cælestis.
ειος: Ἀχιλλεὺς, Achilles, Ἀχίλλειος, Achilleus.
οῖος: πᾶς, omnis, παντοῖος, omnigena.
ῷος: πατὴρ, pater, πατρῷος patrius.

His addunt aliqua in ώδης, et εις exeuntia: quæ interdum materiam, interdum similitudinem, seu affectionem, interdum copiam significant: ut λίθος, lapis; λιθώδης, lapidosus; χάρις gratia; χαρίεις, gratiosus: ἄμαθος, arena, ἀμαθώδης, et ἀμαθόεις, arenosus.

De Verbalibus.

Verbalia sic appellata, quod a verbis formentur, fere deducuntur a præterito, quod vulgo dicitur medium, et a passivo dempta reduplicatione, vel augmento, et addita propria terminatione: ut a τέτομα, τόμος, sectio: a πέπραγμαι, πρᾶγμα, res: ab ἔψαλμαι, ψαλμὸς, psalmus.

Temporum personæ, unde verbalia, et horum pleræque terminationes.

A præterito quod vulgo medium dicitur {
ος λόγος, sermo.
η ἐπιστολὴ, epistola.
ιον λόγιον, oraculum.
ευς τομεὺς, sector.

A prima persona præteriti passivi in	μα	γράμμα, litera.
	μος	δεσμὸς, vinculum.
	μη	γραμμὴ, linea.
	μων	νοήμων, intelligens.
A secunda persona præteriti in	ις	ποίησις, poesis.
	ια	δοκιμασία, probatio.
A tertia persona præteriti passivi in	της	ποιητὴς, poeta.
	τος	ακοστὸς, audibilis.
	τηρ	χαρακτὴρ, character.
	τωρ	κοσμήτωρ, princeps.
	κος	κριτικὸς, judicialis.
	τις	πίστις, fides.
	τυς	ορχηστὺς, saltator.
	τρια	ορχήστρια, saltatrix.
	τρα	ορχήστρα, illa theatri pars, in qua chorus saltabat.
	τηριον	ποτήριον, poculum.
	τρον	δίδακτρον, minerval.
		Verbalia positionis in έος, έα, έον, ut γραπτέος, γραπτέα, γραπτέον.

Paucula quædam descendunt ab ipso themate, ut λευκὸς, candidus, a λεύσσω, video: et ab imperfecto veteris formæ, ut φυγὴ, fuga, ab ἔφυγον.

Ea, quorum character est λ, μ, ν, ρ, habent verbale in μα a forma Attica, ut φάσμα, non φάμμα, a πέφασμαι forma Attica. Ea quæ ε præsentis, vel futuri mutarunt in α, repetunt denuo ε: ut σπέρμα ab ἔσπαρμαι.

De Heteroclitis.

Heteroclita sunt, quæ a communi declinandi ratione deflectunt.

Heteroclita genere. In singulari numero generis sunt masculini, in plurali neutrius: ὁ ερετμὸς, remus, τὰ ερετμὰ: ὁ ζυγος, jugum, τὰ ζυγὰ: ὁ τάρταρος, tartarus, τα τάρταρα: ὁ χέδροψ, legumen, τὰ χέδροπα.

In singulari numero generis sunt masculini, in plurali masculini et neutrius: ὁ δεσμὸς, vinculum, οἱ δεσμοὶ, et τὰ δεσμὰ: ὁ κύκλος, circulus, οἱ κύκλοι, et τὰ κύκλα: ὁ δίφρος, currus, οἱ δίφροι, et τὰ δίφρα. Sic ὁ λύχνος, lucerna: ὁ μοχλὸς, vectis: ὁ μηρὸς femur: ὁ νῶτος, dorsum: ὁ πυρσὸς, fax: ὁ σταθμὸς, statio: ὁ ταρσὸς,

ταρσὸς, planta pedis: ὁ τράχηλος, collum: ὁ χαλινὸς, frenum.

In singulari numero generis sunt feminini, in duali vero masculini: ἡ γυνὴ, mulier, τὼ γυναῖκε: ἡ πόλις, civitas, τὼ πόλεε: ἡ χεὶρ, manus, τὼ χεῖρε: ἡ ὁδὸς, via, τὼ ὁδὼ, cum compositis. Attice feminina omnia sic inflectuntur, ἡ τέχνη, ars, τὼ τέχνα, ἡ ἡμέρα, dies, τὼ ἡμέρα.

In singulari numero generis sunt feminini, in plurali feminini et neutrius: ἡ κέλευθος, via, αἱ κέλευθοι, et τὰ κέλευθα,

In singulari neutrius, in plurali et masculini, et neutrius, τὸ στάδιον, stadium; οἱ στάδιοι, et τὰ στάδια.

Variatur genus etiam in eodem numero, atque adeo in eodem casu; sed vel propter significationem: ut ὁ ἵππος, equus, ἡ ἵππος, equa, et equitatus: ὁ λίθος, lapis, ἡ λίθος, lapillus, seu lapis pretiosus: vel propter dialectum: ut communiter masculina, ὁ ἄσβολος, fuligo, βῶλος, gleba, θόλος, testudo templi, Attice feminina sunt, ἡ ἄσβολος, ἡ βῶλος, ἡ θόλος. Sic ὁ κίων, communiter, sed Ionice ἡ κίων, columna.

Heteroclita numero. Duali et plurali carent nomina propria; itemque ut plurimum ὁ ἀὴρ, aer; ἡ ἅλς, mare; ἡ γῆ, terra; τὸ πῦρ, ignis: τὸ ἔλαιον, oleum.

Singulari et duali carent festa; ut τὰ Κρόνια, Saturnalia, τὰ Διονύσια, Bacchanalia, τὰ Ὀλύμπια, Olympia: nomina quædam urbium: ut Ἀθῆναι, Athenæ; Θῆβαι, Thebæ, Μέγαρα, Megara: ita, ἄλφιτα, necessaria ad victum, ἐπιτίμια, præmia; ὀνείρατα, somnia, cum pluribus aliis.

Heteroclita casibus.

Deficientia casibus. Nullos casus habent nomina literarum, ut ἄλφα, βῆτα: omnes numeri a quatuor usque ad centum, ut πέντε, quinque, ἕξ, sex: quæ apocopen patiuntur; ut δῶ pro δῶμα, domus: τρόφι, pro τρόφιμον, nutrimentum: aucta poetice per paragogen, ut τοῖς δακρυόφι, lacrymis, ποντόφιν, e ponto. Similiter βρέτας, statua: δέμας, corpus; σέβας, veneratio; ὄναρ, somnium, ὄφελος, utilitas; σέλας, lumen; νῶκαρ, torpor; δώς, donum; χρεών, fatum, cum aliis. Item pleraque nomina peregrina, ut Δαβίδ, David; Δανιήλ, Daniel;

ὁ Μωϋσεὺς, τοῦ Μωϋσέως, *Moyses*: ὁ Οἰδίπους, τοῦ Οἰδίποδος, *vel* Οἰδιπόδης, τοῦ Οἰδιπόδου, *Œdipus.*

HETEROCLITA DECLINATIONE. Quædam neutra in αρ genitivum habent in ατος, ab inusitatis nominibus in ας: ut τὸ ἧπαρ, τοῦ ἥπατος, hepar, ab ἧπας: sic ἦμαρ, dies; εἶδαρ, esca; φρέαρ, puteus; στέαρ, adeps; δέλεαρ, illecebra: ὄνειαρ, utilitas; οὖθαρ, mamma; κτέαρ, possessio. His addi possunt τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, aqua; τὸ οὖς, τοῦ ὠτὸς, auris; τὸ σκῶρ, τοῦ σκατὸς, stercus, τὸ ὄναρ, τοῦ ὀνείρατος, somnium, et alia.

Quandoque nomina ejusdem rei sumunt casus a diversis: ut ἡ γύναιξ, inusitatum, pro quo ἡ γυνὴ, mulier, τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι, sine ξ: interdum ὦ ἄνα, ab ἄναξ, rex: tria ἄναξ, νὺξ, γάλαξ, genitivum faciunt in κτος, pleonasmo literæ τ, unde ἄνακτος, νυκτὸς, γάλακτος pro ἄνακος, νυκὸς, γάλακος, a nominativis ὁ ἄναξ, rex, ἡ νὺξ, nox, τὸ γάλαξ pro quo γάλα, lac.

HETEROCLITA SYNCOPE. Quinque nomina in ηρ patiuntur syncopen: ἀνὴρ, vir, τοῦ ἀνέρος, et ἀνδρὸς, ita deinceps post syncopen, interposito δ, ὦ ἄνερ. Quatuor non habent syncopen, nisi in genitivo, et dativo sing. τέρος, τρὸς, τέρι, τρί: πατὴρ, pater, ἡ γαστὴρ, venter, ἡ μήτηρ, mater, ἡ θυγάτηρ, filia. Hæc omnia formant dativ. plura. in άσι; quidam tamen volunt γαστῆρσι, non γαστράσι.

Patiuntur syncopen ὁ *et* ἡ κύων, *canis*, κυνὸς, κυνὶ, κύνα, *pro* κύονος, κύονι, κύονα: *sic* ὁ *et* ἡ ἀρὴν, *agnus*, ἀρνὸς, ἀρνὶ, ἄρνα, *pro* ἀρένος, etc.

HETEROCLITA CONTRACTIONE. Multa nomina contractionem patiuntur, nec tamen ad ullam declinationem contractorum commode referri possunt. Ea autem vel sunt ὁλοπαθῆ, idest quæ contrahuntur in omnibus casibus; vel ὀλιγοπαθῆ, quæ in paucioribus. Ea vero sunt vel in όος, ut ὁ νόος mens, ὁ ἁπλόος simplex: vel in εος, ut ὁ χρύσεος aureus.

Nomina in ος Ὁλοπαθῆ.

S.	N. νόος, νοῦς	D.	N. A. V.	νόω, νὼ	P.	N.	νόοι, νοῖ
	G. νόου, νοῦ		G. D.	νόοιν, νοῖν		G.	νόων, νῶν
	D. νόῳ, νῷ					D.	νόοις, νοῖς
	A. νόον, νοῦν					A.	νόους, νοῦς
	V. νόε, νοῦ					V.	νόοι, νοῖ

Sic ὁ ῥόος, ῥοῦς fluxus; ὁ πλόος, πλοῦς navigatio. Adjectiva vero, ut ὁ ἁπλόος ἁπλοῦς simplex: διπλόος, διπλοῦς duplex: τριπλόος, τριπλοῦς triplex, in omibus generibus ubique contrahuntur.

		ὁ		ἡ		τὸ	
S.	N.	ἁπλόος	οῦς	όη	ῆ	όον	οῦν
	G.	ἁπλόου	οῦ	όης	ῆς	όου	οῦ
	D.	ἁπλόῳ	ῷ	όῃ	ῇ	όῳ	ῷ
	A.	ἁπλόον	οῦν	όην	ῆν	όον	οῦν
	V.	ἁπλόε	οῦ	όη	ῆ	όον	οῦν
D	N. A. V.	ἁπλόω	ὼ	όα	ὰ	όω	ὼ
	G. D.	ἁπλόοιν	οῖν	όαιν	αῖν	όοιν	οῖν
P.	N.	ἁπλόοι	οῖ	όαι	αῖ	όα	ᾶ
	G.	ἁπλόων	ῶν	όων	ῶν	όων	ῶν
	D.	ἁπλόοις	οῖς	όαις	αῖς	όοις	οῖς
	A.	ἁπλόους	οῦς	όας	ᾶς	όα	ᾶ
	V.	ἁπλόοι	οῖ	όαι	αῖ	όα	ᾶ

Eodem pacto contrahuntur nomina in εος, ut ὁ χρύσεος, οῦς, ἡ χρυσέη, ῆ, τὸ χρύσεον, οῦν aureus, a, um; similiter ὁ ἀργύρεος, οῦς, ἡ ἀργυρέα, ᾶ, τὸ ἀργύρεον, οῦν argenteus, a, um: ὁ χάλκεος, οῦς, ἡ χαλκέη, ῆ, τὸ χάλκεον, οῦν, æreus, a, um: τὸ ὀστέον, οῦν, τοῦ ὀστέου οῦ, os, ossis.

Terminationes plures habet quinta declinatio per crasin factas.

όεις οῦς { ὁ Σιμόεις Σιμοῦς, Simois, τοῦ Σιμόεντος Σιμοῦντος: ὁ πλακόεις πλακοῦς, placenta, τοῦ πλακόεντος πλακοῦντος.

ήεις ῆς { ὁ τιμήεις τιμῆς, honoratus, τοῦ τιμήεντος τιμῆντος.

άεις ᾶς ὁ ἀλλάεις, ἀλλᾶς, botellus, τοῦ ἀλλάεντος ἀλλᾶντος.

άϊς αῖς { ὁ et ἡ πάϊς, παῖς, puer, vel puella, τοῦ et τῆς πάϊδός παιδός.

αῒς ᾷς ἡ δαῒς δᾷς fax, τῆς δάϊδος δᾳδός.

έαρ ῆρ { τὸ κέαρ κῆρ, cor, τοῦ κέαρος κῆρος: τὸ στέαρ στῆρ, adeps, τοῦ στέαρος στῆρος.

εὼν ὢν ὁ κενεὼν κενὼν, venter, τοῦ κενεῶντος κενῶντος.

άας ᾶ τὸ κράας κρᾶς, caput, τοῦ κράατος, κρατός.

Ad Heteroclita ὀλοπαθῆ *revocantur aliqua nomina etiam primæ declinationis:* Ἑρμέας ῆς, τοῦ Ἑρμέου οῦ, *Mercurius:* ὁ Ἀπελλεὴς ῆς, τοῦ Ἀπελλέου οῦ, *Appelles; aliqua etiam secundæ: ut* ἡ μνάα, ᾶ, τῆς μνάας, ᾶς, *mina:* ἡ γαλέη ῆ, τῆς γαλέης ῆς, *mustela. Itaque omnes declinationes simplicium, præter quartam, admittunt contractionem in casibus omnibus.*

Ὀλιγοπαθῆ.

Substantiva in *υς υος* contrahuntur in Nominativo, Accusativo et Vocativo plur. ut ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, racemus, οἱ βότρυες βότρυς, τοὺς βότρυας βότρυς, ὦ βότρυες βότρυς: ὁ ἰχθὺς, τοῦ ἰχθύος, piscis, οἱ ἰχθύες ἰχθῦς, τοὺς ἰχθύας ἰχθῦς, ὦ ἰχθύες ἰχθῦς.

Imparisyllaba in *ους* similiter contrahuntur in tribus illis casibus plur. ut ὁ βοῦς, τοῦ βοὸς, bos, οἱ βόες βοῦς, τοὺς βόας βοῦς, Dorice βῶς, ὦ βόες βοῦς.

Item ναῦς, navis, αἱ et τὰς, et ὦ ναῦς. Sic γραῦς, anus, vetula.

Adjectiva in *ὺς έος*, crasin patiuntur in Dativo singulari, Nominativo, Accusativo et Vocativo plurali more primæ declinationis contractorum: ut ὁ ἡδὺς, τοῦ ἡδέος, suavis, τῷ ἡδέϊ ἡδεῖ, οἱ, et αἱ ἡδέες ἡδεῖς, τοὺς et τὰς ἡδέας ἡδεῖς, ὦ ἡδέες ἡδεῖς.

Comparativa in *ων*, contrahuntur in Accusativo singulari communis generis, elisa Ionice litera *ν*, ac deinde Attice facta crasi ex *ο*, et sequenti vocali; ut ὁ et ἡ μείζων, major: τὸν et τὴν μείζονα, μείζοα, μείζω: tum in tribus casibus pluralibus, Nom. Acc. Voc. omnis generis: οἱ, αἱ, et ὦ μείζονες, μείζοες, μείζους; τοὺς et τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους; τὰ et ὦ μείζονα, μείζοα, μείζω.

In casibus aliquibus contrahuntur etiam hæc: ἡ ἔρις, *lis*, αἱ ἔριδες, τὰς ἔριδας, ἔρεις: ἡ κάλπις, *urna*, αἱ κάλπιδες, τὰς κάλπιδας, κάλπεις: ὁ et ἡ ὄρνις, *avis*, οἱ et αἱ ὄρνιθες, τοὺς et τὰς ὄρνιθας, ὄρνεις: ἡ κλεῖς, *clavis*, τῆς κλειδὸς, τῇ κλειδὶ, τὴν κλεῖδα, et κλεῖν, *et in plur.* αἱ κλεῖδες, τὰς κλεῖδας, κλεῖς: τὸ ἄστυ, *urbs*, τοῦ ἄστεος, τῷ ἄστεϊ ἄστει: τὸ πῶϋ, *grex*, τοῦ πώεος, τῷ πώεϊ πώει: ὁ σάος, *salvus*, σῶς *Attice*, τὸν σάον σῶν, τοὺς σάους σῶς, τὰ σάα σᾶ.

De Pronomine.

Pronomen vel est primitivum, vel possessivum. vel demonstrativum, vel relativum, vel indefinitum:

Pronomen primitivum.

Personæ		1.	2.	3.
S.	N.	ἐγὼ ego	σὺ tu	
	G.	ἐμοῦ- μοῦ	σοῦ	οὗ sui
	D.	ἐμοὶ- μοὶ	σοὶ	οἷ
	A.	ἐμὲ - μὲ	σὲ	ἓ
D.	N. A.	νῶϊ - νὼ	σφῶϊ -σφὼ	σφωὲ- σφὲ
	G. D.	νῶϊν- νῷν	σφῶϊν-σφῷν	σφωῒν-σφὶν
P.	N.	ἡμοῖς	ὑμεῖς	σφεῖς
	G.	ἡμῶν	ὑμῶν	σφῶν
	D.	ἡμῖν	ὑμῖν	σφίσι
	A.	ἡμᾶς	ὑμᾶς	σφᾶς

Omnes casus pronominis tertiæ personæ adhiberi solent a Græcis loco casuum pronominis *αὐτὸς*, ipse.

Pronomen possessivum octuplex.

ἐμὸς ἐμὴ ἐμὸν, meus, mea, meum.
σὸς σὴ σὸν tuus, tua, tuum.
ὃς ἣ ὃν, suus, sua, suum.
νωΐτερος νωϊτέρα νωΐτερον, noster, a, um duorum
σφωΐτερος σφωϊτέρα σφωΐτερον, vester, a, um duorum

Nullum est duale possessivum tertii primitivi.

ἡμέτερος ἡμετέρα ἡμέτερον, noster, a, um.
ὑμέτερος ὑμετέρα ὑμέτερον, vester, a, um.
σφέτερος σφετέρα σφέτερον, suus, a, um.

Derivantur possessiva ἐμὸς, σὸς, ὃς *a tribus Genitivis primitivorum* ἐμοῦ, σοῦ, οὗ: νωΐτερος *et* σφωΐτερος *a Nominativis dualibus poeticis* νῶϊ, σφῶϊ, *reliqua tria* ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος *a Nominativis pluralibus* ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφεῖς, Ex his postremis pluralibus derivantur duo pronomina ἡμεδαπὸς, ἡ, ὸν nostras, atis, et ὑμεδαπὸς, ἡ, ὸν, vestras, atis.

Pronomen demonstrativum est duplex.

S.	N.	οὗτος	αὕτη	τοῦτο	hic, hæc, hoc.
	G.	τούτου	ταύτης	τούτου	
	D.	τούτῳ	ταύτῃ	τούτῳ	
	A.	τοῦτον	ταύτην	τοῦτο	
	V.	οὗτος	αὕτη	τοῦτο	
D.	N. A. V.	τούτω	ταύτα	τούτω	
	G. D.	τούτοιν	ταύταιν	τούτοιν	
P.	N.	οὗτοι	αὗται	ταῦτα	
	G.	τούτων	τούτων	τούτων	
	D.	τούτοις	ταύταις	τούτοις	
	A.	τούτους	ταύτας	ταῦτα	
	V.	οὗτοι	αὗται	ταῦτα	
S.	N.	ἐκεῖνος	ἐκείνη	ἐκεῖνο	ille, illa, illud.
	G.	ἐκείνου	ἐκείνης	ἐκείνου	
	D.	ἐκείνῳ	ἐκείνῃ	ἐκείνῳ	
	A.	ἐκεῖνον	ἐκείνην	ἐκεῖνο	
D.	N. A.	ἐκείνω	ἐκείνα	ἐκείνω	
	G. D.	ἐκείνοιν	ἐκείναιν	ἐκείνοιν	
P.	N.	ἐκεῖνοι	ἐκεῖναι	ἐκεῖνα	
	G.	ἐκείνων	ἐκείνων	ἐκείνων	
	D.	ἐκείνοις	ἐκείναις	ἐκείνοις	
	A.	ἐκείνους	ἐκείνας	ἐκεῖνα	

Attici emphaseos causa, ut res quasi præsens indicetur, addunt demonstrativis jota acutum, nempe vetus pronomen ἵ ipse, ut οὑτοσί hic ipse, αὑτηί hæc ipsa, τουτοί hoc ipsum, æque ac in Genitivo τουτουί, ταυτησί, τουτουί: ἐκεινοσί, ἐκεινηί, ἐκεινοί etc. ille ipse, illa ipsa, ipsum. In neutro autem singulari sæpius contracte τουτί, in plurali vero pro ταῦτα dicunt ταυτί.

Pronomen relativum. Duplex est ὅς, ἥ, ὅ qui, quæ, quod, et αὐτός, αὐτή, αὐτό ipse, ipsa, ipsum. Prius vocatur etiam articulus postpositivus, et legitur initio statim hujus Grammaticæ, posterius hic exhibemus.

S.	N.	αυτὸς	ἡ	ὁ	D.	N. A.	ὠ	ὰ	ὠ	P.	N.	οἱ	αἱ	ὰ
	G.	αυτοῦ	ῆς	οῦ							G.	ῶν	ῶν	ῶν
	D.	αυτῷ	ῇ	ῷ		G. D.	οῖν	αὶν	οῖν		D.	οῖς	αῖς	οῖς
	A.	αυτὸν	ὴν	ὸ							A.	οὺς	ὰς	ὰ

Sunt alia composita ex Accusativo singulari primitivorum, et ex Genitivo αυτοῦ, ut εμαυτοῦ mei ipsius, σεαυτοῦ tui ipsius; ἑαυτοῦ sui ipsius. Carent omnia Nominativo singulari, et duo priora etiam numero duali et plurali: declinanturque hoc pacto.

Gen. εμαυτοῦ εμαυτῆς εμαυτοῦ etc.
Gen. σεαυτοῦ σεαυτῆς σεαυτοῦ et per crasin etiam σαυτοῦ
Gen. ἑαυτοῦ ἑαυτῆς ἑαυτοῦ etc. σαυτῆς, σαυτοῦ etc.

Hoc postremum declinatur pluraliter et conjunctim et divisum ἑαυτῶν, et σφῶν αυτῶν; ἑαυτοῖς, et σφίσιν αυτοῖς etc. Imo plurale ipsius in omnes quoque personas quadrat: ἑαυτῶν, nostrum, vestrum, suiipsorum; ἑαυτοὺς nos, vos, seipsos. Sic et interdum singulariter ἑαυτοῦ tuipsius, ἑαυτὸν teipsum. Quum reperiuntur adspirata αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν et similia, crasis est pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν.

Pronomen Indefinitum. ὁ, ἡ, τό δεῖνα, quidam, quædam, quoddam; quo utuntur Græci, quum certum hominem significare volunt, neque tamen nominant: Itali dicunt: *un certo tale*. Declinatur autem sic:

ὁ, ἡ, τὸ	δεῖνα	τοῦ, τῆς, τοῦ	δείνατος	τῷ, τῇ, τῷ	δείνατι	τὸν, τὴν, τὸ	δεῖνα

Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα, et apud Poetas ὁ δεὶς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

DE VERBO

Affectiones propriæ Verbi.

Conjugationes octo
- unica Barytonorum in ω.
- tres Circumflexorum in ῶ.
- quatuor Verborum in μι.

Voces, sive Formæ inflectendi.
- Activa in ω, ῶ, μι.
- Passiva in μαι.

Modi quinque
- Indicativus.
- Imperativus.
- Optativus.
- Subjunctivus.
- Infinitivus.

Tempora sex	Præsens. Præteritum imperfectum. Præteritum perfectum. Præteritum plusquam-perfectum. Aoristus. Futurum.
Numeri tres	Singularis. Dualis. Pluralis.
Personæ tres	Prima. Secunda. Tertia.

Affectiones aliæ.

Qualitas, qua Verbum est	*Personale; ut* γράφω, *scribo.* *Impersonale; ut* δεῖ, *oportet.*
Genera quinque	*Activum; ut* πέμπω, *mitto.* *Passivum; ut* πέμπομαι, *mittor.* *Neutrum; ut* ὑγιαίνω, *valeo.* *Commune, sive Medium; ut* βιάζομαι, *cogo et cogor.* *Deponens, sive Submedium; ut* μάχομαι, *pugno.*
Species duæ -	*Primitiva; ut* γαμέω, *uxorem duco.* *Derivativa; ut* γαμησείω, *nuptias cupio.*
Figuræ tres -	*Simplex; ut* ἄγω, *duco.* *Composita; ut* περιάγω, *circumduco.* *Decomposita; ut* συμπεριάγω, *una circunduco.*

Cur unicam tantum admisissemus verborum Barytonorum conjugationem, licet plerique Grammatici sex ponant; cur duas tantum voces seu formas, Activam nempe et Passivam, licet illi etiam Mediam recenseant; cur denique sex tantum tempora, licet iidem novem numerent; breviter ostendemus suis locis, fusius vero in Præfactione, quam leges.

Generatim et universe duæ tantum sunt verborum conjugationes; prior continet verba desinentia in ω, altera in μι.

Porro verba, quæ desinunt in ω, vel simpliciter, vel contracte conjugantur. Si simpliciter, verba sunt Ba-

rytona, quæ ita vocantur, quia habent gravem tonum in ultima, qui non adpingitur, sed intelligitur, et acutum in pænultima: ea vero ante ω habent consonantem simplicem; vel duplicatam, vel duplicem, vel vocalem, vel diphthongum; ut λέγω dico, τύπτω verbero, παίζω ludo, τίω honoro, ἀκούω audio. Unica autem est Barytonorum conjugatio, quia omnia hæc verba unam tantum habent terminationem.

Ex his, quæ ante ω habent vocales α, ε, ο, in præsenti et in præterito imperfecto cujuscumque formæ et modi contractionem patiuntur: hinc Contracta vocantur, ut τιμάω, τιμῶ honoro, φιλέω, φιλῶ amo, δηλόω, δηλῶ ostendo: ex quibus tres vulgo numerantur conjugationes verborum in μι.

De conjugatione Barytonorum.

In Barytonorum conjugatione quatuor potissimum sunt observanda, nimirum Litera characteristica, Terminatio, Augmentum, et Mutatio pænultimæ.

De litera characteristica quædam modo sunt præmittenda, de ceteris vero agemus postea.

De litera characteristica.

Plures sunt literæ characteristicæ præsentis, quas omnes sequens pagina continet. Futuri vero characteristica est litera σ, quæ aut explicite ponitur, si ante ω præsentis adsit vocalis seu diphthongus, vel aliqua ex dentalibus τ, δ, vel ζ et σσ, aut cum literis labialibus coalescit in duplicem ψ, aut cum palatinis in duplicem ξ, aut denique omittitur. Characteristica præteriti perfecti est κ, quæ item aut explicite ponitur, quum futurum desinit in σω, aut si cum literis labialibus vel palatinis concurrat, in adspiratam affinem convertitur, aut denique omittitur.

Verba barytona recipiunt ante ω quamlibet literam consonantem, omnes vocales præter η, omnes diphthongos proprias, et ex impropriis unicam υι. Quæ vero desinunt in ξω et ψω, proprie sunt futura, quæ derivantur a præsentibus in γω et πω, ut ἀλέξω defendo, ab ἀλέγω, fut. ἀλέξω curo; ἕψω coquo, ab ἕπω, fut. ἕψω dispono; ideoque anomala sunt, quemadmodum etiam finita in σκω et σθω, quæ mutuantur tempora ab eorum primitivis in ω purum, vel in μι desinentibus;

ut ἁλίσκω capio ab ἁλόω, vel ἄλωμι; βιβάσθω vado a βιβάω, vel βίβημι.

Terminationes Barytonorum in

	Psæsenti	*Futuro*			*Præterito*		
π	τέρπω	τέρπσω	pro quo	τέρψω	τέτερπκα	pro quo	τέτερφα
β	λείβω	λείβσω		λείψω	λέλειβκα		λέλειφα
φ	γράφω	γράφσω		γράψω	γέγραφκα		γέγραφα
πτ	τύπτω	τύπτσω		τύψω	τέτυπκα		τέτυφα
κ	πλέκω	πλέκσω		πλέξω	πεπλεκκα		πέπλεχα
γ	λέγω	λέγσω		λέξω	λέλεγκα		λέλεχα
χ	βρέχω	βρέχσω		βρέξω	βέβρεχκα		βέβρεχα
κτ	τίκτω	τέκσω		τέξω	τέτεκκα		τέτεχα
τ	ανύτω	ανύτσω		ανύσω	ἤνυτκα		ἤνυκα
δ	ᾄδω	ᾄδσω		ᾄσω	ᾖδκα		ᾖκα
θ	πλήθω	πληθσω		πλήσω	πέπληθκα		πέπληκα
ζ	φράζω	φράζσω		φράσω	πέφραζκα		πέφρακα
σσ	πλάσσω	πλάσσσω		πλάσω	πεπλασκα		πέπλακα
λ	ψάλλω	ψάλσω		ψαλῶ	ἔψαλκα		ἔψαλκα
μ	νέμω	νέμσω		νεμῶ	νένεμκα		νενέμηκα
ν	μένω	μένσω		μενῶ	μέμενκα		μεμένηκα
ρ	σπείρω	σπέρσω		σπερῶ	ἔσπαρκα		ἔσπαρκα
μν	τέμνω	τέμσω		τεμῶ	τέτεμκα		τέτεμηκα
α	γελάω			γελάσω			γεγέλακα
ε	τελέω			τελέσω			τετέλεκα
ι	τίω			τίσω			τέτικα
ο	ομόω			ομόσω			ὤμοκα
υ	δύω			δύσω			δέδυκα
ω	ῥώω			ῥώσω			ἔῤῥωκα
αι	παίω			παίσω			πέπαικα
αυ	ψαύω			ψαύσω			ἔψαυκα
ει	σείω			σείσω			σέσεικα
ευ	ἱππεύω			ἱππεύσω			ἵππευκα
οι	οἴω			οἴσω			ῷκα
ου	κρούω			κρούσω			κέκρουκα
υι	οπυίω			οπυίσω			ὤπυικα

Quædam verba in ζω, eaque præsertim, quæ lamentationem aut motum animi significant, habent futurum in ξω, et præteritum in χα, ut οιμώζω ploro, ολολύζω ululo, κράζω clamo. Nonnulla habent in futuro σω et ξω, et in præterito κα et χα: ut ἁρπάζω rapio.

Multa verba in σσω habent futurum in ξω, et præteritum in χα, ut ορύσσω fodio. Nonnulla habent futurum in σω et in ξω, præteritum in κα et χα: ut ερέσσω remigo, quia derivantur a verbis obsoletis in γω.

Sunt etiam, quorum unum est futurum in ξω, et præteritum in χα, at duplex præsens: ut σφάζω vel σφάσσω jugulo: φοινίζω vel φοινίσσω rubefacio: μάζω vel μάσσω pinso. Sed σφίσσω horreo habet fut. in ξω, et præteritum in κα, ne duæ continentes syllabæ ab adspiratis incipiant.

Tria ante ξω habent γ, nempe λίγξω a λίγγω strideo; κλάγξω a κλάγγω vel κλάζω clango: πλάγξω a πλάζω disturbo.

In verbis desinentibus in λω, μω, νω, ρω, μνω antiquissimi Græci literam characteristicam futuri σ retinebant, ut apparet ex Phavorino, qui ex antiquo Grammatico adfert futura σπέρσω, κλίνσω, νέμσω. Communiter tamen σ rejicitur, sed compensationis fortasse causa ultima circumflectitur.

Pauca ante inflexionem Verbi notanda.

Prima dualis deest, quum prima pluralis exit in μεν. Secunda et tertia dualis sunt similes, quum tertia pluralis exit in σι, quod fit in Activis; aut in ται, quod fit in Passivis.

Modus imperativus et subjunctivus carent futuris: sed pro his usurpantur aoristi.

Præsens et imperfectum, præt. perf. et plusq. perf. in modo indicativo inflectuntur divisim: in aliis vero modis conjunctim.

Verbum Barytonum vocis activæ inflexum secundum cognata tempora.

Modus indicativus, a quo omnes alii modi deducuntur.

Tempus Præsens.

S.	τύπτω	τύπτεις	τύπτει.	*Verbero.*
D.		τύπτετον	τύπτετον.	
P.	τύπτομεν	τύπτετε	τύπτουσι.	

Unde Imperfectum.

S.	έτυπτον	έτυπτες	έτυπτε.	*Verberabam.*
D.		ετύπτετον	ετυπτέτην.	
P.	ετύπτομεν	ετύπτετε	έτυπτον.	

Futurum.

S.	τύψω	τύψεις	τύψει.	*Verberabo.*
D.		τύψετον	τύψετον.	
P.	τύψομεν	τύψετε	τύψουσι.	

Unde Aoristus.

S.	ἔτυψα	ἔτυψας	ἔτυψε.	*Verberavi.*
D.		ἐτύψατον	ἐτυψάτην.	
P.	ἐτύψαμεν	ἐτύψατε	ἔτυψαν.	

Perfectum,

S.	τέτυφα	τέτυφας	τέτυφε.	*Verberavi.*
D.		τετύφατον	τετύφατον.	
P.	τετύφαμεν	τετύφατε	τετύφασι.	

Unde Plusquam-perfectum.

S.	ἐτετύφειν	ἐτετύφεις	ἐτετύφει.	*Verberaveram.*
D.		ἐτετύφειτον	ἐτετυφείτην.	
P.	ἐτετύφειμεν	ἐτετύφειτε	ἐτετύφεισαν.	

Modus Imperativus.

Præsens et Imperfectum.

S.	τύπτε	τυπτέτω.	*Verbera.*
D.	τύπτετον	τυπτέτων.	
P.	τύπτετε	τυπτέτωσαν.	

Aoristus.

S.	τύψον	τυψάτω.	*Verberato tu.*
D.	τύψατον	τυψάτων.	
P.	τύψατε	τυψάτωσαν.	

Perfectum et Plusquam-perfectum.

S.	τέτυφε	τετυφέτω.	*Verberaveris.*
D.	τετύφετον	τετυφέτων.	
P.	τετύφετε	τετυφέτωσαν.	

Modus Optativus.

Præsens et Imperfectum εἴθε, *utinam.*

S.	τύπτοιμι	τύπτοις	τύπτοι.	*Verberarem.*
D.		τύπτοιτον	τυπτοίτην.	
P.	τύπτοιμεν	τύπτοιτε	τύπτοιεν.	

Futurum.

S.	τύψοιμι	τύψοις	τύψοι.	*Verberem.*
D.		τύψοιτον	τυψοίτην.	
P.	τύψοιμεν	τύψοιτε	τύψοιεν.	

Aoristus.

S.	τύψαιμι	τύψαις	τύψαι.	*Verberaverim.*
D.		τύψαιτον	τυψαίτην.	
P.	τύψαιμεν	τύψαιτε	τύψαιεν.	

Aoristus Aeolicus, Atticis usitatissimus.

S.	τύψεια	τύψειας	τύψειε.	*Verberaverim.*
D.		τυψείατον	τυψειάτην.	
P.	τυψείαμεν	τυψείατε	τύψειαν.	

Perfectum et Plusquam-perfectum.

S.	τετύφοιμι	τετύφοις	τετύφοι.	*Verberavissem.*
D.		τετύφοιτον	τετυφοίτην.	
P.	τετύφοιμεν	τετύφοιτε	τετύφοιεν.	

Modus Subjunctivus.

Præsens et Imperfectum ἐὰν, *quum*

S.	τύπτω	τύπτῃς	τύπτῃ.	*Si verberem, vel*
D.		τύπτητον	τύπτητον.	*verberarem.*
P.	τύπτωμεν	τύπτητε	τύπτωσι.	

Aoristus.

S.	τύψω	τύψῃς	τύψῃ.	*Si verberavero.*
D.		τύψητον	τύψητον.	
P.	τύψωμεν	τύψητε	τύψωσι.	

Perfectum et Plusquam-perfectum.

S.	τετύφω	τετύφῃς	τετύφῃ.	*Si verberaverim.*
D.		τετύφητον	τετύφητον.	
P.	τετύφωμεν	τετύφητε	τετύφωσι.	

Modus Infinitivus.

Præs. et Imperf. τύπτειν.
Futurum τύψειν.
Aoristus τύψαι.
Perf. et Plusquam-perf. τετυφέναι.

Participium.

Præsens et Imperfectum.

M.	ὁ τύπτων	τοῦ τύπτοντος.	*Verberans.*
F.	ἡ τύπτουσα	τῆς τυπτούσης.	
N.	τὸ τύπτον	τοῦ τύπτοντος.	

Futurum.

M.	ὁ τύψων	τοῦ τύψοντος.	*Verberaturus.*
F.	ἡ τύψουσα	τῆς τυψούσης.	
N.	τὸ τύψον	τοῦ τύψοντος.	

Aoristus.

M.	ὁ τύψας	τοῦ τύψαντος.	*Qui verberavit.*
F.	ἡ τύψασα	τῆς τυψάσης.	
N.	τὸ τύψαν	τοῦ τύψαντος.	

Perfectum, et Plusquam-perf.

M.	ὁ τετυφὼς	τοῦ τετυφότος.	*Qui verberavit.*
F.	ἡ τετυφυῖα	τῆς τετυφυίας.	
N.	τὸ τετυφὸς	τοῦ τετυφότος.	

Temporum Formatio.

Præsens.

Præsens est thema et fundamentum, ut τίω.

Imperfectum.

Imperfectum formatur a præsenti, mutando ω in ον, et præponendo augmentum, ut τίω, ἔτιον.

Augumentum est duplex, Syllabicum, et Temporale.

Syllabicum augmentum est ε, quum verbum incipit a consonante: tunc enim ε præfigitur imperfecto, plusquam-perfecto, aoristo, modi indicativi, sed non in reliquis modis: ita vero appellantur, quia præsenti additum, illud integra syllaba auget.

Attici mutant ε syllabicum augmentum in temporale η; ut ἔμελλον, ἤμελλον, futurus eram.

Verbis incipientibus ab ο, vel ω, Attici præfigunt ε: ut ὁράω, ἑώραον, videbam.

Poetæ præponunt ε aoristis sive a vocali, sive a diphthongo incipientibus, ut ἔειπα pro εἶπα, *dixi.*

Si verbum incipiat a ῥ, geminatur plerumque ῥ post ε: ut ῥίπτω, ἔρριπτον, projicio.

Temporale augmentum est, quum verbum incipit a mutabili vocali, vel a mutabili diphthongo: est vero nihil aliud, quam idem augmentum syllabicum ε, quod cum prima verbi vocali contractum coaluit in vocalem longam, ideoque temporale vocatur, quia aliquid temporis eidem addit.

Mutabiles vocales	α	mutantur in	η	ἀνύω	ἤνυον,	perficio,	bam.
	ε		η	ἐλεύθω	ἤλευθον,	venio,	bam.
	ο		ω	ὀπάζω	ὤπαζον,	præbeo,	bam.
Mutabiles diphthongi	αι	mutantur in	ῃ	αἴρω	ᾖρον,	tollo,	bam.
	αυ		ηυ	αὐξάνω	ηὔξανον,	augeo,	bam.
	οι		ῳ	οἰκίζω	ᾤκιζον,	condo,	bam.

Si verbum incipit a diphthongis ει, ευ, ου, vel a vocalibus ι, υ, η, ω, nullum est augmentum, quia eæ diphthongi et vocales sunt immutabiles.

Quædam ab ε incipientia in imperfecto, vel aliis temporibus adsciscunt ι: ut ἔχω, εἶχον, habeo: εἵλω, εἷλον, capio: ἕλκω, ἑλκύω, ἑλκύζω, εἷλκον, εἵλκυον, εἵλκιζον, traho: ἕρπω, ἑρπίζω, εἷρπον, εἵρπιζον, serpo: ἑστήκω, plusq. perf. εἱστήκειν, sto: ἑστιάω, εἱστίαον, convivio excipio: ἐάω, εἴαον, sino: ἕω, perf. pass. εἷμαι, induo, seu pono: ἐρύω, εἴρυον, traho: ἐθίζω, εἴθιζον, adsuefacio: ἐργάζομαι, εἰργαζόμην, operor: ἔπω, εἶπον, dico, quod servat augmentum in omnibus modis: ἑορτάζω, εἰόρταζον et ἑόρταζον, festum celebro.

Quædam ab οι incipientia nullum habent augmentum, ut οἰδαίνω, οἴδαινον, tumeo. *Ea autem sunt, quæ derivantur a dictionibus sequentibus.*

οἶαξ,	*clavus*	οἰακίζω	οἰάκιζον	*clavum rego.*
οἶνος,	*vinum*	οἰνίζω	οἴνιζον	*vinum oleo, seu eno.*
οἰωνὸς,	*augurium*	οἰωνίζομαι	οἰωνιζόμην	*auguror.*
οἶμος,	*via*	οἰμάω	οἴμαον	*irruo.*
οἶστρος,	*æstrum*	οἰστρέω	οἴστρεον	*æstro agito, et agitor.*
οἶος,	*solus*	οἰόω	*destituo:*	*unde* οἰώζην *solus egi.*

His addunt οἰκουρέω, *domi sedeo:* οἰμώζω, *lugeo; quod et* οἴμωζον *et* ᾤμωζον.

De Augmento Compositorum.

Augmentum erit in principio, si verba componantur cum

- Nomine: ut φιλοσοφῶ, *philosophor*, a φίλος, amicus, et σοφὸς sapiens, ἐφιλοσόφουν.
- Pronomine αὐτὸς: ut αὐτομολῶ, fugio ad hostes; ηὐτομόλουν.
- Præpositione, quæ non mutet significationem verbi: ut ἐνέπω, idem cum simplici ἔπω, dico, ἤνεπον.
- Verbo simplici, quod non sit in usu: ut ἀντιβολῶ, supplico, ἠντιβόλουν.
- Adverbiis ὁμοῦ, vel ὁμῶς, simul: ut ὁμολογῶ, fateor, ὡμολόγουν.
- Particula privativa α: ut ἀφρονῶ, insipiens sum, ἠφρόνουν.

Augmentum erit in medio, si componantur cum

Præpositione, quæ mutet significationem verbi, ut γινώσκω, cognosco, καταγινώσκω, condemno, κατεγίνωσκον.

Particulis δὺς male, et εὖ bene, modo sequatur vocalis mutabilis: ut δυσαρεστῶ, displiceo, δυσηρέστουν: ευεργετῶ, benefacio, ευηργέτουν. At sequente consonante, aut vocali immutabili, regulam simplicium sequuntur: ut δυστυχῶ, infelix sum, εδυστύχουν, ευσεβῶ, pietatem colo, ευσέβουν: ευημερῶ, prospere ago, ευημέρουν.

Nonnulla, quamvis simplicia non sint in usu, habent tamen augmentum in medio: ut απολαύω, fruor, απέλαυον, et απήλαυον: επιχειρῶ, conor, επεχείρουν: εγκωμιάζω, laudo, ενεχωμίαζον: προσκυνῶ, adoro, προσεκύνουν.

Quædam habent augmentum in principio, et in medio, ut ανορθῶ, corrigo, ηνώρθουν: ενοχλῶ, molestus sum, ηνώχλουν; reperitur tamen ενωχλήθην: ανέχομαι, tolero, ανειχόμην, et ηνειχόμην. *Sic* ονοματοποιῶ, *nomen fingo*: παροινῶ: *debacchor*: προοδοποιῶ, *viam patefacio*: αναίνομαι, *abnuo*: *item* διαιτῶ, *arbiter sum, cum suis compositis.*

Aliqua interdum in principio, interdum in medio augentur, ut εγγυῶ, ηγγύησα, et ηγγεγύηκα, despondeo: διακονῶ, εδιακόνουν, et διηκόνουν, ministro. Sic εμπλοῶ, *versor*: μεθοδεύω, *methodo utor.*

Verbum κατηγορῶ, accuso, nullum capit incrementum.

Præpositionum ultima vocalis in compositione eliditur, si vocalis sequatur, exceptis πρὸ, et περὶ, quæ numquam vocalem amittunt, et aliquando αμφὶ, ut παρακούω, perperam audio, παρήκουον: a παρὰ, et ακούω.

κατταλέγω, deligo, κατέλεγον: a κατὰ, et λέγω.

προβάλλω, propello, προέβαλλον, et crasi, προῦβαλλον: a πρὸ, et βάλλω. Hinc προέχω, et προύχω, præcedo.

περιάγω, circumduco, περιήγον. Sic et επιορκῶ, pejero, επιώρκουν.

αμφιελίσσω, in orbem verto: ex αμφί, et ἑλίσσω: αμφιέπω, et αμφέπω, circumstipo: ex αμφὶ, et ἕπω.

Iræ osi:io mutat suam tenuem in as,iratam, si ver-

bum incipiat a vocali, vel diphthongo aspirata, ut καθάπτομαι, adtingo, ex κατὰ et ἅπτομαι: ἀφαιροῦμαι, aufero, vel auferor, ex ἀπὸ, et αἱροῦμαι.

De Aoristo qui vulgo secundus appellatur.

Plerique Grammatici hic ponunt aoristum secundum, quem a præterito imperfecto formari adfirmant; nos contra cum Valckenaerio, Kustero, Lennepio, Scheidio aliisque doctissimis viris, græcæque linguæ peritissimis putamus aoristos secundos esse tempora ficta tantum a Grammaticis, ignorantibus veras verborum formas, ad quas hæc tempora referri debeant; et nihil aliud esse quam præterita imperfecta, quæ ab obsoletis fere præsentibus originem trahunt. Etenim quum certo constet, antiquitus nullum fuisse vocalium longarum, diphtongorum, et duplicium vel duplicatarum consonantium usum, hinc factum est, ut ab antiquo præsenti λάβω pro λήβω imperfectum ἔλαβον, ex κάω pro καίω ἔκαον, ex φράδω pro φράζω ἔφραδον, ex πίπω pro τύπτω ἔτυπον ortum duxisset; quæ veri nominis imperfecta esse ex eo potissimum probatur, quod tum apud profanos auctores, tum in N. Testamento passim ἔλαβον et similia aliorum verborum tempora adhibentur significatione temporis præteriti imperfecti, non aoristi.

Ea igitur verba quæ in pænultima habent longam, vel diphthongum, vel duplicem consonantem, sæpissime producunt aliud imperfectum, mutando scilicet:

η	in α	λήβω	olim	λάβω	ἔλαβον,	accipio.
ω	in α	τρώγω	olim	τράγω	ἔτραγον,	comedo.
αι	in α	καίω	olim	κάω	ἔκαον,	uro.
αυ	in α	παύω	olim	πάω	ἔπαον,	sedo.
ει	in ι	λείπω	olim	λίπω	ἔλιπον	linquo.
ευ	in υ	φεύγω	olim	φύγω	ἔφυγον	fugio.

Quæ desinunt in οίω, et polysyllaba in αύω, εύω, ύω et ύω et alia multa habent tantum imperfectum commune cum pænultima longa.

Verba in ζω et σσω, si habeant futurum in ξω, plerumque formant hoc alterum imperfectum in γον; si in σω, formant in γον, ut φράζω *dico, fut.* φράσω, *imperf.* ἔφραζον *et* ἔφραδον; πράσσω *vel* πράττω *facio, fut.* πράξω, *imperf.* ἔπραττον *et* ἔπραγον; *nam futura in* ξω *cadentia verborum in* σσω *proprie pertinere ad verba in* γω, *desi-*

nentia vero in σω *ad formas verborum in* δω *cadentium referenda esse jam vidimus.*

Disyllaba, quæ habent liquidam ante, vel post ε *aut* ει, *mutant pænultimam in* α: *ut* πλέκω *plico, imperf.* ἔπλεκον *et* ἔπλακον; τρέπω *verto, imperf.* ἔτρεπον *et* ἔτραπον, στέλλω *mitto, imperf.* ἔστελλον *et* ἔσταλον; σπείρω *semino, imperf.* ἔσπειρον *et* ἔσπαρον: *antiquitus enim hæc verba videntur fuisse* πλάκω, τράπω, στάλω, σπάρω.

Sed trisyllaba, etiamsi habeant liquidam post ει, *servant* ε: *ut* ἀγείρω *congrego, imperf,* ἤγειρον *et* ἤγερον; ὀφείλω *debeo, imperf.* ὤφειλον *et* ὤφελον: *His adde tria disyllaba* βλέπω *video,* λέγω *dico;* φλέγω *uro, quæ habent unum tantum imperfectum* ἔβλεπον, ἔλεγον, ἔφλεγον.

Quædam sunt verba, quæ mutant π *præsentis in aspiratam affinem* φ, *vel in tenuem* β; *quædam mutant* χ, *præsentis in* γ: *ut*

π in φ	ἄπτω	*necto*	ἧπτον	*et*	ἧφον
	βάπτω	*tingo*	ἔβαπτον	*et*	ἔβαφον
	δρύπτω	*lacero*	ἔδρυπτον	*et*	ἔδρυφον
	θάπτω	*sepelio*	ἔθαπτον	*et*	ἔταφον
	ῥάπτω	*suo*	ἔῤῥαπτον	*et*	ἔῤῥαφον
	ῥίπτω	*jacio*	ἔῤῥιπτον	*et*	ἔῤῥιφον
	σκάπτω	*fodio*	ἔσκαπτον	*et*	ἔσκαφον
π in β	βλάπτω	*læda*	ἔβλαπτον	*et*	ἔβλαβον
	καλύπτω	*occulo*	ἐκάλυπτον	*et*	ἐκάλυβον
	κρύπτω	*occulo*	ἔκρυπτον	*et*	ἔκρυβον
χ in γ	σμύχω	*uro*	ἔσμυχον	*et*	ἔσμυγον
	ψύχω	*refrigero*	ἔψυχον	*et*	ἔψυγον

Iones in hoc tempore geminatione uti solent, ut a κάμνω, *laboro, formant* κέκαμον pro ἔκαμον.

De Futuro quod vulgo appellatur secundum.

Quod modo diximus de aoristo secundo, idem dicendum de hoc futuro; hoc autem derivatur ab altero imperfecto formæ vetustissimæ cum pænultima brevi, ut ab ἔτυπον *est* τυπῶ. *Sed hujusmodi futurum Atticum est, nihilque significatione differt a futuro primo, et originem habet ab obsoleto verbo* τυπέω: *hoc autem futurum rarissimo est in usu, nisi in verbis quibusdam, iisque anomalis.*

Futurum.

Oritur futurum a præsenti, variata sola characte-

ristica, ut supra dictum est, retenta eadem pænultima, quæ præsentis: ut τίω, τίσω.

Observationes. Verba, quorum litera characteristica est liquida, in futuro circumflectunt ultimam, et corripiunt pænultimam, vel abiecta altera liquida, si fuerint duæ; ut ψάλλω cano, ψαλῶ; vel elisa vocali subjunctiva diphthongi, ut φαίνω appareo, φανῶ; vel correpta ancipiti, ut κρίνω judico, κρινῶ. Ideo vero hæc futura habent pænultimam brevem, quia derivantur ab antiquis præsentibus, in quibus nec duplicatæ consonantes, nec diphthongi erant, ut jam dictum est. Hæc recte vocari possent futura Attica in usum communem Græcorum cum multis aliis recepta; ortum enim habent ab obsoletis ψαλέω, φανέω, κρινέω; quum nempe futurum idem erat ac præsens.

Eadem est ratio verborum in ιζω, quæ Attice in futuro abjiciunt ζ præsentis, et ultimam circumflectunt, ut νομίζω puto, νομιῶ; εγγίζω adpropinquo, εγγιῶ, quæ futura reapse non a verbis in ιζῶ, sed in ω purum cadentibus formantur, nempe a νομιέω, εγγιέω. Idem fere dicendum de futuris Atticis δρῶ, εξελῶ, κρεμῶ, εξολῶ a verbis δράω facio, εξελάω expello, κρεμάω suspendo, εξολέω extermino.

Barytona multa sumunt futurum a verbis circumflexis; ut θέλω *volo*, θελήσω: οφείλω *debeo*, οφειλήσω: μέλλω *cunctor*, μελλήσω: αὔξω *augeo*, αυξήσω: έψω *coquo*, εψήσω, *quasi a* θελέω, οφειλέω, μελλέω *etc. E contrario nonnulla circumflexa sumunt futurum a barytonis, ut* δοκέω *videor*, δόξω *a* δόκω: ωθέω *trudo*, ώσω *ab* ώθω. *Reperitur tamen etiam futurum* δοκήσω, ωθήσω.

Disyllaba in εω formant futurum in ευσω: ut πλέω navigo, πλεύσω: ρέω fluo, ρεύσω: πνέω spiro, πνεύσω. Sed δέω ligo habet δήσω: τρέω tremo, τρέσω, et νέω nato, νήσω; νέω vero pro νεύω adnuo, νεύσω. Duo in αιω formant in αύσω: ut κλαίω fleo, κλαύσω; καίω uro, καύσω.

Quatuor futura non retinent literam aut spiritum præsentis: ut τρέφω nutrio, θρέψω; τρέχω curro, θρέξω; τύφω inflammo, θύψω; έχω habeo, έξω: id autem accidit, quia ea verba τρέφω, τρέχω, τύφω et έχω natura sua habent literam aspiratam vel spiritum aspe-

tum in prima syllaba, eamque mutationem subiere ob concursum alterius aspiratæ in secunda syllaba; in futuro autem, cujus secunda syllaba levigatur, redit aspiratio.

Aoristus.

Aoristus significat aliquid præteriisse, sed indefinite: non enim definit, si revera actio præterita sit, sive etiamnum duret, sive dudum præterita, sive modo ante facta, ut apud Italos amai, *quum præteritum perfectum significet modo aliquid factum, ut apud Italos* ho amato. *Præterea aoristus sæpe indicat id, quod semper factum sit, vel fieri debeat: ut apud Hesiod.* πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας, *quod latine possis reddere*: credulitas autem pariter ac diffidentia perdidit, perdit, perdet viros: *et egregie Phædrus:* Periculosum est credere, et non credere.

Formatur Aoristus a futuro, retenta eadem characteristica, mutato ω in α, præposito augmento imperfecti, cum pænultima fere longa, ut τίσω, ἔτισα.

Exceptiones. Quinque sunt aoristi, qui futuri characteristicam mutant, duo primi retinent characteristicam præsentis: ut εἶπα ab ἔπω dico; ἤνεγκα ab ἐνέγκω (Jon. ἤνεικα ab ἐνείκω), tres accipiunt a præterito: ut ἔθηκα a θέω seu τίθημι pono; ἔδωκα a δόω seu δίδωμι do; ἧκα ab ἕω, sive ἵημι mitto.

Quatuor expellunt characteristicam futuri: ἔχευα, quod et ἔχεα, ἔσευα, ἤλευα, ἔκηα, a χέω vel χεύω fundo, σεύω quatio, ἀλεύω vito, καίω vel κάω uro, quæ excludunt σ. Reperiuntur tamen etiam ἔχευσα, ἔσευσα, et ἔκαυσα.

In verbis, quorum litera characteristica est liquida, quæque plerumque habent pænultimam brevem in futuro, hanc producunt hac mutatione:

ε futuri mutatur in ει: ut σπείρω sero, σπερῶ, ἔσπειρα.

α, ι, υ, quæ communes sunt, remanent, ut ψάλλω cano, ψαλῶ, ἔψαλα; φαίνω appareo, φανῶ, ἔφανα; κρίνω judico, κρινῶ, ἔκρινα; μολύνω contamino, μολυνῶ, ἐμόλυνα.

Attice α mutatur in η: ut ἔψαλα cecini, ἔψηλα, a ψάλλω; ἔφανα apparui, ἔφηνα, a φαίνω.

Ex his tamen verbis, quorum litera characteristica

est liquida, observandum est, non paucos reperiri aoristos, præsertim apud Homerum, qui retinent σ futuri: hinc reperire est aoristos infinitivi κέλσαι, κέρσαι, ab aoristis indicativi ἔκελσα, ἔκερσα profectos, verborum κέλλω moveo, et κείρω tondeo: ex quo apparet etiam ex στέλλω mitto, et ψάλλω psallo, olim veteres habuisse aoristos ἔστελσα et ἔψαλσα, quos deinde facilioris pronuntiationis causa mutarunt in ἔστειλα et ἔψαλα, quemadmodum, ut supra vidimus, ἔχευσα, ἔσευσα mutarunt in ἔχευα et ἔσευα.

Præteritum perfectum.

Formatur præteritum perfectum a futuro, mutando ω in α, adsumta characteristica propria κ, et præposito augmento: ut τίσω, τέτικα.

Regulæ de augmento Præteriti perfecti.

Prima syllaba hujus temporis debet esse longa.

Hinc idem initium est præteriti perfecti, quod imperfecti:

1.° si verbum incipiat a vocali, vel diphthongo: ut ἀκούω audio, ἤκουον, ἤκουκα; ὀνομάζω nomino, ὠνόμαζον, ὠνόμακα; εἰκάζω adsimilo, εἴκαζον, εἴκακα.

2.° si incipiat a duabus consonantibus, quarum secunda non sit liquida, tunc enim apud poetas syllaba esset anceps; vel a duplici, nempe ζ, ξ, ψ, ut σπείρω sero, ἔσπειρον, ἔσπαρκα; ζέω ferveo, ἔζεον, ἔζεκα.

3.° si incipiat a ῥ: ut ῥίπτω projicio; ἔῤῥιπτον, ἔῤῥιφα.

Repetit autem primam consonantem præsentis cum ε, si verbum incipiat a simplici consonante, vel a muta cum liquida; ut τύπτω verbero, ἔτυπτον, τέτυφα: γράφω, scribo, ἔγραφον, γέγραφα.

Exceptiones. Incipientia tamen a γν, et γρη, licet inchoentur a muta cum liquida, non repetunt primam consonantem præsentis: ut γνωρίζω cognosco, ἐγνώρικα; γρηγορέω vigilo, ἐγρηγόρηκα; ad evitandam scilicet cacophoniam.

Incipientia a duabus consonantibus πτ, κτ, μν, licet non muta cum liquida, repetunt primam præsentis: ut πτόω cado, πέπτοκα: κτάομαι possideo, κέκτημαι: μνάομαι recordor, μέμνημαι. Hoc ideo fit, quod poetæ vocalem brevem ante πτ, κτ, μν communem faciunt. Sed

tamen nonnulla non repetunt; ut κτίζω fabrico, ἔκτικα, et alia.

Quædam incipientia a muta cum liquida modo repetunt, modo non repetunt primam præsentis; ut βλαστέω germino, βεβλάστηκα et ἐβλάστηκα, et alia.

Observationes. Si verbum incipiat a muta adspirata, videlicet φ, χ, θ, repetit tenuem illi affinem: ut φράζω dico, πέφρακα: χρίω ungo, κέχρικα: θύω sacrifico, τέθυκα.

Præteritum perfectum quale initium habuerit in modo indicativo, idem retinet etiam in reliquis modis.

Disyllaba, quorum characteristica est litera liquida, mutant ε futuri in α, ut σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα, sero: στέλλω, στελῶ, ἔσταλκα, mitto.

Immutabiles λ et ρ manent in præt., ut in fut.; ut ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα, psallo: φθείρω, φθερῶ, ἔφθαρκα, *corrumpo*.

Verba in μω, et μνω adsumunt η ante κα: ut νέμω, νεμῶ, νενέμηκα, tribuo: τέμνω, τεμῶ, τετέμηκα, et per syncopen τέτμηκα, seco. Hæc verba orta videntur ex formis derivatis puris, nempe a νεμέω, et τεμέω, cujus loco dictum deinde est τέμνω.

Disyllaba in είνω, ίνω, ύνω, abjiciunt ν futuri in præt. ut τείνω, τενῶ, τέτακα, extendo; κρίνω, κρινῶ, κέκρικα, judico: θύνω, θυνῶ, τέθυκα, propero.

Cetera verba in νω vertunt ν in γ: ut φαίνω, φανῶ, πέφαγκα, appareo: μολύνω, μολυνῶ, μεμόλυγκα, polluo: semper enim ν ante γ, κ, χ, ξ, migrat in γ: *At μένω, μενῶ, μεμένηκα, tamquam a μενέω, maneo.*

Præteritum Perfectum Atticum.

Attici verbis incipientibus a λ, vel μ, pro communi augmento præponunt ει: ut λήβω, λέληφα, εἴληφα, sumo: μείρομαι, μέμαρμαι, εἵμαρμαι, sortior.

In verbis incipientibus ab α brevi, ε, ο, præfigunt præterito communi duas priores literas præsentis: ut ἀγείρω, ἤγερκα, ἀγήγερκα, congrego: ὄλλω, ὦλα, ὄλωλα, pereo. Si autem excesserit numerum trium syllabarum, tertia ab initio syllaba corripitur hac mutatione.

	η in ε:	αλήθω	ήληκα	αλήλεκα,	molo.
	ω — ο:	ερωτάω	ηώτηκα	ερηρότηκα,	interrogo.
abjecta præpositiva	ει — ι:	αλείφω	ήλειφα	αλήφα,	ungo.
	ευ — υ:	ελεύθω	ήλευθα	ελήλυθα,	venio.
abjecta subjunctiva	οι in ο	έτοιμάζω	ήτοίμακα	έτητόμακα,	paro.
	ου	ακούω	ήκουκα	ακήκοκα,	audio.

Si tamen tertia syllaba sit longa positione, non fit mutatio: ut αγήγερκα.

Retinet diphthongum ερείδω, ήρεικα, ερήρεικα, *firmo, ut differat ab* ερήρικα, *quod ab* ερίζω, *contendo*.

Irregularia sunt έδω, ήκα, έδηκα, *et interposito* δο, εδήδοκα, *edo*, άγω, ήχα, άγηχα, *et adsumto* ο, αγήοχα; *item in antiquo imperfecto* ήγον, άγηγον, *et per metathesin*, ήγαγον, *duco*.

Verbis incipientibus ab ο, vel ω, Attici præter commune augmentum præponunt ε, eodem spiritu manente ut ὁράω, ὥρακα, ἑώρακα, video; ώθω, pello, ὦσμαι, έωσμαι, præter. pass.

Sic είκω, οἶκα, έοικα, *similis sum*; έπω, εἶπα, έειπα, *dixi*, *Aor.* ἧκα, ἕηκα, *misi*; *unde* ξυνέηκα, *commisi*, *item intellexi*: ωσάμην, *et* εωσάμην, *impuli*.

Disyllaba, quorum characteristica est litera labialis, aut palatina, vertunt perfecti pænultimam ε in ο; ut κλέπτω, κέκλεφα, κέκλοφα, furor: βρέχω, βέβρεχα, βέβροχα, rigo.

Præteritum Plusquam-perfectum.

Formatur a perfecto mutando α in ειν; ac, si perfectum incipiat a simplici consonante, aliud ε adsumendo, quam secundam reduplicationem vocant; ut τέτικα, ετετίκειν: alioquin, incipit et augetur, sicut perfectum; ut έσταλκα, εστάλκειν, miseram, ήκουκα, ηκούκειν, audieram: eodem initio, et augmento manente in medio in compositis: ut συνέσταλκα, συνεστάλκειν, contraxeram; υπήκουκα, υπηκούκειν, obedieram.

Præteritum Plusquam-perfectum Atticum.

Reperitur Attice sine secunda reduplicatione: ut δεδύκειν, pro εδεδύκειν, subieram.

In verbis Attice reduplicatis accipit augmentum prima vocalis; ut αγήγερκα, ηγηγέρκειν, congregaveram; ορώρυχα, ωρωρύχειν, foderam: ακήκοα, ηκηκόειν, audie-

ram. Excipe ἐληλύκειν, et ἐληλύθειν, veneram, ab ἐλήλοκα, et ἐλήλυθα. At ἔολπα, speravi; ἔοργα, feci; ἔοικα, similis sum, habent augmentum in medio: ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐώκειν.

Præteritum Perfectum vulgo Medium dictum, sed rectius activum Ionicum appellandum.

Quum certo constet, Iones solemni more consonantem inter duas vocales, ac præcipue in temporibus præteritis literam κ *omittere, ut videre est in* ἕστακα, *quod mutarunt in* ἕσταα; *hinc minime absonum esse videtur, præteritum, quod Grammatici medium appellant, quia sæpe activam præsefert significationem, et semper habet præteriti activi terminationem, huc retrahere, et præteritum Ionicum appellare.*

Præteritum Ionicum formatur a præterito communi activo retenta pænultima et characteristica præsentis, et omissa litera κ, quæ, ut vidimus, est propria characteristica præteriti, ut τύπτω, præt. comm. τέτυφα pro τέτυπκα, præt. Ionicum τέτυπα.

Sed in verbis in σσω et ζω deducitur ab obsoletis in γω et δω: ut τέταγα pro τέταγκα, a τάγω pro τάσσω ordino, πέφραδα pro πέφραδκα a φράδω pro φράζω dico.

Verba circumflexa minuuntur etiam pænultima vocali: ut τέτελα *a* τετέλεκα, μέμελα *et* μέμηλα *a* μεμέληκα: *vel potius derivantur a verbis barytonis* τέλω *et* μέλω *pro* τελέω *et* μελέω.

Iones, abjecta characteristica κ, *corripiunt etiam pænultimam; ut* γέγαα *pro* γέγηκα; μέμαα *pro* μέμηκα; *unde participia* γεγαώς *et* μεμαώς, *Attice* γεγώς et μεμώς.

Exceptiones. Disyllaba, quæ habent ε in pænultima futuri, mutant ε in ο in pænultima hujus præteriti more Atticorum, ut λέγω, fut. λέξω, præt. comm. λέλεχα, Attice λέλοχα, Ionice λέλογα.

Pænultima præsentis α mutatur aliquando in η, aliquando servatur: ut θάλλω germino, τέθηλα: ψάλλω cano, ἔψαλα: ει in οι; ut πείθω persuadeo, πέποιθα: αι in η; ut φαίνω appareo, πέφηνα.

Quædam verba videntur mutare α præsentis etiam in ο: ut βάλλω jacio, βέβολα; πάθω patior, πέπονθα; λαγχάνω sortior, λέλογχα; sed hæc præterita rectius dedu-

cuntur ab obsoletis præsentibus βέλω, πήθω pro antiquo πέθω, λήχω pro antiquo λέγω: ideoque sequuntur regulam primo loco positam in his exceptionibus.

Præteritum Plusquam-perfectum vulgo Medium, sed Ionicum appellandum.

Formatur a præterito Ionico, mutando α in ειν, et præponendo ε, si verbum incipiat a simplici consonante, vel a muta cum liquida: ut τέτυπα, ετετύπειν.

MODI RELIQUI, et participia pendent ab Indicativo, tempora similia a suis similibus.

Præteritum perfectum ubique servat augmentum, Aoristus vero extra Indicativum abjicit.

IMPERATIVUS non habet primam personam: caret etiam Futuro, ut et Subjunctivus; sed pro Futuro est Aoristus.

Imperfectum antiquum ultimam gravat; ut τυπέ: sed Attici acuunt quinque, ελθὲ, venito: ευρὲ, invenito: ειπὲ, dicito; λαβὲ, accipito: ιδὲ, videto: quum communiter dicant έλθε, εὗρε, είπε, λάβε, ίδε.

OPTATIVUS pro nota propria habet ubique in pænultima οι; ac in Aoristo et activo et passivo αι.

Usitatissimus est Aoristus Æolicus: apud Atticos autem maxime in secunda tertia singulari et tertia plurali. Formatur ab Aoristo primo ejusdem Modi, mutando αιμι in εια: ut τύψαιμι, τύψεια.

SUBJUNCTIVUS pro nota propria habet η et ω, in secunda et tertia singulari diphthongum impropriam ῃ: in duali et plurali tantum vocalem η.

INFINITIVUS desinit in ειν, vel in αι.

PARTICIPIA masculina et neutra pertinent ad quintam declinationem simplicium, feminina ad secundam.

Verbum Barytonum vocis Passivæ inflexum secundum cognata Tempora.

Modus Indicativus.

Præsens.

S.	τύπτομαι	τύπτεσαι-εαι-ῃ	τύπτεται.	*Verberor.*
D.	τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον.	
P.	τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται,	

Unde Imperfectum.

S.	ἐτυπτόμην	ἐτύπτεσο-εο-ου	ἐτύπτετο.	*Verberabar.*
D.	ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην.	
P.	ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.	

Futurum.

S.	τύψομαι	τύψεσαι-εαι-ῃ	τύψεται.	*Verberabor.*
D.	τυψόμεθον	τύψεσθον	τύψεσθον.	
P.	τυψόμεθα	τύψεσθε	τύψονται.	

Unde Aoristus.

S.	ἐτυψάμην	ἐτύψασο-αο-ω	ἐτύψατο.	*Verberatus fui.*
D.	ἐτυψάμεθον	ἐτύψασθον	ἐτυψάσθην.	
P.	ἐτυψάμεθα	ἐτύψασθε	ἐτύψαντο.	

Perfectum.

S.	τέτυμμαι	τέτυψαι	τέτυπται.	*Verberatus*
D.	τετύμμεθον	τέτυφθον	τέτυφθον.	*sum.*
P.	τετύμμεθα	τέτυφθε	τετυμμένοι εἰσί.	

Unde Plusquam-perfectum.

S.	ἐτετύμμην	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο.	*Verberatus*
D.	ἐτετύμμεθον	ἐτέτυφθον	ἐτετύφθην.	*sum.*
P.	ἐτετύμμεθα	ἐτέτυφθε	τετυμμένοι ἦσαν.	

Modus Imperativus.

Præsens et Imperfectum.

S.	τύπτεσο-εο-ου	τυπτέσθω.	*Verberare.*
D.	τύπτεσθον	τυπτέσθων.	
P.	τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.	

Aoristus.

S.	τύψαι	τυψάσθω.	*Verberator tu.*
D.	τύψασθον	τυψάσθων.	
P.	τύψασθε	τυψάσθωσαν.	

Perfectum et Plusquam-perfectum.

S.	τέτυψο	τετύφθω.	*Verberatus esto.*
D.	τέτυφθον	τετύφθων.	
P.	τέτυφθε	τετύφθωσαν.	

Modus Optativus.

Præsens et Imperfectum εἴθε, *utinam*

S.	τυπτοίμην	τύπτοισο-οιο	τύπτοιτο.	*Verberarer.*
D.	τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην.	
P.	τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.	

Futurum.

S.	τυψοίμην	τύψοισο-οιο	τύψοιτο.	*Verberer.*
D.	τυψοίμεθον	τύψοισθον	τυψοίσθην.	
P.	τυψοίμεθα	τύψοισθε	τύψοιντο.	

Aoristus.

S.	τυψαίμην	τύψαισο-αιο	τύψαιτο.	*Verberatus*
D.	τυψαίμεθον	τύψαισθον	τυψαίσθην.	*sim, vel*
P.	τυψαίμεθα	τύψαισθε	τύψαιντο.	*fuerim.*

Perfectum et Plusquam-perfectum.

S.	τετυμμένος	εἴην	εἴης	εἴη	*Verberatus*
D.	τετυμμένω		εἴητον	εἰήτην	*sim, vel essem.*
P.	τετυμμένοι	εἴημεν	εἴητε	εἴησαν	

Modus Subjunctivus.

Præsens et Imperfectum ἐὰν, *quum.*

S.	τύπτωμαι	τύπτησαι-ηαι-ῃ	τύπτηται.	*Si verberer,*
D.	τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον.	*vel verbe-*
P.	τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.	*rarer.*

Aoristus.

S.	τύψωμαι	τύψησαι-ηαι-ῃ	τύψηται.	*Si verberatus*
D.	τυψώμεθον	τύψησθον	τύψησθον.	*sim, vel*
P.	τυψώμεθα	τύψησθε	τύψωνται.	*fuerim.*

Perfectum et Plusquam-perfectum

S.	τετυμμένος	ὦ	ᾖς	ᾖ.	*Si verberatus*
D.	τετυμμένω		ἦτον	ἦτον.	*sim, vel fuerim.*
P.	τετυμμένοι	ὦμεν	ἦτε	ὦσι.	

Modus infinitivus.

Præsens et Imperf.	τύπτεσθαι.
Futurum	τύψεσθαι.
Aoristus	τύψασθαι.
Perf. et Plusquam-perf.	τετύφθαι.

Participium.

Præsens et Imperfectum.

M.	ὁ	τυπτόμενος	τοῦ	τυπτομένου.	*Qui verberatur.*
F.	ἡ	τυπτομένη	τῆς	τυπτομένης.	
N.	τὸ	τυπτόμενον	τοῦ	τυπτομένου.	

Futurum.

M.	ὁ	τυψόμενος	τοῦ	τυψομένου.	*Verberandus.*
F.	ἡ	τυψομένη	τῆς	τυψομένης.	
N.	τὸ	τυψόμενον	τοῦ	τυψομένου.	

Aoristus.

M. ὁ τυψάμενος τοῦ τυψαμένου. *Verberatus.*
F. ἡ τυψαμένη τῆς τυψαμένης.
N. τὸ τυψάμενον τοῦ τυψαμένου.

Perfectum, et Plusquam-perf.

M. ὁ τετυμμένος τοῦ τετυμμένου. *Verberatus.*
F. ἡ τετυμμένη τῆς τετυμμένης.
N. τὸ τετυμμένον τοῦ τετυμμένου.

TEMPORUM FORMATIO

Præsens.

Præsens formatur a præsenti activo, mutando ω in ομαι: ut τίω, τίομαι.

Secunda persona singularis præsentis, sicut et Futuri, proprie desinit in εσαι tam in verbis barytonis, quam in circumflexis; ut φάγεσαι, comedis, καυχάεσαι gloriaris, sed Ionice sublato σ desinit in εαι; φάγεαι, καυχάεαι; deinde Attice et communiter facta crasi in ῃ, φαγῃ, καυχᾷ; quandoque in ει, quæ terminatio Attica antiquitus obtinuit, et adhuc servatur etiam communiter in hisce quatuor, βούλει vis, οἴει putas, ὄψει videbis, ἔει, et facta crasi εἶ es. In modo Subjunctivo pro ησαι est ησαι, quæ eodem pacto vertitur in ηαι deinde in ῃ.

Secunda persona singularis Imperfecti modi Indicativi et Imperativi proprie est τύπτεσο, deinde Ionice τύπτεο, Attice et communiter τύπτου. Eadem vero persona Aoristi modi Indicativi est ετύψασο, Ionice ετύψαο, Attice et communiter ετύψω. In modo Optativo τύπτοιο, τύψοιο et τύψαιο Ionica sunt pro τύπτοισο, τύψοισο et τύψαισο.

Imperfectum.

Imperfectum formatur a præsenti, mutando μαι in μην, et præponendo augmentum, vel ab imperfecto activo, mutando ον in ομην, ut ἔτιον, ετιόμην.

Eadem est ratio augmentorum in verbis passivis, quæ in activis, non solum in Barytonis, sed etiam in Circumflexis, et in verbis in μι.

De Aoristis et Futuris passivis.

Grammatici vulgo statuunt, aoristum secundum formæ passivæ deduci ex aoristo secundo activo; sed quemadmodum in verbo activo ostensum jam a nobis est, aoristum

secundum activum esse veri nominis imperfectum ortum ex antiquo et obsoleto plerumque præsenti; ita certum habemus tam aoristum secundum, quam primum esse veri nominis tempora imperfecta a verbis obsoletis τύπημι *et* τύφημι *deducta, ac propterea conjugandos esse ad normam imperfectorum verborum in* μι, *ut quemadmodum a* τίθημι *fit imperfectum* ἐτίθην, *ita a* τύπυμι *fiat* ἐτύπην, *a* τύφημι *vero* ἐτύφθην. *Hi aoristi licet gaudeant forma activa, et plerumque etiam activa significatione, tamen aliquando passive usurpantur: hinc factum est, ut ad verba passiva, licet passivam terminationem non habeant, a grammaticis amandati fuerint.*

Tria vero futura passiva, quæ vulgo futurum primum et secundum et paulo post futurum appellantur, nihil inter se significatione differunt, sed sunt tempora futura formæ, et significationis passivæ, quæ oriuntur ex verbis obsoletis τυφθέω, τυπέω *et* τετύψω; *ita ut futurum, passim a grammaticis primum appellatum, sit a* τυφθέω, *fut. activum* τυφθήσω, *passivum* τυφθήσομαι, *secundum vero a* τυπέω, *fut. activum* τυπήσω, *passivum* τυπήσομαι *et paulo-post futurum ortum habuerit a verbo Ionice reduplicato* τετύπω, *ex quo fut. act.* τετύψω, *unde passivum* τετύψομαι. *Quoad flexionem vero per personas et numeros, eadem est in his futuris ac in præsenti in omnibus modis.*

Hic tamen retrahendus est ille aoristus, qui communiter secundus formæ mediæ dicitur, qui formantur ab aoristo secundo, sive potius ab antiquo imperfecto activo mutando scilicet ον *in* ομην, *ut ab* ἔτυπον ἐτυπόμην.

Huc etiam retrahendum est futurum vulgo appellatum secundum formæ mediæ, quod formatur a futuro activo communiter dicto futuro secundo, mutando ῶ *in* οῦμαι, *ut* τυπῶ, τυποῦμαι.

Exceptio. Ἔδομαι, πίομαι, φάγομαι *pro* ἐδοῦμαι, πιοῦμαι, φαγοῦμαι, *ab* ἔδω, *edo*, πίω *bibo*, φάγω *edo*, *et poetica illa* βείομαι *pro* βιοῦμαι *vivam*, νέομαι, *et per crasin* νεύμαι *pro* νεοῦμαι *ibo*.

Futurum.

Formatur a futuro activo vertendo ω in ομαι: ut τίσω, τίσομαι.

Observationes. *Hujusmodi futurum plerique gramma-*

tici vocarunt futurum medium, quia aliquando verbi medii significationem habet: sed quum sæpissime passive usurpetur, quemadmodum in præfatione demonstravimus, quumque præterea passivam semper habeat terminationem, necessarium esse duximus, huc illud retrahere.

Verba, quorum characteristica est litera liquida, quæque ideo in futuro activo desinunt in ῶ circumflexo; in futuro passivo desinunt in οῦμαι; ut στέλλω mitto, στελῶ, στελοῦμαι. Idem dicendum de futuro Attico: ὑβρίζω contumelia afficio, ὑβριῶ, ὑβριοῦμαι.

Aoristus.

Formatur ab aoristo activo, vertendo α in άμην, ut ἔτισα ἐτισάμην.

Observatio. *Etiam hic aoristus vocatur a grammaticis aoristus primus medius, quod aliquando verbi medii significationem induat: nos vero iisdem de causis, quibus futurum primum medium formæ passivæ tribuimus, hunc etiam aoristum eidem formæ adjudicamus.*

Præteritum Perfectum.

Formatur a præterito perfecto activo, mutando κα in μαι: ut τέτικα, τέτιμαι.

Observationes. Si fuerit in φα puram, passivum erit in μμαι; ut τέτυφα, τέτυμμαι: si in φα impurum, erit in μαι; ut τέτερφα, τέτερμαι.

Si fuerit in χα, passivum erit in γμαι, ut λέλεχα, λέλεγμαι.

Si fuerit in κα, sed a præsenti in δω, τω, θω, ζω, σσω vel ττω, aut a præsenti in ω purum cum pænultima præteriti activi brevi, ante μαι adsumit σ: ut

ερείδω	fulcio,	ἤρεικα	ἤρεισμαι
αρύτω	haurio,	ἤρυκα	ἤρυσμαι
πείθω	suadeo,	πέπεικα	πέπεισμαι
κομίζω	porto,	κεκόμικα	κεκόμισμαι
πλάσσω / πλάττω	fingo,	πέπλακα	πέπλασμαι
τελέω	perficio,	τετέλεκα	τετέλεσμαι.

Excipiuntur quædam præterita, quæ, licet habeant pænultimam longam, adsciscunt σ: ut ἤκουσμαι, ab ακούω audio, κέκλεισμαι a κλείω claudo, ἔγνωσμαι a γνόω cognosco, κεκέλευσμαι a κελεύω jubeo, aliaque permulta.

Excipiuntur etiam quædam alia, quæ, etiamsi ha-

beant pænultimam brevem, non admittunt σ; ut ἤρομαι ab ἀρόω aro, δέδεμαι a δέω ligo: a quo tamen verbale δεσμὸς vinculum.

Verba, quæ in præterito activo verterant ν in γ, revocant illud in præterito passivo, sed ante μαι propter euphoniam mutant in μ, Attice vero in σ: ut φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι, Attice πέφασμαι.

Quædam ex ευ pænultima præteriti activi abjiciunt ε in pænultima præteriti passivi; ut φεύγω fugio, πέφευχα, πεφυγμαι; τεύχω fabricor, τέτευχα, τέτυγμαι.

Disyllaba, quæ mutant in perfecto activo ε in ο, illud repetunt in præterito passivo, ut πέμπω mitto πέπομφα, πέπεμμαι; κλέπτω furor, κέκλοφα, κέκλεμμαι.

Quæ habent ρε ita implicitum cum aliqua consonante, ut ex iis una syllaba efficiatur, mutant ε in α; ut στρέφω verto, ἔστρεφα, ἔστραμμαι; sed βρέχω rigo, βέβρεχα, βέβρεγμαι.

De terminatione personarum præteriti perfecti.

In Singulari	Duali	Plurali
μαι, σαι, ται;	μεθον, σθον, σθον;	μεθα, σθε, νται

Observationes. Secunda persona singularis desinit in ψαι, si verbum habeat characteristicam literam labialem, ut τετυψαι pro τέτυπσαι; in ξαι, si habeat palatinam, ut λέλεξαι pro λέλεγσαι.

Secunda et tertia persona dualis, et secunda pluralis desinunt in θον, sine σ præcedente, si tertia singularis ante ται habeat literam π, vel κ, vel aliquam ex liquidis, et mutant tenues in suas adspiratas ut a τέτυπται, λέλεκται, ἔσταλται fiunt τέτυφθον, τέτυφθε, λέλεχθε, ἔσταλθον, ἔσταλθε.

Tertia pluralis formatur a tertia singulari, posito ν ante ται purum, ut a νενέμηται νενέμηνται, a κέκριται κέκρινται.

Si vero ται non fuerit purum, tunc tertiam pluralem circumloquimur per participium præteriti temporis, et verbum substantivum εἰσὶ sunt, ut a τέτυπται τετυμμένοι εἰσί; a λέλεκται λελεγμένοι εἰσί.

Iones et aliquando etiam Attici formant tertiam pluralem a tertia singulari interserendo α ante ται, ut ἔψαλται

ται, ἐψάλαται. *Si vero* ται *purum sit, præcedens diphthongus, vel vocalis, si longa sit, corripitur, ut:*

τέθειται τεθέαται *a* θέω *pono.*

δεδήλωται δεδηλόαται *a* δηλόω *ostendo.*

πεποίηται πεποιέαται *a* ποιέω *facio.*

Verum si tenuis præcedat, vertitur in suam aspiratam, ut τέτυπται, τετύφαται; λέλεκται, λελέχαται. *Si præcedat* σ, *in verbis, quæ habent literas* τ, δ, θ, ζ, *abjiciunt* σ, *et adsumunt literam characteristicam præsentis: ut* ἤνυσται, ἠνύταται *ab* ἀνύτω *perficio;* ἦσται, ἤδαται *ab* ᾄδω *cano;* πέπεισται, πεπείθαται *a* πείθω *persuadeo;* πέφρασται, πεφράδαται *a* φράζω *dico, quod tamen olim scribebatur* φράδω, *deinde* φράδσω, *tamdem Dorice* φράζω.

Præteritum Plusquam-perfectum.

Formatur a perfecto, mutando μαι in μην, et præfigendo ε, si præteritum incipiat a consonante; ut τέτιμμαι, ἐτετίμην.

Observationes. De secunda et tertia persona duali, et secunda plurali eadem servantur, quæ de perfecto præcepimus. Tertia pluralis desinit in ντο, si tertia singularis exeat in το purum; si desinat in το impurum, circumloquimur per participium præteriti, et verbum substantivum ἦσαν erant: ut ἐτέτυπτο, τετυμμένοι ἦσαν.

MODI RELIQUI formantur ab Indicativo, et tempora a suis temporibus.

AORISTUS retinet α in omnibus modis, præterquam in Subjunctivo: ἐτυψάμην, τύψαι, τυψαίμην, τύψασθαι, τυψάμενος.

PERFECTUM IMPERATIVI format secundam personam a secunda plusquam-perfecti Indicativi; ut ἐτέτυψο, τέτυψο. Format tertiam a tertia ejusdem, migrante το in θω; ut ἔψαλτο, ἐψάλθω. Quod si præcesserit tenuis, mutatur in suam adspiratam, ut ἐτέτυπτο, τετύφθω. Si autem ante το fuerit vocalis, adsumitur σ: ut ἐκέκριτο, κεκρίσθω.

OPTATIVUS, ubi facta est circumloquutio in tertia præteriti Indicativi, circumloquitur præteritum per participium, et verbum substantivum: sin autem non adhibenda sit circumloquutio, tunc servandæ sunt regulæ hæ.

Si ante *μαι* primæ personæ præteriti passivi fuerit *η*, convertitur in *ῃ*; ut

a *νενέμημαι*, quod a *νέμω*, distribuo

S.	νενεμῄμην	νενεμῇσο-ῇο	νενεμῇτο.
D.	νενεμῄμεθον	νενεμῇσθον	νενεμῄσθην.
P.	νενεμῄμεθα	νενεμῇσθε	νενεμῇντο.

υ in *υι*: ut

a *τέθυμαι*, quod a *θύνω*, festino

S.	τεθυῖμην	τεθυῖσο-υῖο	τεθυῖτο.
D.	τεθυίμεθον	τεθυῖσθον	τεθυίσθην.
P.	τεθυίμεθα	τεθυῖσθε	τεθυῖντο.

α in *αι*: ut

ab *ἔκταμαι*, quod a *κτείνω*, occido

S.	ἐκταίμην	ἐκταῖσο-αῖο	ἐκταῖτο.
D.	ἐκταίμεθον	ἐκταῖσθον	ἐκταίσθην.
P.	ἐκταίμεθα	ἐκταῖσθε	ἐκταῖντο.

ι manet integrum, sed tamen longum hic, etiamsi breve in præterito Indicativi: ut

a *κέκριμαι*, quod a *κρίνω*, judico

S.	κεκρίμην	κεκρῖσο-ῖο	κεκρῖτο.
D.	κεκρίμεθον	κεκρῖσθον	κεκρίσθην.
P.	κεκρίμεθα	κεκρῖσθε	κεκρῖντο.

Si autem *μαι* sit diphthongus, cujus subiunctiva sit *υ*, tunc circumloquutione opus est, ut

a *πέπαυμαι*, quod a *παύω*, finio

S.	πεπαυμένος	εἴην	εἴης	εἴη.
D.	πεπαυμένω		εἴητον	εἰήτην.
P.	πεπαυμένοι	εἴημεν	εἴητε	εἴησαν.

Eodem modo a *τετόξευμαι*, quod a *τοξεύω*, jaculor, *τετοξευμένος εἴην*.

Aliqui eamdem circumloquutionem adhibent, quum Præteritum habet υ: ut a λέλυμαι, λελυμένος εἴην: sed alii non admittunt, formantes λελυίμην, λελυῖσο-υῖο, λελυῖτο; vel etiam, quod apud Homerum, λελύμην, λελῦσο-ῦο, λελῦτο.

SUBJUNCTIVUS adhibet in præterito circumloquutionem, quoties adhibuit Optativus, per participium præteriti temporis, et verbum substantivum: ut

S.	τετυμμένος	ὦ	ᾖς	ᾖ.
D.	τετυμμένω		ἦτον	ἦτον.
P.	τετυμμένοι	ὦμεν	ἦτε	ὦσι.

Ubi non adhibenda sit circumloquutio, ex omnibus vocalibus ante *μαι* primæ personæ præteriti Indicativi fit *ω*: ut

'a *νενέμημαι*

S.	νενεμῶμαι	νενεμῆσαι-ῆαι-ῇ	νενεμῆται.
D.	νενεμώμεθον	νενεμῆσθον	νενεμῆσθον:
P.	νενεμώμεθα	νενεμῆσθε	νενεμῶνται.

Id quod etiam fit in verbis circumflexis, et in verbis in μι; ut a πεποίημαι πεποιῶμαι, a μέμνημαι μεμνῶμαι; a κεχρύσωμαι κεχρυσῶμαι: a τέθειμαι τεθῶμαι: ut apparebit loco suo.

Aliqui tamen velle videntur, omnia verba Barytona in Optativo et Subjunctivo circumloquenda esse per participium et verbum substantivum.

INFINITIVUM format præteritum a secunda plurali perfecti Indicativi, vertendo *ε* in *αι*, et pænultimam acuendo; ut a *τέτυφθε τετύφθαι*.

PARTICIPIUM acuit pænultimam in præterito; ut *τετυμμένος*: antepænultimam in reliquis temporibus ut *τυπτόμενος*: etc.

De Voce media Verborum.

Vera verbi medii significatio diu ignota fuit eruditis, qui in eo tantum putarunt sitam esse hujus verbi vim, ut alia tempora active, alia passive usurparentur, imo eadem aliquando tempora modo activa, modo passiva significatione gauderent. Omnium primus Kusterus aliique postea permulti rem acu tetigerunt, statuentes hujus verbi medii usum non solum consistere in simplici vel activa, vel passiva significatione, sed in vi quadam, quæ inter utrumque media esset, sive quæ simul active, simul passive esset intelligenda, quæque adeo reciproca appellari possit, per quam nimirum ipsi a nobis aliquid pati intelligimur, vel etiam ab altero, jussu tamen nostro ac voluntate vel permissione: ita *ποιεῖν λόγον τινὶ* activa significatione notat, *sibi ipsi facere copiam dicendi alicui*: *ποιεῖσθαι* vero *λόγον* significat, *copiam facere alicui orationis habendæ*. Alterius significationis mediæ exemplum præbet verbum *κείρειν*, quod est tonsoris, qui aliquem tondet: medium

vero *κείρασθαι* proprie significaret *tondere se*, sed plerumque sumitur pro *se tondendum præbere alteri*. Hæc autem quoad significationem; quoad vero formationem, eam convenire cum verbo activo in præterito perfecto et plusquam-perfecto: cum passivo in aliis temporibus cuilibet videre est. Ne vero hæc nova temporum partitio negotium facessat iis, qui linguæ græcæ rudimentis veteri more instituti sunt, sequentes Tabulas ita disposuimus, ut eæ tum veterem, tum novam temporum divisionem simul legentium oculis repræsentent.

Temporum nomina vetera	Temporum nomina recentia			Indicativus			Imperativ.	
Præsens.	Præsens.	τί -	S. ω	εις	ει	ε	έτω
			D.	ετον	ετον	ετον	έτων
			P. ομεν	ετε	ουσι	ετε	έτωσαν
Imperf.	Imperf.	έτι -	S. ον	ες	ε		
			D.	ετον	έτην		
			P. ομεν	ετε	ον		
Aorist. 2.	Imp. vet.	έτι -	S. ον	ες	ε	ε	έτω
			D.	ετον	έτην	ετον	έτων
			P. ομεν	ετε	ον	ετε	έτωσαν
Futur. 2.	Fut. vet.	τι -	S. ῶ	εῖς	εῖ		
			D.	εῖτον	εῖτον		
			P. οῦμεν	εῖτε	οῦσι		
Futur. 1.	Futur.	τίσ -	S. ω	εις	ει		
			D.	ετον	ετον		
			P. ομεν	ετε	ουσι		
Aorist. 1.	Aorist.	έτισ-	S. α	ας	ε	ον	άτω
			D.	ατον	άτην	ατον	άτων
			P. αμεν	ατε	αν	ατε	άτωσαν
Præter.	Præter.	τέτικ	S. α	ας	ε	ε	έτω
			D.	ατον	ατον	ετον	έτων
			P. αμεν	ατε	ασι	ετε	έτωσαν
Pl. Perf.	Pl. Perf.	ετετίκ	S. ειν	εις	ει		
			D.	ειτον	είτην		
			P. ειμεν	ειτε	εισαν		
Præ. mæd.	Præt. Ion.	τέτι-	S. α	ας	ε	ε	έτω
			D.	ατον	ατον	ετον	έτων
			P. αμεν	ατε	ασι	ετε	έτωσαν
Pl. Perf. med.	Pl. Perf. Ion.	ετετί -	S. ειν	εις	ει		
			D.	ειτον	είτην		
			P. ειμεν	ειτε	εισαν		

verborum Barytonorum
activæ

Optativus	Subjunctivus	Participium	Infin.
οιμι οις οι οιτον οίτην οιμεν οιτε οιεν	ω ῃς ῃ ητον ητον ωμεν ητε ωσι	M. ων οντος F. ουσα ούσης N. ον οντος	ειν
οιμι οις οι οιτον οίτην οιμεν οιτε οιεν	ω ῃς ῃ ητον ητον ωμεν ητε ωσι	M. ὼν όντος F. οῦσα ούσης N. ὸν όντος	εῖν
οῖμι οῖς οῖ οῖτον οίτην οῖμεν οῖτε οῖεν		M. ῶν οῦντος F. οῦσα ούσης N. οῦν οῦντος	εῖν
οιμι οις οι οιτον οίτην οιμεν οιτε οιεν		M. ων οντος F. ουσα ούσης N. ον οντος	ειν
αιμι αις αι αιτον αίτην αιμεν αιτε αιεν	ω ῃς ῃ ητον ητον ωμεν ητε ωσι	M. ας αντος F. ασα άσης N. αν αντος	αι
οιμι οις οι οιτον οίτην οιμεν οιτε οιεν	ω ῃς ῃ ητον ητον ωμεν ητε ωσι	M. ὼς ότος F. υῖα υίας N. ὸς ότος	έναι
οιμι οις οι οιτον οίτην οιμεν οιτε οιεν	ω ῃς ῃ ητον ητον ωμεν ητε ωσι	M. ὰς ότος F. υῖα υίας N. ὸς ότος	έναι

TABULA Conjugationis

vocis

Temporum nomina vetera	Temporum nomina recentia	Indicativus				Imperativus	
Præsens.	Præsens.	τι -	ομαι όμεθον όμεθα	ῃ εσθον εσθε	εται εσθον ονται	ου εσθον εσθε	έσθω έσθων έσθωσαν
Imperf.	Imperf.	ετι -	όμην όμεθον όμεθα	ου εσθον εσθε	ετο έσθην οντο		
Aorist. 2. med.	Imp. vet.	ετι -	όμην όμεθον όμεθα	ου εσθον εσθε	ετο έσθην οντο	οῦ εσθον εσθε	έσθω έσθων έσθωσαν
Futur. 2. med.	Fut. vet.	τι -	οῦμαι ούμεθον ούμεθα	ῇ εῖσθον εῖσθε	εῖται εῖσθον οῦνται		
Futur. 1. med.	Futur.	τισ -	ομαι όμεθον όμεθα	ῃ εσθον εσθε	εται εσθον ονται		
Aorist. 1. med.	Aorist.	ετισ-	άμην άμεθον άμεθα	ω ασθον ασθε	ατο άσθην αντο	αι ασθον ασθε	άσθω άσθων άσθωσαν
Præter. -	Præter.	τέτι-	μαι μεθον μεθα	σαι σθον σθε	ται σθον νται	σο σθον σθε	σθω σθων σθωσαν
Pl. perf.	Pl. perf.	ετετί	μην μεθον μεθα	σο σθον σθε	το σθην ντο		
F. 2. pass. F. 1. pass. P. post F.	Futura ex formis obsoletis	τιήσ τιθήσ τετίσ	ομαι όμεθον όμεθα	ῃ εσθον εσθε	εται εσθον ονται		
A. 2. pass. A. 1. pass.	Imperf. ex verbis in μι	ετί- ετίθ-	ην ημεν	ης ητον ητε	η ήτην ησαν	ηθι-ητι ητον ητε	ήτω ήτων ήτωσαν

passivæ

Optativus	Subjunctivus	Participium	Infinitivum.
οἱμην οιο οιτο οἱμεθον οισθον οἱσθην οἱμεθα οισθε οιντο	ωμαι η ηται ώμεθον ησθον ησθον ώμεθα ησθε ωνται	M. όμενος ομένου F. ομένη ομένης N. όμενον ομενου	εσθαι
οἱμην οιο οιτο οἱμεθον οισθον οἱσθην οἱμεθα οισθε οιντο	ωμαι η ηται ώμεθον ησθον ησθον ώμεθα ησθε ωνται		έσθαι
οἱμην οῖο οῖτο οἱμεθον οῖσθον οἱσθιν οἱμεθα οῖσθε οῖντο		M. ούμενος ουμένου F. ουμένη ουμένης N. ούμενον ουμενου	εῖσθαι
οἱμην οιο οιτο οἱμεθον οισθον οἱσθον οιμεθα οισθε οιντο.		M. όμενος ομένου F. ομένη ομένης N. όμενον ομένου	εσθαι
αἱμην αιο αιτο αἱμεθον αισθεν αἱσθην αἱμεθα αισθε αιντο	ωμαι η ηται ώμεθον ησθον ησθον ώμεθα ησθε ωνται	M. άμενος αμένου F. αμένη αμένης N. άμενον αμένου	ασθαι
μην(1) ο το μεθον σθον σθην μεθα σθε ντο	ῶμαι(1) ῆ ῆται ώμεθον ῆσθον ῆσθον ώμεθα ῆσθε ῶνται	M. μένος μένου F. μένη μένης N. μένον μένου	σθαι
οἱμην οιο οιτο οἱμεθον οισθον οἱσθην οἱμεθα οισθε οιντο		M. όμενος ομένου F. ομένη ομένης N. όμενον ομένου	εσθαι
εἱην εἱης εἱη εἱητον εἱήτην εἱημεν ειητε εἱησαν	ῶ ῆς ῆ ῆτον ῆτον ῶμεν ῆτε ῶσι	M. εἱς έντος F. εῖσα είσης N. ὲν έντος	ῆναι

(1) Hæc tempora τετίμην, τετῶμαι raro usurpantur, sed plerumque circumloquenda sunt per participium et verbum substantivum εἰμὶ ut τετιμένος εἴην, τετιμένος ῶ.

Exempla Verborum Barytonorum.

π
- βλέπω, *adspicio.*
- λείπω, *relinquo:*
- λέπω, *decortico.*

β
- θλίβω, *premo.*
- φέρβω, *pasco.*
- ῥέμβω, *in gyrum ago.*

φ
- στρέφω, *verto.*
- γλύφω, *fodio.*
- ερέφω, *tego.*

πτ
- κλέπτω, *furor.*
- θώπτω, *adsentor.*
- φαλίπτω, *desipio.*

κ
- τήκω, *liquefacio.*
- διώκω, *persequor.*
- ερείκω, *frango.*

γ
- οίγω, *aperio.*
- ορέγω, *porrigo.*

χ
- τεύχω, *struo.*
- ελέγχω, *arguo.*
- ῥώχω, *dentibus fremo.*

δ
- κείδω, *timeo.*
- αείδω, *cano.*
- ερείδω, *figo.*

θ
- κεύθω, *abscondo.*
- λήθω, *celo.*
- αίθω, *uro.*

σσ
- αμύσσω, *att.* ττω, *lacero.*
- φράσσω, *att.* ττω, *munio.*
- χαράσσω, *att.* ττω, *sculpo.*

ζ
- ῥαβδίζω, *virgis cædo.*
- αυγάζω, *illucesco.*
- θερίζω, *meto.*

λ
- θάλλω, *vireo.*
- αγγέλλω, *nuncio.*

μ
- βρέμω, *fremo.*
- δήμω, *ædifico.*

ν
- ῥαίνω, *perfundo.*
- τείνω, *tendo.*

ρ
- τείρω, *vexo.*
- θέρω, *calefacio.*

ω purum
- κωλύω, *prohibeo.*
- χλίω, *deliciis frango.*
- αφύω, *haurio.*

De conjugationibus Circumflexorum.

Vocantur circumflexa, quia duabus syllabis in unam contractis accentum habent circumflexum in ultima syllaba præsentis.

Nascuntur a barytonis desinentibus in αω, εω, οω, unde tres sunt circumflexorum conjugationes.

Prima in άω		ησω		ηκα
Secunda in εω	fut. in	ησω	præter. in	ηκα
Tertia in οω		ωσω		ωκα

Exceptiones I. conjugationis. Verba, quæ habent ε, vel ι ante άω: ut εάω permitto, κοτιάω laboro; item trisyllaba, quæ habent λ, vel ρ, quandoque etiam μ et ν, ante άω, modo immediate præcedat vocalis, non consonans: ut γελάω rideo, περάω transeo, κρεμάω suspendo, πεινάω esurio; et disyllaba, quæ habent λ, vel ρ, quandoque etiam π et ϑ, ante άω, ut ϑλάω tundo, δράω facio, σπάω traho, φϑάω occupo, formant futurum in άσω, et præteritum in ακα.

Quædam etiam utramque habent terminationem: ut πειράω conor, πειρήσω et πειράσω.

2. Conj. Quædam verba formant futurum in ησω et εσω, et præteritum in ηκα et εκα: ut καλέω voco, αινέω laudo, κορέω satio etc.

Quædam habent tantummodo futurum in εσω et præteritum in εκα: ut τελέω perficio, αρκέω propulso, etc.

Disyllaba formant futurum in εύσω: scilicet χέω fundo, ῥέω, fluo, πνέω flo, πλέω navigo: quamquam hæc futura rectius ab inusitatis præsentibus in εύω derivantur. Excipiuntur tamen δέω, δήσω ligo; τρέω, τρέσω tremo; et ζέω, ζέσω, ferveo,

3. Conj. Verba quæ non derivantur a nomine, formant futurum in όσω: ut αρόω, aro, αρόσω; ονόω vitupero: ονόσω. Att. δόω, do, δώσω.

Ratio contrahendi in prima conjugatione.

1. Si ο, vel ω, vel οι, vel ου sequitur α, fit contractio in ω.
2. Si quævis alia vocalis, aut diphthongus sequitur α, fit contractio in α.
3. Sicubi reperitur ι, subscribitur; υ vero abjicitur.

Attici contrahunt άεις *in* ῇς, άει *in* ῇ, *et* άειν *in* ῇν *in his quatuor*, ζῶ, ζῇς, ζῇ, ζῆν *vivo*: πεινῶ, νῇς, νῇ, νῇν *esurio*: διψῶ, ῇς, ῇ, ῇν *sitio*; χρῶμαι, χρῇ, χρῆται, χρῆσθαι, *utor*.

Dores adhibent hanc contractionem άει *in* ῇ *ubique. Aeoles vertunt in Infinitivo* ᾷν *in* αῖς; *ut* γελαῖς *pro* γελᾷν.

Iones post factam contractionem in ω, *præponunt* ε: *ut* μνεώμενος *pro* μνώμενος *memorans. Poetæ præponunt* ο, *si præcedens syllaba sit brevis: ut* καρηκομόωντες *pro* καρηκομῶντες *caput comatum habentes; si autem sit longa, præponunt* ω; *ut* πειράωντες *pro* πειρῶντες *tentantes. Aliquando postponunt* ο: *ut* μνώομαι *pro* μνῶμαι *recordor. Nonnunquam geminant* α; *ut* ελάαν *pro* ελᾷν *incitare*, τιμάασθαι *pro* τιμᾶσθαι *honorari*.

In secunda conjugatione.

1. εε contrahitur in ει, et εο in ου.
2. Si vocalis longa, aut diphthongus sequitur ε, fit contractio tollendo ε.

In tertia conjugatione.

1. Si post ο sequitur ω, vel η, fit contractio in ω.
2. Si post ο sequitur ε, vel ο, vel ου, fit contractio in ου.
3. Si post ο sequitur quævis alia vocalis, aut diphthongus, fit contractio in οι: nisi in infinitivo, qui contrahitur in οῦν.

Observationes generales.

Circumflexa inflectuntur, formantur et augentur prorsus ut verba barytona, nisi quod hic duo tempora, præsens videlicet, et imperfectum, contrahuntur in omnibus personis, per omnes modos, et participia.

Horum verborum forma simplex, seu non contracta usitatior est Ionibus: Atticis vero, et reliquis fere Græcis forma contracta.

In disyllabis secundæ conjugationis, prima singularis, prima quoque et tertia pluralis non contrahuntur: ut πλέω, πλέωμεν, πλέουσι, non πλῶ, πλοῦμεν, πλοῦσι: uti nec in Optativo, nec Subjunctivo. Contrahitur tamen præsens Infinitivi, ut πλέειν, πλεῖν. Reperitur et participii præsens πλῶν, pro quo melius πλέων.

In modo Optativo formæ activæ Attici, et Aeoles aliter inflectunt præsens et imperfectum, quam peculiarem inflexionem hic subjiciendam esse duximus.

Optativi activi præsens et imperfectum.

Attice.

in 1.ª conjugatione	τιμῴην	τιμῴης	τιμῴη.
		τιμῴητον	τιμῳήτην.
	τιμῴημεν	τιμῴητε	τιμῴησαν.
in 2.ª - - -	φιλοίην	φιλοίης	φιλοίη.
		φιλοίητον	φιλοιήτην.
	φιλοίημεν	φιλοίητε	φιλοίησαν.
in 3.ª - - -	χρυσοίην	χρυσοίης	χρυσοίη.
		χρυσοίητον	χρυσοιήτην.
	χρυσοίημεν	χρυσοίητε	χρυσοίησαν.

Æolice.

in 2.ª - - -	φιλῴην	φιλῴης	φιλῴη.
		φιλῴητον	φιλῳήτην.
	φιλῴημεν	φιλῴητε	φιλῴησαν.
in 3.ª - - -	χρυσῴην	χρησῴης	χρυσῴη.
		χρυσῴητον	χρυσῳήτην.
	χρυσῴημεν	χρυσῴητε	χρυσῴησαν.

TABULA trium *Conjugationum* vocis

		Indicativus			Imperat.	
I.	Præs. Τιμ	άω	άεις	άει	αε	αέτω
		ῶ	ᾶς	ᾷ	α	άτω
			άετον	άετον	άετον	αέτων
			ᾶτον	ᾶτον	ᾶτον	άτων
		άομεν	άετε	άουσι	άετε	αέτωσαν
		ῶμεν	ᾶτε	ῶσι	ᾶτε	άτωσαν
	Imp. Ε-τίμ	αον	αες	αε		
		ων	ας	α		
			άετον	αέτην		
			ᾶτον	άτην		
		άομεν	άετε	ᾶον		
		ῶμεν	ᾶτε	ων		
II.	Præs. Φιλ	έω	έεις	έει	εε	εέτω
		ῶ	εῖς	εῖ	ει	είτω
			έετον	έετον	έετον	εέτων
			εῖτον	εῖτον	εῖτον	είτων
		έομεν	έετε	έουσι	έετε	εέτωσαν
		οῦμεν	εῖτε	οῦσι	εῖτε	είτωσαν
	Imp. Ε-φίλ	έον	έες	εε		
		ουν	εις	ει		
			έετον	εέτην		
			εῖτον	είτην		
		έομεν	έετε	εον		
		οῦμεν	εῖτε	ουν		
III.	Præs. Χρυσ	όω	όεις	όει	οε	οέτω
		ῶ	οῖς	οῖ	ου	ούτω
			όετον	όετον	όετον	οέτον
			οῦτον	οῦτον	οῦτον	ούτων
		όομεν	όετε	όουσι	όετε	οέτωσαν
		οῦμεν	οῦτε	οῦσι	οῦτε	ούτωσαν
	Imp. Ε-χρύσ	οον	οες	οε		
		ουν	ους	ου		
			όετον	οέτην		
			οῦτον	ούτην		
		όομεν	όετε	οον		
		οῦμεν	οῦτε	ουν		

verborum Circumflexorum
activæ

Optativus			Subjunctivus			Particip.		Inf.
άοιμι	άοις	άοι	άω	άῃς	άῃ	άων	άοντος	
ῷμι	ῷς	ῷ	ῶ	ᾷς	ᾷ	ῶν	ῶντος	
	άοιτον	αοίτην		άητον	άητον	άουσα	αούσης	άειν
	ῷτον	ῴτην		ᾶτον	ᾶτον	ῶσα	ώσης	ᾷν
άοιμεν	άοιτε	άοιεν	άωμεν	άητε	άωσι	άον	άοντος	
ῷμεν	ῷτε	ῷεν	ῶμεν	ᾶτε	ῶσι	ῶν	ῶντος	
έοιμι	έοις	έοι	έω	έῃς	έῃ	έων	έοντος	
οῖμι	οῖς	οῖ	ῶ	ῇς	ῇ	ῶν	οῦντος	
	έοιτον	εοίτην		έητον	έητον	έουσα	εούσης	έειν
	οῖτον	οίτην		ῆτον	ῆτον	οῦσα	ούσης	εῖν
έοιμεν	έοιτε	έοιεν	έωμεν	έητε	έωσι	έον	έοντος	
οῖμεν	οῖτε	οῖεν	ῶμεν	ῆτε	ῶσι	οῦν	οῦντος	
όοιμι	όοις	όοι	όω	όῃς	όῃ	όων	όοντος	
οῖμι	οῖς	οῖ	ῶ	οῖς	οῖ	ῶν	οῦντος	
	όοιτον	οοίτην		όητον	όητον	όουσα	οούσης	όειν
	οῖτον	οίτην		ῶτων	ῶτον	οῦσα	ουσης	οῦν
όοιμεν	όοιτε	όοιεν	όωμεν	όητε	όωσι	όον	όοντος	
οῖμεν	οῖτε	οῖεν	ῶμεν	ῶτε	ῶσι	οῦν	οῦντος	

TABULA trium *Conjugationum* vocis.

		Indicativus			Imperat.	
I.	Præs. Τιμ	άομαι	άῃ	άεται	άου	αέσθω
		ῶμαι	ᾷ	ᾶται	ῶ	άσθω
		αόμεθον	άεσθον	άεσθον	άεσθον	αέσθον
		ώμεθον	ᾶσθον	ᾶσθον	ᾶσθον	άσθων
		αόμεθα	άεσθον	άονται	άεσθε	αέσθωσαν
		ώμεθα	ᾶσθε	ῶνται	ᾶσθε	άσθωσαν
	Imp. Ε-τιμ	αόμην	άου	άετο		
		ώμην	ῶ	ᾶτο		
		αόμεθον	άεσθον	αέσθην		
		ώμεθον	ᾶσθον	άσθην		
		αόμεθα	άεσθε	άοντο		
		ώμεθα	ᾶσθε	ῶντο		
II.	Præs. Φιλ	έομαι	έῃ	έεται	έου	εέσθω
		οῦμαι	ῇ	εῖται	οῦ	είσθω
		εόμεθον	έεσθον	έεσθον	έεσθον	εέσθων
		ούμεθον	εῖσθον	εῖσθον	εῖσθον	είσθων
		εόμεθα	έεσθε	έονται	έεσθε	εέσθωσαν
		ούμεθα	εῖσθε	οῦνται	εῖσθε	είσθωσαν
	Imp. Ε-φιλ	εόμην	έου	έετο		
		ούμην	οῦ	εῖτο		
		εόμεθον	έεσθον	εέσθην		
		ούμεθον	εῖσθον	είσθην		
		εόμεθα	έεσθε	έοντο		
		ούμεθα	εῖσθε	οῦντο		
III.	Præs. Χρυσ	όομαι	όῃ	όεται	όου	οέσθω
		οῦμαι	οῖ	οῦται	οῦ	ούσθω
		οόμεθον	όεσθον	όεσθον	όεσθον	οέσθων
		ούμεθον	οῦσθον	οῦσθον	οῦσθον	ουσθων
		οόμεθα	όεσθε	όονται	όεσθε	οέσθωσαν
		ούμεθα	οῦσθε	οῦνται	οῦσθε	ούσθωσαν
	Imp. Ε-χρυσ	οόμην	όου	όετο		
		ούμην	οῦ	οῦτο		
		οόμεθον	όεσθον	οέσθην		
		ούμεθον	οῦσθον	ούσθην		
		οόμεθα	όεσθε	όοντο		
		ούμεθα	οῦσθε	οῦντο		

verborum Circumflexorum
passivæ

Optativus			Subjunctivus			Particip.		Inf.
αοίμην	άοιο	άοιτο	άωμαι	άῃ	άηται	αόμενος	αομένου	
ῴμην	ῷο	ῷτο	ῶμαι	ᾷ	άται	ώμενος	ωμένου	
αοίμεθον	άοισθον	αοίσθην	αώμεθον	άησθον	άησθον	αομένη	αομένης	άεσθαι
ῴμεθον	ῷσθον	ῴσθην	ώμεθον	ᾶσθον	ᾶσθον	ωμένη	ωμένης	ᾶσθαι
αοίμεθα	άοισθε	άοιντο	αώμεθα	άησθε	άωνται	αόμενον	αομένου	
ῴμεθα	ῷσθε	ῴντο	ώμεθα	ᾶσθε	ῶνται	ώμενον	ωμένου	
εοίμην	έοιο	έοιτο	έωμαι	έῃ	έηται	εόμενος	εομένου	
οίμην	οῖο	οῖτο	ῶμαι	ῇ	ῆται	ούμενος	ουμένου	
εοίμεθον	έοισθον	εοίσθην	εώμεθον	έησθον	έησθον	εομένη	εομένης	έεσθαι
οίμεθον	οῖσθον	οίσθην	ώμεθον	ῆσθον	ῆσθον	ουμένη	ουμένης	εῖσθαι
εοίμεθα	έοισθε	έοιντο	εώμεθα	έησθε	έωνται	εόμενον	εομένου	
οίμεθα	οῖσθε	οῖντο	ώμεθα	ῆσθε	ῶνται	ούμενον	ουμένου	
οοίμην	όοιο	όοιτο	όωμαι	όῃ	όηται	οόμενος	οομένου	
οίμην	οῖο	οῖτο	ῶμαι	οῖ	ῶται	ούμενος	ουμένου	
οοίμεθον	όοισθον	οοίσθην	οώμεθον	όησθον	όησθον	οομένη	οομένης	όεσθαι
οίμεθον	οῖσθον	οίσθην	ώμεθον	ῶσθον	ῶσθον	ουμένη	ουμένης	οῦσθαι
οοίμεθα	όοισθε	όοιντο	οώμεθα	όησθε	όωνται	οόμενον	οομένου	
οίμεθα	οῖσθε	οῖντο	ώμεθα	ῶσθε	ῶνται	ούμενον	ουμένου	

De conjugationibus verborum in μι.

Vocantur verba in *μι*, propter ultimam syllabam *μι*, in quam desinunt: ut *τίθημι*, pono.

Oriuntur ex verbis barytonis desinentibus in *αω*, *εω*, *ιω*, *οω*, *υω*; sed forma verborum in *ιω* convenit tantum verbis anomalis in *μι*; unde quatuor tantum remanent conjugationes horum verborum.

Fiunt autem mutando *ω* ultimam syllabam in *μι*, vertendo brevem characteristicam in longam, videlicet *α* et *ε* in *η*: *ο* in *ω*: *υ* correptum in *υ* productum, et præponendo reduplicationem.

Reduplicatio duplex est.

Propria: quum prima consonans thematis, vel tenuis loco adspiratæ cum *ι* brevi reperitur: ut

δόω *δίδόω* *δίδωμι*, do.
θέω *τιθέω* *τίθημι*, pono.

Impropria: quum *ι* aspirata solum præfigitur; idque, vel quum verbum incipit a *στ*, vel *πτ*, vel a vocali: ut

στάω *ἱστάω* *ἵστημι*, sto.
πτάω *ἱπτέω* *ἵπτημι*, volo.
ἕω *ἱέω* *ἵημι*, mitto.

Reduplicationem habent tantum tres priores conjugationes in præsenti, et præterito imperfecto solum, per omnes modos, et participia: quarta nullam habet; sed tantum in ea *ω* vertitur in *μι*. Iones tamen adhibent: ut *κέκλυθι* pro *κλῦθι* audi.

1.ª a *στάω*	formant.	*ἵστημι*, sto.
2.ª a *θέω*		*τίθημι*, pono.
3.ª a *δόω*		*δίδωμι*, do.
4.ª a *ζευγνύω*		*ζεύγνυμι*, jungo.

Verba, a quibus quarta conjugatio profluit, fere et ipsa ab aliis verbis derivantur, interserendo *νυ*, vel *γνυ*: ut ab *ἄγω*, *αγνύω*, *ἄγνυμι*: *στορέω*, *στορεννύω*, *στορέννυμι*, ut et *ζευγνύω* a *ζεύγω* primitus deducitur.

Multa sunt etiam sine reduplicatione: ut *σβῆμι*, exstinguo: *φημὶ*, dico: *ἄλωμι*, capio: *γνῶμι*, cognosco: et alia.

Poetæ per inde agunt cum reduplicatione, atque cum verborum augmento syllabico et temporali. Modo enim addunt reduplicationem, modo detrahunt. Hinc in omni conjugatione multa reperiuntur verba in μι sine ulla omnino reduplicatione: ut φίλημι a φιλέω, amo: γέλημι a γελάω, rideo: ἐλευθέρωμι ab ἐλευθερόω, libero: κλῦμι a κλύω, audio: aliaque plura, non tantum a Poetis, sed et ab aliis subinde usurpata: Interdum adhibent quidem reduplicationem, sed per ε: ut νοέω, νόημι, ἐνόημι, intelligo: τελέω, τέλημι, τετέλημι, perficio: τλάω, τλῆμι, τέτλημι, tolero: In quibusdam verbis, loco reduplicationis repetunt duas primas literas præsentis; ut ἀλυκτέω, ἀλύκτημι, ἀλαλύκτημι, in angustias redigo: ἀλάω, ἄλημι, ἀλάλημι, erro: ἀχέω, ἄχημι, ἀκάχημι, angor: Interdum verba a vocali cœpta habent reduplicationem in secunda syllaba: ut ὀνέω, seu ὀνάω, ὄνημι, ὀνίνημι; juvo. Aliquando reduplicatio sive per ι, sive per ε, suapte natura brevis, producitur inserto μ: ut πράω, πρῆμι, πίμπρημι, comburo: πλάω, sive πλέω, πλῆμι, πίμπλημι, impleo. Verba aliqua retinent reduplicationem etiam in futuro: hinc διδώσω pro δώσω: διδράσω pro δράσω a διδράσκω, fugio.

Advertenda ante inflexionem.

Peculiarem habent inflexionem Præsens, Imperfectum, Aoristus secundus, sive Imperfectum antiquum verborum sine reduplicatione: reliqua tempora sequuntur rationem barytonorum.

Verba quartæ conjugationis, non ultra Imperfectum flectuntur. Carent etiam modo Optativo, et Subjunctivo.

TABULA quatuor Conjuga-
vocis

		Indicativus			Imperat.	
I.	Præs. Ἱστ	ημι	ης	ησι	αθι	άτω
			ατον	ατον	ατον	άτων
		αμεν	ατε	ᾶσι	ατε	άτωσαν
	Imp. Ἱστ -	ην	ης	η		
			ατον	άτην		
		αμεν	ατε	ασαν		
	Aor. Ἐ-στ	ην	ης	η	ῆθι	ήτω
			ητον	ήτην	ῆτον	ήτων
		ημεν	ητε	ησαν	ῆτε	ήτωσαν
II.	Præs. Τίθ-	ημι	ης	ησι	ετι	έτω
			ετον	ετον	ετον	έτων
		εμεν	ετε	εῖσι	ετε	έτωσαν
	Imp. Ε-τίθ	ην	ης	η		
			ετον	έτην		
		εμεν	ετε	εσαν		
	Aor. Ἐ-θ	ην	ης	η	ετι, ὲς	έτω
			ετον	έτην	ετον	έτων
		εμεν	ετε	εσαν	ετε	έτωσαν
III.	Præs. Δίδ-	ωμι	ως	ωσι	οθι	ότω
			οτον	οτον	οτον	ότων
		ομεν	οτε	οῦσι	οτε	ότωσαν
	Imp. Ε-διδ-	ων	ως	ω		
			οτον	ότην		
		ομεν	οτε	οσαν		
	Aor. Ἐ-δ	ων	ως	ω	οθι, ὸς	ότω
			οτον	ότην	οτον	ότων
		ομεν	οτε	οσαν	οτε	ότωσαν
IV.	Præs. Ζεύγν-	υμι	υς	υσι	υθι	ύτω
			υτον	ύτον	υτον	ύτων
		υμεν	υτε	ῦσι	υτε	ύτωσαν
	Im. Ε-ζεύγν-	υν	υς	υ		
			υτον	ύτην		
		υμεν	υτε	υσαν		

-tionum verborum in μι
activæ

Optativus			Subjunctivus			Partic.		Inf.
αἴην	αἴης	αἴη	ῶ	ᾷς	ᾷ	ὰς	άντος	
	αἴητον	αἰήτην		ᾶτον	ᾶτον	ᾶσα	άσης	άναι
αἴημεν	αἴητε	αἴησαν	ῶμεν	ᾶτε	ῶσι	ὰν	άντος	
αἴην	αἴης	αἴη	ῶ	ῇς	ῇ	ὰς	άντος	
	αἴητον	αἰήτην		ῆτον	ῆτον	ασα	άσης	ῆναι
αἴημεν	αἴητε	αἴησαν	ῶμεν	ῆτε	ῶσι	ὰν	άντος	
εἴην	εἴς	εἴη	ῶ	ῇς	ῇ	οὶς	έντος	
	εἴητον	εἰήτην		ῆτον	ῆτον	εἴσα	εἶσης	έναι
εἴημεν	εἴητε	εἴησαν	ῶμεν	ῆτε	ῶσι	ὲν	έντος	
εἴην	εἴης	εἴη	ῶ	ῇς	ῇ	ὲς	έντος	
	εἴητον	εἰήτην		ῆτον,	ῆτον	εἶσα	εἴσης	εἶναι
εἴημεν	εἴητε	εἴησαν	ῶμεν	ῆτε	ῶσι	ὲν	έντος	
οἴην	οἴης	οἴη	ῶ	ῷς	ῷ	οὺς	όντος	
	οἴητον	οἰήτην		ῶτον	ῶτον	οῦσα	ούσης	όναι
οἴημεν	οἴητε	οἴησαν	ῶμεν	ῶτε	ῶσι	ὸν	όντος	
οἴην	οἴης	οἴη	ῶ	ῷς	ῷ	οὺς	όντος	
	οἴητον	οἰήτην		ῶτον	ῶτον	οῦσα	ούσης	οῦναι
οἴημεν	οἴητε	οἴησαν	ῶμεν	ῶτε	ῶσι	ὸν	όντος	
						ὺς	ύντος	
						ῦσα	ύσης	ύναι
						ὺν.	ύντος	

		Indicativus			Imperat.	
	Præs 'Ιστ-	αμαι	ασαι	αται	ασο-ω	άσθω
		άμεθον	ασθον	ασθον	ασθον	άσθων
		άμεθα	ασθε	αυται	ασθε	άσθωσαν
I.	Imp. Ἵστ-	άμην	ασο	ατο		
		άμεθον	ασθον	άσθην		
		άμεθα	ασθε	αντο		
	Aor. E-στ	άμην	ασο-ω	ατο	άσο-ῶ	άσθω
		άμεθον	ασθον	άσθην	άσθον	άσθων
		άμεθα	ασθε	αντο	άσθε	άσθωσαν
	Præs. Τίθ-	εμαι	εσαι	εται	εσο-ου	έσθω
		έμεθον	εσθον	εσθον	εσθον	έσθων
		έμεθα	εσθε	ενται	εσθε	έσθωσαν
II.	Imp. E-τίθ	έμην	εσο	ετο		
		έμεθον	εσθον	έσθην		
		έμεθα	εσθε	εντο		
	Aor. E-θ	έμην	εσο-ου	ετο	έσο-οῦ	έσθω
		έμεθον	εσθον	έσθην	έσθον	έσθων
		έμεθα	εσθε	εντο	έσθε	έσθωσαν
	Præs. Δίδ	ομαι	όσαι	οται	οσο-ου	όσθω
		όμεθον	οσθον	οσθον	οσθον	όσθων
		όμεθα	οσθε	ονται	οσθε	όσθωσαν
III.	Imp. E-διδ	όμην	οσο	οτο		
		όμεθον	οσθον	όσθην		
		όμεθα	οσθε	οντο		
	Aor. E-δ	όμην	οσο-ου	οτο	όσο-οῦ	όσθω
		όμεθον	οσθον	όσθην	όσθον	όσθων
		όμεθα	οσθε	οντο	όσθε	όσθωσαν
	Præs. Ζεύγν-	υμαι	υσαι	υται	υσο	ύσθω
		ύμεθον	υσθον	υσθον	υσθον	ύσθων
		ύμεθα	υσθε	υνται	υσθον	ύσθωσαν
IV.	Im. E-ζευγν-	ύμην	υσο	υτο		
		ύμεθον	υσθον	υσθην		
		ύμεθα	υσθε	υντο		

-tionum verborum in μι

passivæ

Optativus	Subjunctivus	Particip.	Inf.
αίμην αῖο αῖτο αίμεθον αῖσθον αίσθην αίμεθα αῖσθε αῖντο	ῶμαι ᾷ ᾶται ώμεθον ᾶσθον ᾶσθον ώμεθα ᾶσθε ῶνται	άμενος αμένου αμένη αμένης άμενον αμένου	ασθαι
αίμην αῖο αῖτο αίμεθον αῖσθον αίσθην αίμεθα αῖσθε αῖντο	ῶμαι ᾷ ᾶται ώμεθον ᾶσθον ᾶσθον ώμεθα ᾶσθε ῶνται	άμενος αμένου αμένη αμένης άμενον αμένου	άσθαι
είμην εῖο εῖτο είμεθον εῖσθον είσθην είμεθα εῖσθε εῖντο	ῶμαι ῇ ῆται ώμεθον ῆσθον ῆσθον ώμεθα ῆσθε ῶνται	έμενος εμένου εμένη εμένης έμενον εμένου	εσθαι
είμην εῖο εῖσο είμεθον εῖσθον είσθην είμεθα εῖσθε εῖντο	ῶμαι ῇ ῆται ώμεθον ῆσθον ῆσθον ώμεθα ῆσθε ῶνται	έμενος εμένου εμένη εμένης έμενον εμένου	έσθαι
οίμην οῖο οῖτο οίμεθον οῖσθον οίσθην οίμεθα οῖσθε οῖντο	ῶμαι ῷ ῶται ώμεθον ῶσθον ῶσθον ώμεθα ῶσθε ῶνται	όμενος ομένου ομένη ομένης όμενον ομένου	οσθαι
οίμην οῖο οῖτο οίμεθον οῖσθον οίσθην οίμεθα οῖσθε οῖντο	ῶμαι ῷ ῶται ώμεθον ῶσθον ῶσθον ώμεθα ῶσθε ῶνται	ομενος ομένου ομένη ομένης όμενον ομένου	όσθαι
		ύμενος υμένου υμένη υμένης ύμενον υμένου	υσθαι

Temporum quorumdam formatio in voce activa.

Præsens. De hujus formatione satis dictum est supra.

Imperfectum formatur a præsenti, mutando μι in ν, et præponendo augmentum, nisi verbum incipiat ab ι positione longo: ut τίθημι, ετίθην: sed ἵστημι, ἵστην.

Observatio. Præsens, et imperfectum activum in duali et plurali mutant characteristicam longam in brevem, nempe adsumunt characteristicam propriam verbi circumflexi, ex quo oriuntur: ut ἵστατον, τίθετον, δίδοτον, ζεύγνυτον, a στάω, θέω, δόω, ζευγνύω.

Imperfectum singulare trium priorum conjugationum vix est in usu: sed utimur personis circumflexorum: ut ἵσταον, ων; αες, ας; αε, α: ετίθεον, θουν; θεες, θεις; θεε, θει: εδίδοον, δουν; δοες, δους; δοε, δου. Secundæ etiam personæ Imperativi sæpe ex contractis derivantur: ut ἵστα, τίθει, δίδου, ab ἱστάω, τιθέω, διδόω.

Aoristus secundus, sive antiquum Imperfectum, deducitur a præsenti sine reduplicatione, cui præponitur augmentum ε, et μι mutatur in ν: ut στῆμι, ἔστην; θῆμι, ἔθην; δῶμι, ἔδων.

Similis est imperfecto, nisi quod in duali ac plurali vocalem retinet longam in omnibus conjugationibus, præter ἔθην, ἔδων, et ἧν ab ἵημι mitto, quæ tamen tria tempora in singulari Indicativi sunt inusitata.

Si verbum caret reduplicatione, unum tantum erit imperfectum; ut σβῆμι, ἔσβην extinguo: κλῦμι, ἔκλυν audio.

Hoc imperfectum, quamquam activam habeat terminationem, tamen sæpissime passiva, seu neutra significatione usurpatur: ideoque non sine causa supra pag. 61 et 62 diximus, verborum barytonorum tempora, quæ vulgo vocantur aoristi primi et secundi formæ passivæ, esse reapse imperfecta ex verbis obsoletis desinentibus in μι, quandoquidem cum iis congruunt tum terminatione, tum significatione.

Observatio in modos reliquos.

Imperativi præsens formatur a præsente Indicativi, mutando μι in θι, et longam vocalem in brevem:

ut ἵστημι, ἵσταθι: sed τίθετι, non τίθεθι propter alterum θ præcedens:

Aoristus secundus, sive antiquum imperfectum exit plerumque in θι: ut στῆθι, στήτω: γνῶθι, γνώτω: sed θές, et δὸς, excipiuntur: quamvis apud aliquos etiam δόθι: sicut etiam σχὲς, habeto, a σχῆμι: φρὲς, fer, a φρῆμι: ἕς, mitte, ab ἵημι, cum suis compositis.

OPTATIVI præsens ἱσταίην, τιθείην, διδοίην: et aoristus secundus σταίην, θείην, δοίην, per diphthongum, quæ continet characteristicam conjugationis, α, ε, ο.

SUBJUNCTIVI præsens, ἱσῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ: τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ: διδῶ, διδῷς, διδῷ. Secunda et tertia persona per diphthongum impropriam: ᾳ primæ conjugationis; ῃ secundæ; ῳ tertiæ. Aoristus autem secundus στῶ, στῇς, στῇ, θῶ, θῇς, θῇ, δῶ, δῷς, δῷ, per ῃ in duabus primis conjugationibus, et per ῳ in tertia.

INFINITIVI præsens, ἱστάναι, τιθέναι, διδόναι, ζευγνύναι per characteristicam suæ conjugationis ante ναι. Ab hoc formatur aoristus secundus, abjecta reduplicatione, et mutata brevi vocali in longam: ut ἱστάναι, στῆναι. Excipiuntur θεῖναι, δοῦναι, εἶναι, ab εἱμὶ, quæ ex vocali brevi faciunt diphthongum.

PARTICIPII præsens, τιθεὶς, διδοὺς, a themate τίθημι, δίδωμι, mutato μι in ς, et ad characteristicam brevem sumtam addito ι in τίθεῖς, υ in διδοὺς: ἱστὰς ab ἵστημι, mutato μι in ς, et η in α longum: ζευγνὺς a ζεύγνυμι, mutato μι in ς. Acuitur in omnibus ultima.

Præteritum perfectum ἑστακὼς, ἑστακυῖα, ἑστακὸς: et Ionice ἑσταὼς, ἑσταότος: Iones enim e præteritis subtrahunt κ, et penultimam corripiunt, inde Attice per crasin, ὁ ἑστὼς, ἑστῶτος: ἡ ἑστῶσα, ἑστώσης: τὸ ἑστὼς, ἑστῶτος, maximo in usu. Neutrum ἑστὼς, non secus ac masculinum, scribitur per ω, quia natum ex crasi.

Temporum quorundam formatio in voce passiva.

Præsens. Formatur ab activo ἵστημι mutando μι in μαι, et longam vocalem in suam brevem, ut in reliquis personis omnibus.

Observatio. Secunda persona præsentis exit in σαι, ἵστασαι, τίθεσαι. Attice tamen ἵστη, τίθη.

Sunt nonnulla in μι, quæ communiter formant secundam personam in η: κάθημαι, κάθη, sedeo; ἐπίσταμαι, ἐπίστη, scio, δύναμαι, δύνη, possum: pro κάθησαι, ἐπίστασαι, δύνασαι: quamvis istæ etiam terminationes reperiantur.

Quædam etiam, Attice præsertim, retinent longam vocalem Activi, ut ὄνημαι, ὄνησαι, ὄνηται, *fruor; pro* ὄνεμαι, ὄνεσαι, ὄνεται: κάλημαι *pro* κάλεμαι, *ab Activo* κάλημι, *voco:* δίζημαι *pro* δίζεμαι, *a* δίζημι, *quæro: sic in prima conjugatione,* ὅρημαι *pro* ὅραμαι, *ab* ὅρημι, *video,* ἄημαι, *ab* ἄημι, *spiro.*

IMPERFECTUM. Formatur præsenti ἵσταμαι, verso μαι in μην; et augmento præposito. Cæterum ubique est brevis characteristica. Secunda persona pro ἵστασο est etiam ἵστω: sic ἐτίθεσο et ἐτίθου: ἐδίδοσο, et ἐδίδου, expuncto σ, et duabus vocalibus in unam syllabam contractis.

Aoristus secundus medius,

Seu potius antiquum Imperfectum passivum, fit a præsenti sine reduplicatione, mutando μαι in μην, et præponendo augmentum; ut ἵσταμαι, ἐστάμην; τίθεμαι, ἐθέμην; δίδομαι, ἐδόμην.

Vix est usitatum hoc tempus, et minus extra Indicativum, στάσο, σταίμην, στῶμαι, στάσθαι.

Observatio in modos reliquos.

IMPERATIVI præsens ἵστασο formatur a præsenti Indicativi mutando μαι in σο, retinendoque brevem vocalem in omnibus numeris. Ablato σ fit crasis Attica: ἵστασο, ἵσταο, ἵστω: τίθεσο, τίθεο, τίθου: δίδοσο, δίδοο, δίδου.

OPTATIVI præsens ἱσταίμην: a præsenti Indicativi mutando αι in ην, et ad pænultimam brevem addendo ι: ἵσταμαι, ἱσταίμην: τίθεμαι, τιθείμην: δίδομαι, διδοίμην. Præterea secunda, ac tertia persona, ultima brevi, in pænultima ubique circumflectitur, nisi activum non sit in usu: ut δύναμαι, possum, δυναίμην, δύναιο, δύναιτο; quia non dicitur δύνημι, δυναίην. Quidam tamen ἱσταίμην, ἵσταιο, ἵσταιτο.

SUBJUNCTIVI præsens τιθῶμαι simile est suo circumflexo; nisi quod secunda singularis tertiæ conjugatio-

nis inflectitur per ῷ, non per οῖ: ut, διδῶμαι, διδῷ, διδῶται: et pro ἱστῶμαι, ᾷ, ᾶται, quidam dicunt ἱστῶμαι, ῇ, ῆται: sic δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται.

INFINITIVI præsens ἵστασθαι a secunda plurali præsentis Indicativi, mutando ε in αι.

Verbum substantivum Εἰμὶ, sum.

Modus Indicativus

Præsens

S. εἰμὶ εἶς vel εἶ ἐστί. *sum*.
D. ἐστὸν ἐστόν.
P. ἐσμὲν ἐστὲ εἰσί.

Imperfectum.

S. ἦν ἦς ἦ vel ἦν. *eram* vel *fui*.
D. ἦτον ἤτην.
P. ἦμεν ἦτε ἦσαν.

Futurum ab inus. ἔσω, quod ab ἔω.

S. ἔσομαι ἔσῃ ἔσεται vel ἔσται. *ero*.
D. ἐσόμεθον ἔσεσθον ἔσεσθον.
P. ἐσόμεθα ἔσεσθε ἔσονται.

Plusquam perfectum ab inus. Perf. ἦμαι, quod ab ἕμαι passiv.

S. ἤμην ἦσο ἦτο. *fueram*.
D. ἤμεθον ἦσθον ἤσθην.
P. ἤμεθα ἦσθε ἦντο.

Modus Imperativus.

Præsens et Imperfectum.

S. ἔσο vel ἴσθι ἔστω. *sis*.
D. ἔστον ἔστων.
P. ἔστε ἔστωσαν vel ἔστων.

Modus Optativus.

Præsens et Imperfectum.

S. εἴην εἴης εἴη. *essem*.
D. εἴητον εἰήτην.
P. εἴημεν εἴητε εἴησαν.

Futurum.

S. ἐσοίμην ἔσοιο ἔσοιτο. *fuerim*.
D. ἐσοίμεθον ἔσοισθον ἐσοίσθην.
P. ἐσοίμεθα ἔσοισθε ἔσοιντο.

Modus Subjunctivus.

Præsens et Imperfectum.

S. ὦ	ῃς	ῃ.	*sim.*
D.	ἦτον	ἦτον.	
P. ὦμεν	ἦτε	ὦσι.	

Modus Infinitivus.

Præsens et Imperfectum. *εἶναι esse.*

Futurum. *ἔσεσθαι fore.*

Participium.

Præsens et Imperfectum.

M. ὁ ὢν	τοῦ ὄντος.		*qui est.*
F. ἡ οὖσα	τῆς οὔσης		
N. τὸ ὂν	τοῦ ὄντος.		

Futurum.

M. ὁ ἐσόμενος	τοῦ ἐσομένου.		*futurus.*
F. ἡ ἐσομένη	τῆς ἐσομένης.		
N. τὸ ἐσόμενον	τοῦ ἐσομένου.		

Εἶμι, Eo

Modus Indicativus.

Præsens.

S. εἶμι	εἶς vel εἶ	εἶσι.	*eo.*
D.	ἴτον	ἴτον.	
P. ἴμεν	ἴτε	ἴσι.	

Imperfectum.

S. εἶν	εἶς	εἶ.	*ibam.*
D.	ἴτον	ἴτην.	
P. ἴμεν	ἴτε	ἴσαν.	

Aoristus 2. sive Imperf. ab inus. *ἴω.*

S. ἴον	ἴες	ἴε.	*ibam.*
D.	ἴετον	ἰέτην.	
P. ἴεμεν	ἴετε	ἴον.	

Aoristus.

S. εἶσα	εἶσας	εἶσε.	*ivi.*
D.	εἴσατον	εἰσάτην.	
P. εἴσαμεν	εἴσατε	εἶσαν.	

Plusquam perfectum a Perf. inus. εἶκα.

S. εἴκειν εἴκεις εἴκει, vel Att. ᾔκειν, ᾔκεις, etc. *iveram.*
D. εἰκειτον εἰκείτην.
P. εἴκειμεν εἴκειτε εἴκεισαν.

Perfectum Medium, seu Ionicum.

S. εἶα εἶας εἶε, vel ᾖα, ᾖας etc. *ivi.*
D. εἴατον εἰάτον.
P. εἴαμεν εἴατε εἴασι.

Plusquam perfect. Medium, seu Ionicum.

S. ᾔειν ᾔεις ᾔει. *iveram.*
D. ᾔειτον ᾐείτην.
P. ᾔειμεν ᾔειτε ᾔεισαν.

Modus Imperativus.

Præsens, ab inusit. ἵμι.

S. ἴθι ἴτω. *i.*
D. ἴτον ἴτων.
P. ἴτε ἴτωσαν.

Imperf. ab inusitat. ἵω.

S. ἵε ἱέτω. *ito.*
D. ἵετον ἱέτων.
P. ἵετε ἱέτωσαν.

Pro ἴθι per crasin dicitur ει, εἴτω, quod cum omnibus præpositionibus componere licet, ut δίει, ἔξει. Duas excipe, nempe σύν, et παρά.

Optativus et Subjunctivus vix sunt in usu. Habet tamen Demosth. Phil. 4. Imperf. Subjunct. ἵῃ, ab inusit. ἵω.

Modus Infinitivus.

Præsens et Imperf. ἰναι, vel εἶναι, vel ἱέναι. *ire.*

Participium.

Imperf. ab. ἵω.

M. ὁ ἰὼν τοῦ ἰόντος. *iens.*
F. ἡ ἰοῦσα τῆς ἰούσης.
N. τὸ ἰὸν τοῦ ἰόντος.

Ἵημι, Mitto.

Vox Activa.

Modus indicativus.

Præsens.

S.	ἵημι	ἵης	ἵησι.	*mitto.*
D.		ἵετον	ἵετον.	
P.	ἵεμεν	ἵετε	ἱεῖσι, et ἱᾶσι Att.	

Imperfectum

S.	ἵην	ἵης	ἵη, et ἵεον, ἵουν; ἵεες, ἵεις etc.	*mittebam.*
D.		ἵετον	ἱέτην.	
P.	ἵεμεν	ἵετε	ἵεσαν.	

Aoristus 2. sive Imperf. ab ἧμι.

S.	ἧν	ἧς	ἧ.	*mittebam* vel *misi.*
D.		ἕτον	ἕτην.	
P.	ἕμεν	ἕτε	ἕσαν.	

Aoristus.

S.	ἧκα	ἧκας	ἧκε, vel ἕηκα, ἕηκας, etc. Att.	*misi*
D.		ἥκατον	ἡκάτην.	
P.	ἥκαμεν	ἥκατε	ἧκαν.	

Futurum ab ἕω.

S.	ἥσω	ἥσεις	ἥσει.	*mittam.*
D.		ἥσετον	ἥσετον.	
P.	ἥσομεν	ἥσετε	ἥσουσι.	

Perfectum.

S.	εἷκα	εἷκας	εἷκε.	*misi.*
D.		εἵκατον	εἵκατον.	
P.	εἵκαμεν	εἵκατε	εἵκασι.	

Plusquam perfectum.

S.	εἵκειν	εἵκεις	εἵκει.	*miseram.*
D.		εἵκειτον	εἱκείτην.	
P.	εἵκειμεν	εἵκειτε	εἵκεισαν.	

In reliquis Modis Perfect. et Plusquam perfectum, Aoristus et Futurum inusitata sunt.

Modus Imperativus.

Præsens et imperfectum.

S.	ἵεθι	ἱέτω.	*mitte.*
D.	ἵετον	ἱέτων.	
P.	ἵετε	ἱέτωσαν.	

Aoristus 2. sive Imperf. ab ἧμι.

S.	ἕς	ἕτω.	*mitte.*
D.	ἕτον	ἕτων.	
P.	ἕτε	ἕτωσαν.	

Modus Optativus.

Præsens et Imperfectum.

S.	ἱείην	ἱείης	ἱείη.	*mitterem.*
D.		ἱείητον	ἱειήτην.	
P.	ἱείημεν	ἱείητε	ἱείησαν.	

Aoristus 2. sive Imperf. ab ἧμι.

S.	εἵην	εἵης	εἵη.	*miserim.*
D.		εἵητον	εἱήτην.	
P.	εἵημεν	εἵητε	εἵησαν.	

Modus Subjunctivus.

Præsens et Imperfectum.

S.	ἱῶ	ἱῇς	ἱῇ.	*mittam.*
D.		ἱῆτον	ἱῆτον.	
P.	ἱῶμεν	ἱῆτε	ἱῶσι.	

Aoristus 2. sive Imperf. ab ἧμι.

S.	ὧ	ᾗς	ᾗ.	*miserim.*
D.		ἧτον	ἧτον.	
P.	ὧμεν	ἧτε	ὧσι.	

Modus Infinitivus.

Præsens et Imperfectum. *ἱέναι mittere.*

Aoristus 2. sive Imperf. ab *εἷναι misisse.*

Participium.

Præsens et Imperf.

M.	ὁ ἱεὶς	τοῦ ἱέντος.	*mittens.*
F.	ἡ ἱεῖσα	τῆς ἱείσης.	
N.	τὸ ἱὲν	τοῦ ἱέντος.	

Aorist. 2. sive Imperf. ab ἧμι.

M.	ὁ εἷς	τοῦ ἕντος.	*qui misit.*
F.	ἡ εἷσα	τῆς εἵσης.	
N.	τὸ ἓν	τοῦ ἕντος.	

Vox Passiva.

Modus Indicativus.

Præsens.

S.	ἵεμαι	ἵεσαι	ἵεται.	*mittor.*
D.	ἱέμεθον	ἵεσθον	ἵεσθον.	
P.	ἱέμεθα	ἵεσθε	ἵενται.	

Imperfectum.

S.	ἱέμην	ἵεσο	ἵετο.	*mittebar.*
D.	ἱέμεθον	ἵεσθον	ἱέσθην.	
P.	ἱέμεθα	ἵεσθε	ἵεντο.	

Aorist. 2. medius, sive Imperf. ab ἵμαι.

S.	ἕμην	ἕσο et ἕο et οὗ	ἕτο.
D.	ἕμεθον	ἕσθον	ἕσθην.
P.	ἕμεθα	ἕσθε	ἕντο.

Aoristus.

ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο etc. ut ἐθηκάμην.

Aoristus 1. sive Imperf. ab inus. ἕθημι.

S.	ἕθην	ἕθης	ἕθη et εἵθην, εἵθης etc.	*missus fui.*
D.		ἕθητον	ἑθήτην.	
P.	ἕθημεν	ἕθητε	ἕθησαν.	

Futurum ab inus. ἑθέω.

S.	ἑθήσομαι	ἑθήσῃ	ἑθήσεται.	*mittar.*
D.	ἑθησόμεθον	ἑθήσεσθον	ἑθήσεσθον.	
P.	ἑθησόμεθα	ἑθήσεσθε	ἑθήσονται.	

Futurum ab inus. εἵω.

S.	εἵσομαι	εἵσῃ	εἵσεται.	*mittar.*
D.	εἱσόμεθον	εἵσεσθον	εἵσεσθον.	
P.	εἱσόμεθα	εἵσεσθε	εἵσονται.	

Perfectum.

S.	εἷμαι	εἷσαι	εἷται.	*missus sum.*
D.	εἵμεθον	εἷσθον	εἷσθον.	
P.	εἵμεθα	εἷσθε	εἷνται.	

Plusquam-perfectum.

S.	εἵμην	εἷσο	εἷτο.	*missus eram.*
D.	εἵμεθον	εἷσθον	εἵσθην.	
P.	εἵμεθα	εἷσθε	εἷντο.	

Modus Imperativus.

Præsens et Imperfectum.

S.	ἵεσο et ἱοῦ	ἱέσθω	*mittitor.*
D.	ἵεσθον	ἱέσθων.	
P.	ἵεσθε	ἱέσθωσαν.	

Imperf. ab ἕμαι.

S.	ἕσο et ἕο et οὗ	ἕσθω.
D.	ἕσθον	ἕσθων.
P.	ἕσθε	ἕσθωσαν.

Cetera Tempora hic et in reliquis modis formabis ad normam verbi passivi τίθεμαι.

Modus Optativus.

Præsens et Imperfectum.

S.	ἱείμην	ἱεῖο	ἱεῖτο.	*mitterer.*
D.	ἱείμεθον	ἱεῖσθον	ἱείσθην.	
P.	ἱείμεθα	ἱεῖσθε	ἱεῖντο.	

Aoristus 2. sive Imperf. ab ἧμι.

S.	εἵμην	εἷο	εἷτο.	*missus fuerim.*
D.	οἵμεθον	εἷσθον	εἵσθην.	
P.	εἵμεθα	εἷσθε	εἷντο.	

Modus Subjunctivus.

Præsens et Imperfectum.

S.	ἱῶμαι	ἱῇ	ἱῆται	*mittar.*
D.	ἱώμεθον	ἱῆσθον	ἱῆσθον.	
P.	ἱώμεθα	ἱῆσθε	ἱῶνται.	

Aoristus 2. sive Imperf. ab ἧμι.

S.	ὦμαι	ᾗ	ἧται.	*mitterer.*
D.	ὥμεθον	ἧσθον	ἧσθον.	
P.	ὥμεθα	ἧσθε	ὦνται.	

Modus Infinitivus.

Præsens et Imperfectum. ἵεσθαι *mitti.*

Aoristus 2. sive Imperf. ab ἧμι, ἕσθαι *missum fuisse.*

Participium.

Præsens et Imperf.

M.	ὁ ἱέμενος	τοῦ ἱεμένου.	*missus.*
F.	ἡ ἱεμένη	τῆς ἱεμένης.	
N.	τὸ ἱέμενον	τοῦ ἱεμένου.	

Aorist. 2. sive Imperf. ab ἧμι.

M.	ὁ ἕμενος	τοῦ ἑμένου.	*qui missus est.*
F.	ἡ ἑμένη	τῆς ἑμένης.	
N.	τὸ ἕμενον	τοῦ ἑμένου.	

Ἴημι, Concupisco.

Eamdem per omnes modos, et tempora inflexionem habet, quam ἵημι mitto, demto Aoristo activo, qui est ἧσα, non ἧκα. Usitatius est in voce passiva ἵεμαι, quam in aliis; unde compositum ἐφίεμαι.

Ἴημι, Vado.

In eo solo distinguitur ab Ἵημι, mitto, quod illud aspero, hoc leni spiritu, id est nullo, notatur. Tempora omnia tum quoad formationem, tum quoad terminationem eadem sunt.

Ἧμαι, Sedeo.

Hoc verbum proprie est præteritum ab ἕω *mitto*, et significat *misi me deorsum*, atque adeo *sedeo*. Hinc in omnibus modis retinet augmentum η, ut solet semper præteritum.

Modus Indicativus.

Præsens.

S.	ἧμαι	ἧσαι	ἧται vel ἧσται Poet.	*sedeo.*
D.	ἥμεθον	ἧσθον	ἧσθον.	
P.	ἥμεθα	ἧσθε	ἧνται.	

Imperfectum.

S.	ἥμην	ἧσο	ἧτο vel ἧστο Poet.	*sedebam.*
D.	ἥμεθον	ἧσθον	ἥσθην.	
P.	ἥμεθα	ἧσθε	ἧντο.	

Modus Imperativus.

S.	ἧσο	ἥσθω.	*sede.*
D.	ἧσθον	ἥσθων	
P.	ἧσθε	ἥσθωσαν.	

Optativus et Subjunctivus non sunt in usu.

Modus infinitivus ἧσθαι *sedere.*

Participium.

M.	ὁ ἥμενος	τοῦ ἡμένου.	*sedens.*
F.	ἡ ἡμένη	τῆς ἡμένης.	
N.	τὸ ἥμενον	τοῦ ἡμένου.	

Inde compositum Κάθημαι, Sedeo.

Κεῖμαι, Jaceo.

Est proprie a κείω *jacere cupio*, præter. pass. κέκειμαι, et sine reduplicatione κεῖμαι, *jacere cupivi*, atque adeo *jaceo*. Hoc autem verbum mutuatur tempora etiam a κέω, hinc Optativus κεοίμην, et Subjunctivus κέωμαι.

Modus Indicativus.

Præsens.

S.	κεῖμαι	κεῖσαι	κεῖται.	*jaceo.*
D.	κείμεθον	κεῖσθον	κεῖσθον.	
P.	κείμεθα	κεῖσθε	κεῖνται.	

Imperfectum

S.	ἐκείμην	ἔκεισο	ἔκειτο.	*jacebam.*
D.	ἐκείμεθον	ἔκεισθον	ἐκείσθην.	
P.	ἐκείμεθα	ἔκεισθε	ἔκειντο.	

Fut. κείσομαι, κείσῃ, κείσεται, etc., ut τύψομαι. Sic in Optat. κεισοίμην. In Infin. κείσεσθαι. In Particip. κεισόμενος.

Modus Imperativus.

Præsens et Imperfectum.

S.	κεῖσο	κείσθω.	*jaceo.*
D.	κεῖσθον	κείσθων	
P.	κεῖσθε	κείσθωσαν.	

Modus Optativus.

Præsens et Imperfectum.

S.	κεοίμην	κέοιο	κέοιτο.	*jacerem.*
D.	κεοίμεθον	κέοισθον	κεοίσθην.	
P.	κεοίμεθα	κέοισθε	κέοιντο.	

Modus Subjunctivus

Præsens et Imperfectum.

S.	κέωμαι	κέῃ	κέηται.	*jaceam.*
D.	κεώμεθον	κέησθον	κέησθον.	
P.	κεώμεθα	κέησθε	κέωνται.	

Modus Infinitivus. κεῖσθαι *jacere.*

Participium.

M.	ὁ κείμενος	τοῦ	κειμένου.	*jacens.*
F.	ἡ κειμένη	τῆς	κειμένης.	
N.	τὸ κείμενον	τοῦ	κειμένου.	

Composita a κεῖμαι retrahunt accentum, ut διάκειμαι, διάκεισο: in Infinitivo manet: ut διακεῖσθαι.

Ἴσημι, Scio.

Vox Activa

Modus Indicativus.

Præsens.

S.	ἴσημι	ἴσης	ἴσησι.	*scio.*
D.		ἴσατον	ἴσατον.	
P.	ἴσαμεν et ἴσμεν	ἴσατε et ἴστε	ἴσασι.	

Imperfectum.

S.	ἴσην	ἴσης	ἴση.	*sciebam.*
D.		ἴσατον	ἰσάτην.	
P.	ἴσαμεν	ἴσατε	ἴσασαν et ἴσαν.	

Modus Imperativus.

S.	ἵσαθι et ἵσθι	ἱσάτω et ἴστω.	*scias.*
D.	ἵσατον et ἵστον	ἱσάτων et ἵστων.	
P.	ἵσατε et ἵστε	ἱσάτωσαν et ἵστωσαν et ἵστων.	

Modus Infinitivus ἱσάναι, et ἱσάμεναι Att. *scire.*

Participium.

M.	ὁ ἱσας	τοῦ ἵσαντος	*sciens.*
F.	ἡ ἵσασα	τῆς ἱσάσης	
N.	τὸ ἵσαν	τοῦ ἵσαντος.	

Vox Passiva, significatione activa.

Modus Indicativus.

Præsens.

S.	ἵσαμαι	ἵσασαι	ἵσαται.	*scio.*
D.	ἱσάμεθον	ἵσασθον	ἵσασθον.	
P.	ἱσάμεθα	ἵσασθε	ἵσανται.	

Vel interjecto τ.

S.	ἵσταμαι	ἵστασαι	ἵσταται.	*scio.*
D.	ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἵστασθον.	
P.	ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵστανται.	

Imperfectum.

S.	ἱστάμην	ἵστασο	ἵστατο.	*sciebam.*
D.	ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἱστάσθην.	
P.	ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵσταντο.	

Modus Imperativus.

S.	ἵστασο	ἱστάσθω.	*scias.*
D.	ἵστασθον	ἱστάσθων.	
P.	ἵστασθε	ἱστάσθωσαν.	

Modus Infinitivus. ἵστασθαι *scire.*

Reliqua tempora vix apud Auctores invenies.

Inde compositum Ἐπίσταμαι, Scio.

Modus Indicativus.

Præsens.

S.	ἐπίσταμαι	ἐπίστασαι	ἐπίσταται.	*scio.*
D.	ἐπιστάμεθον	ἐπίστασθον	ἐπίστασθον.	
P.	ἐπιστάμεθα	ἐπίστασθε	ἐπίστανται.	

Imperfectum.

S.	ἐπιστάμην	ἐπίστασο-ασο-ω	ἐπίστατο.	*sciebam.*
D.	ἐπιστάμεθον	ἐπίστασθον	ἐπιστάσθην.	
P.	ἐπιστάμεθα	ἐπίστασθε	ἐπίσταντο.	

Fut. ἐπιστήσομαι, ἐπιστήσῃ, ἐπιστήσεται, etc. ut τύψομαι.

Modus Imperativus.

S. ἐπίστασο	ἐπιστάσθω.	scias.
D. ἐπίστασθον	ἐπιστάσθων.	
P. ἐπίστασθε	ἐπιστάσθωσαν.	

Modus Subjunctivus.

S. ἐπίστωμαι	ἐπίστῃ	ἐπίστηται.	sciam.
D. ἐπιστώμεθον	ἐπίστησθον	ἐπίστησθον.	
P. ἐπιστώμεθα	ἐπίστησθε	ἐπίστωνται.	

Modus Infinitivus. ἐπίστασθαι scire.

Participium.

M. ὁ ἐπιστάμενος	τοῦ ἐπισταμένου.	sciens
F. ἡ ἐπισταμένη	τῆς ἐπισταμένης.	
N. τὸ ἐπιστάμενον	τοῦ ἐπισταμένου.	

Φημὶ Dico.

Vocis Activæ.

Modus Indicativus.

Præsens.

S. φημὶ	φὴς	φησί.	dico.
D.	φατὸν	φατόν.	
P. φαμὲν	φατὲ	φασί.	

Imperfectum.

S. ἔφην	ἔφης	ἔφη.	dicebam.
D.	ἔφατον	ἐφάτην.	
P. ἔφαμεν	ἔφατε	ἔφασαν.	

Aoristus 2. vel Imperfectum.

S. ἔφην	ἔφης	ἔφη.	dixi.
D.	ἔφητον	ἐφήτην.	
P. ἔφημεν	ἔφητε	ἔφησαν.	

Fut. φήσω, φήσεις, φήσει, etc. Aor. 1. ἔφησα, ἔφησας, ἔφησε, etc. ducuntur per omnes modos, ut in Barytonis.

Modus Imperativus.

Præsens et Imperfectum.

S. φάθι	φάτω.	dic.
D. φάτον	φάτων.	
P. φάτε	φάτωσαν.	

In Imperativo, Optativo, Subjunctivo, ac Participio unicum est tempus.

Modus Subjunctivus.

S.	φῶ	φῇς	φῇ.	*dicam.*
D.		φῆτον	φῆτον.	
P.	φῶμεν	φῆτε	φῶσι.	

Modus Infinitivus.

Præsens et Imperfectum.

φάναι dicere, cum acuto, ut distinguatur ab Aor. 1. φᾶναι apparuisse, verbi φαίνω, appareo.

Aoristus secundus, φῆναι, dixisse.

Participium.

M.	ὁ φὰς	τοῦ	φάντος.		*dicens.*
F.	ἡ φᾶσα	τῆς	φάσης.		
N.	τὸ φὰν	τοῦ	φάντος.		

Vocis Passivæ.

Præsens.

S.	φάμαι	φάσαι	φάται, alii φαμαὶ etc.	*dicor.*
D.	φάμεθον	φάσθον	φάσθον.	
P.	φάμεθα	φάσθε	φάνται.	

Imperfectum.

S.	ἐφάμην	ἔφασο	ἔφατο.	*dicebar.*
D.	ἐφάμεθον	ἔφασθον	ἐφάσθην.	
P.	ἐφάμεθα	ἔφασθε	ἔφαντο.	

Præter. Perf.

πέφαται, dictum est.

Modus Imperativus.

Præter. Perf.

πεφάσθω, dictum esto.

Modus Infinitivus.

Præsens et Imperfectum. φάσθαι *dici.*

Participium.

Præsens et Imperfectum.

M.	ὁ φάμενος	τοῦ	φαμένου.	*dictus.*
F.	ἡ φαμένη	τῆς	φαμένης.	
N.	τὸ φάμενον	τοῦ	φαμένου.	

Exempla verborum Circumflexorum.

1.ª in αω	κωλεράω, *proculco.*	βροντάω, *tono.*
	ὁρμάω, *prorumpo.*	γράω, *comedo.*
	πειράω, *conor.*	ἐρωτάω, *interrogo.*
2.ª in εω	οἰδέω, *tumeo.*	αἰτέω, *peto.*
	ὀκνέω, *cunctor.*	φοβέω, *timeo.*
	ῥοφέω, *sorbeo.*	χειροτονέω, *suffragor.*

3. in οω { *κληρόω, sorte deligo. ἐλευθερόω, libero. πληρόω, impleo. θανατόω, neco. ῥιζόω, stabilio. ἐρημόω, vasto. χαριτόω, gratum reddo. φραγελλόω, flagello.*

Exempla verborum conjugationum in μι.

Primæ.

τέθνημι, morior. γέλημι, rideo.
νίκημι, vinco. ἀρίστημι, prandeo.
κτῆμι, occido. ἀφίημι, dimitto.
ἵλημι, propitius sum. ἄημι, saturo.
τέθλημι et τλῆμι, tolero. φθῆμι, prævenio.

Secundæ.

φίλημι, amo. βλῆμι, percutio.
ὄνημι, juvo. κάλημι, voco.
ἄχημι, angor. τέλημι, perficio.
νόημι, intelligo. σχῆμι, habeo.

Tertiæ

ἄλωμι, capio. γνῶμι, cognosco.
βίωμι, vivo. δοκίμωμι, probo.

Quartæ.

ἄγνυμι, frango. ὄλλυμι, perdo.
κλῦμι, audio. πήγνυμι, pango.
ῥώννυμι, roboro. ὀμόργνυμι, abstergo.
ὄμνυμι, juro. ἕννυμι, induo.
δῦμι, subeo.

De Impersonalibus.

Impersonalia sunt, quæ quum vocem tertiis personis similem præseferant, personarum tamen significandarum rationem incertam habent et indefinitam. Eorum quædam sunt formæ Activæ, quædam Passivæ: rursus quædam Personalium analogiam sequuta, regulariter nascuntur: alia irregularia evadunt.

Ανήκει, decet. imperf. ἀνῆκε. partic. ἀνῆκον, ab ἀνήκω, pervenio.

Απέχει, sufficit, ab ἀπέχω.

Αρέσκει, placet. imperf. ἤρεσκε. opt. ἀρέσκοι. fut. 1. ἀρέσει. aor. 1. ἤρεσε, ab ἀρέσκω, placeo. Compos. ἀπαρέσκει, displicet. imperf. ἀπήρεσκε. aor. 1 ἀπήρεσε. Συναρέσκει, complacet.

Αρηρε, decretum est, ab ἄρω, congruo.

Ἀρκεῖ, sufficit. imperat. ἀρκείτω. aor. 1. ἤρκεσε, ab ἀρκέω, sufficio.

Διαφέρει, interest. imperf. διέφερε. opt. διαφέροι. partic. διαφέρον, a διαφέρω, differo.

Δεῖ, oportet. imperf. ἔδει. opt. δέοι. fut. 1. δεήσει. aor. 1. ἐδέησε. infinit. δεῖν, δεήσειν, δεῆσαι. partic. δέον, δεῆσον, δεῆσαν, a δέω, desum. Compos. ἀποδεῖ, ἐνδεῖ, καταδεῖ, προσδεῖ, deest, vel opus est. fut. 1. προσδεήσει. infinit. ἀποδεῖν. ἐνδεῖν, προσδεῖν.

Δοκεῖ, videtur. imperf. ἐδόκει. fut. 1. δόξει. aor. 1. ἔδοξε. subjunct. δόξῃ. partic. δοκοῦν, δόξαν. perf. pass. δέδοκται, a δοκέω videor. Compos. ἀπέδοξε, non visum est. Μεταδοκεῖ, mutata sententia videtur. aor. 1. μετέδοξε. subjunct, μεταδόξῃ. Προδοκεῖται. prius decernitur. plusq. perf. προδέδοκτο. Συνδοκεῖ, simul videtur. partic. συνδόξαντα, conventa.

Ἐγχωρεῖ, licet, locus est. imperf. ἐνεχώρει. fut. 1. ἐγχωρήσει. subjunct. ἐγχωρῇ. partic. ἐγχωροῦν, ab ἐγχωρέω, concedo. Rarius χωρεῖ, idem. subjunct. χωρῇ.

Εἵμαρται, in fatis est. plusq. perf. εἵμαρτο, a μείρομαι inusit. divido.

Εἴρηται, dictum est, ab ῥέομαι, dicor. Comp. διείρηται, discussum est. Ἀπείρηται, vetitum est; plusq. perf. ἀπείρητο. Προείρηται, ante dictum est.

Ἔκπελει, licet; minus usitatum.

Ἐνδέχεται, fieri potest. subjunct. ἐνδέχηται. infin. ἐνδέχεσθαι. partic. ἐνδεχόμενον, ab ἐνδέχομαι, admitto.

Ἔοικε, par est, videtur, ab εἴκω, similis sum. Compos. ἐπέοικε, προσέοικε, idem: ἀπέοικε, non par est.

Ἐστὶ cum compositis ἔνεστι, ἔξεστι, πάρεστι, πρόσεστι, licet. imperf. ἦν. Composita leguntur in præs. imperf. imper. infin. partic. ut ἔξεστι. imperf. ἐξῆν. imper. ἐξέστω. infinit. ἐξεῖναι. partic. ἐξόν. Eodem modo formatur μέτεστι, interest.

Ἔτυχε, a τυγχάνω. accido, partic. compos. παρατυχόν.

Κατέλαβε, accidit, a verbo καταλαμβάνω, evenio. Sic ἐπέλαβε, ab ἐπιλαμβάνω, adtingo.

Λυσιτελεῖ, confert.

Μέλει, curæ est. imperf. ἔμελε. fut. 1. μελήσει. aor. 1. ἐμέλησε. opt. Æol. μελήσειε. In comp. perf. μεμέληκε. perf. Med. μέμηλε. plusq. perf. ἐμεμήλει. im-

per. μελέτω. infinit. μέλειν, et μελήσειν. partic. μέλον. præs. pass. μέλεται. imperf. subj. εμέλετο. μέληται. perf. μεμέληται. plusq. perf. εμεμέλητο rarius: pro quibus sæpius μέμβλεται, et μέμβλετο apud Poet. imper. μελέσθω. partic. μεμελημένος. Compos. μεταμέλει, pœnitet, imperf. μετέμελε. fut. 1. μεταμελήσει. infin. μεταμελήσειν. aor. 1. μετεμέλησε. opt. Æol. μεταμελήσειε. infin. μεταμέλειν. partic. μεταμέλον. Αμελεῖται, cura nulla est. perf. ημέληται, ab αμελοῦται, negligor.

Οφείλει, et οφείλεται, oportet. aor. 2. ὤφελε, ab οφείλω, debeo.

Ὄψεται, visum fuerit, ab ὄπτομαι, video, inusit.

Παρείκει, facile, vel integrum est. opt. παρείκοι. subjunct. παρείκῃ.

Παρέχει, licet. Part. παρασχόν.

Πέπρωται, fato destinatum est. plusq. perf. πέπρωτο. partic. πεπρωμένον, per syncop. a περατόω, finio, parum usitat.

Πέφασται, dictum est. imperf. πεφάσθω, dictum sit, a φάομαι inusit.

Πρέπει, decet. imperf. ἔπρεπε. part. πρέπον, a πρέπω, decorus sum.

Προσήκει, convenit. imperf. προσῆκε, a προσήκω, adtineo.

Σημαίνει, signum datur. aor. 1. εσήμηνε. subj. σημήνῃ, a σημαίνω, signum do. Compos. επισημαίνει.

Συμβαίνει, contingit. fut. συμβήσεται et συμβήσει. perf. συμβέβηκε. aor. 2. συνέβη. partic. συμβαῖνον, συμβεβηκός, συμβὰν, a συμβαίνω, contingo.

Συμφέρει, confert. imperf. συνέφερε. partic. συμφέρον. fut. 1. συνοίσει. opt. pass. συμφέροιτο a συμφέρω, comporto.

Ὑπάρχει, licet, vel necesse est. imperf. ὑπῆρχε. infin. ὑπάρχειν. fut. 1. ὑπάρξει. aor. 1. ὑπῆρξε. partic. ὑπάρχον, ab ὑπάρχω, sum.

Ὕει, pluit. Compos. εφύει, impluit.

Φιλεῖ, solet. imperf. εφίλει, a φιλέω, amo.

Χρὴ, oportet. imperf. εχρῆν, vel χρῆν. fut. 1. χρήσει. infin. χρῆναι, pro quo etiam χρῆν inusit. Compos. απόχρη, sufficit. imperf. απέχρη. fut. 1. αποχρήσει. aor. 1. απέχρησε. infin. αποχρῆναι, et αποχρῆν. Item αποχρᾷ, εκχρᾷ, καταχρᾷ, sufficit. fut. 1. εκχρήσει,

καταχρήσει. aor. 1. ἐξέχρησε κατέχρησε. Hæc tria a χρέω, commodo.

Denique Personalia fere omnia passiva, et passive significantia formam Impersonalium induere possunt, ut φαίνεται, apparet: γέγραπται, scriptum est: βροντᾷ, tonat: ἀστράπτει, fulgurat, etc. similiter et Participia neutra verborum Personalium, ut ἐπελθόν μοι, ἐπιόν μοι, venit mihi in mentem.

De Defectivis.

Verba Defectiva sunt, quæ solum usque ad præteritum imperfectum communiter conjugantur, et si quæ tempora habent præter ea, mutuantur illa a verbis aliis.

Desinunt autem fere in

ιαω: ut μαθητιάω, discere cupio.
υω: ῥηγνύω, rumpo.
ειω: ὀψείω, videre cupio.
υιω: ὀπυίω, uxorem habeo.
μβω: ῥέμβω, circumago.
ρβω: φέρβω, pasco.
λδω: μέλδω, elixo.
νδω: κυλίνδω, volvo.
αζω: κυπτάζω, inclino me.
ιζω: στοναχίζω, gemo.
αθω: κιάθω, vado.
εθω: φλεγέθω, uro.
υθω: μινύθω, minuo.
χθω: ἐρέχθω, scindo.
σκω: μολίσκω, venio.
βλω: μέμβλω, curo.
φλω: ὄφλω, debeo.
ανω: ἁμαρτάνω, pecco.
αινω: τιταίνω, tendo.
εινω: φαείνω, luceo.
κνω: δάκνω, mordeo.
ρσω: ὄρσω, concito.
ψω: ἕψω, concoquo.

Præterea defectiva sunt verba quæcumque habent primam syllabam ex reduplicatione desinentem in consonantem liquidam; ut παμφαίνω a φαίνω, appareo: μαρμαίρω a μαίρω, luceo: tum quæ per pleonasmum sunt

facta additione cujuscumque literæ; ut μέμνω a μένω, maneo: τίκτω a τέκω, pario: ἐνίσπω ab ἐνέπω, dico; et similia, quorum nonnulla retinent ε simplicis, nonnulla mutant in ι: tum quæ bis, ter, quaterque derivantur, ut ἐρυκακέω ex ἐρυκάκω ab ἐρύκω, quod ab ἐρύω, traho: tamdem quæ fiunt a præteritis; ut πεφρίκω ex πέφρικα, quod a φρίττω horreo: πεποίθω et πεποιθέω ex πέποιθα, quod a πείθω, persuadeo.

Observatio. Defectiva in είω sunt, quæ derivata plerumque a futuro, interdum etiam e præsenti, respondent iis, quæ Latini appellant desiderativa, ut γαμησείω, nupturio, ex γαμήσω, quod a γαμέω, nubo: πολεμησείω, bellaturio, ex πολεμήσω, quod a πολεμέω: τελείω, ex τελέω, perficio. Ceterum verba in είω, quæ non aliunde formantur, legitime conjugantur per omnes modos et tempora; ut κλείω, claudo, κλείσω, κέκλεικα: σείω, quatio, σείσω, σέσεικα.

Defectiva in άω sunt et ipsa desiderativa; ut θανατιάω, seu θανατάω, mori cupio: βασιλειάω, regnaturio; quibus accedunt imitativa: μελαινιάω, nigrico.

Verbum σπένδω, libo, etiamsi in νδω, tamen habet Fut. σπείσω, Aor. 1. ἔσπεισα.

De Verbis Anomalis.

Quia discrimen est inter Verba Defectiva, et Anomala: (nam Defectivum illud dicitur, quod aliquibus personis, vel temporibus destituitur, quæ vel omnino non habet, vel aliunde mutuatur; quo fit, ut numquam regulariter ultra Imperfectum conjugetur) Anomalum proprie illud est, quod quum fere conjugetur per omnia tempora, non tamen conjugatur æqualiter, quum a variis Verbis quasi subsidium petat, ut omnia sua tempora expleat, sicut ferò apud Latinos: ideo hic de Anomalis.

Anomalorum etiamsi quædam plane videantur regularia, et eorum formatio regularis, tamen habent in ratione temporum, quod observetur: ut λείπω, λείψω, regulare verbum est; adtamen observandum in eo, fere non uti nos Aoristo activo ἔλειψα, sed secundo ἔλιπον. non Perfecto Activo λέλειφα, sed Medio, vel Ionico λέλοιπα. Simile quidpiam existima in ceteris.

ANOMALA

VERBA

usitata — inusitata

Ἄγαμαι - - ἀγάζομαι, admiror. Fut. ἀγάσομαι. A. 1. ἠγασάμην. Perf. ἤγασμαι A. 1. pass. ἠγάσθην.

Αγνύω - - - ἄγω, frango. Fut. ἄξω. A. 1. ἦξα. Perf. ἦχα. Perf. Ion. ἦγα et ἔαγα. Perf. pass. ἦγμαι. A. 2. pass. ἤγην et ἐάγην. A. 1. ἤχθην. Fut. 1. ἀχθήσομαι.

Ἄγω - - - - ἀγάγω, duco. A. 2. ἤγαγον. Perf. ἄγηχα et ἀγήοχα.

Ἅδω - - - - ἀδέω, placeo. Fut. ἀδήσω. Perf. ἥδηκα.

Αἱρέω - - - ἑλω, tollo. A. 2. εἷλον. Fut. 2. ἑλῶ. A. 2. pass. εἱλόμην.

Αισθάνομαι - αισθέομαι, sentio. An 2. pass. ᾐσθόμην. Fut. αισθήσομαι. Perf. ᾔσθημαι.

Ἁλίσκω - - ἁλόω et ἅλωμι, capio. Fut. ἁλώσω Perf. ἥλωκα, Att. ἑάλωκα. Perf. pass. ἥλωμαι. A. 2. ἡλώη, Att. ἑάλων.

Ἁμαρτάνω - ἁμαρτέω, pecco. A. 2. ἥμαρτον. Fut. ἁμαρτήσω. Perf. ἡμάρτηκα.

Αμφιεννύω - αμφιέω, induo. Fut. αμφιήσω, Perf. ημφίηκα. Perf. pass. ημφίεσμαι.

Αναίνομαι - αναινέομαι, abnuo. Aor. 1. ηνηνάμην et ανηνάμην. Perf. ηνήνημαι et ανήνημαι.

Ανοίγω - - - - - - - aperio. A. 1. ανέῳξα. Perf. Ion. ανέῳγα. Perf. pass. ανέῳγμαι.

Αρέσκω - - αρέω, placeo. Fut. αρέσω. A. 1. ήρεσα. Perf. ήρεκα.

Αυξάνω - - αυξέω, augeo. Fut. αυξήσω. Perf. ηύξηκα. A. 1. pass. ηυξήθην. Perf. pass. ηύξημαι.

Ἄχθομαι - αχθέομαι, gravor. Fut. αχθέσομαι et αχθήσομαι. Perf. ήχθεσμαι.

Βαίνω - - - βάω, βῆμι et βίβημι, vado. Perf. βέβηκα. Perf. Ion. βέβαα. Fut. pass. βήσομαι. Perf. pass. βέβημαι. A. 2. ἔβην.

Βάλλω - - - βέλω et βαλέω, jacio. Perf. Ion. βέβολα. Perf. act. βέβληκα. Perf. pass. βέβλημαι, per syncopen quasi a βλέω.

VERBA

usitata inusitata

Βιόω - - - - βίωμι, vivo. A. 2. ἐβίων. Partic. ὁ βιοὺς, βιόντος.

Βλαστάνω - βλαστέω, germino. A. 2. ἔβλαστον. Fut. βλαστήσω. Perf. βεβλάστηκα.

Βλώσκω - - βλόω, advenio. Fut. βλώσω.

Βόσκω - - - βοσκέω et βόω, pasco. Fut. βοσκήσω et βόσω, vel βώσω. Perf. βεβόσκηκα et βέβωκα.

Βούλομαι - βουλέομαι, volo. Fut. βουλήσομαι. Perf. βεβούλημαι. A. 1. ἐβουλήθην.

Βρώσκω - - βρόω, edo. Fut. βρώσω. Perf. βέβρωκα. Perf. pass. βέβρωμαι.

Γαμέω - - - γάμω, uxorem duco. A. 1. ἐγάμησα et ἔγημα.

Γηράσκω - - γηράω, senesco. Fut. γηράσω. A. 1. ἐγήρασα. Perf. ἐγήρακα. per syncopen ἐγήρα.

Γίνομαι - - γεινόμαι et γένομαι, sum, fio. Fut. γενήσομαι. Perf. γεγένημαι. A. 1. pass. ἐγενήθην. A. 2. ἐγενόμην. A. 1. ἐγεινάμην. Perf. Ion. γέγονα.

Γηθέω - - - γέθω, lætor. Perf. Ion. γέγηθα.

Γιγνώσκω - - γνόω et γνῶμι, cognosco. Fut. γνώσω. Perf. ἔγνωκα. Perf. pass. ἔγνωσμαι. A. 2. ἔγνων.

Γρηγορέω - - γρηγόρω, vigilo. Perf. Ion. ἐγρήγορα. Plusq. Perf. ἐγρηγόρειν.

Δαίω - - - δαέω et δάζω, disco et divido. Fut. δαήσω. Perf. δεδάηκα. Perf. pass. δεδάημαι et δέδασμαι. A. 2. ἔδαον. Perf. Ion. δέδαα et δέδηα. Plusq. Perf. ἐδεδηκειν.

Δάκνω - - - δήκω, mordeo. Fut. δήξω. A. 2. ἔδακον. Perf. δέδηχα. Perf. pass. δέδηγμαι.

Δαρθάνω - - δαρθέω, dormio. Fut. δαρθήσω. Perf. δεδάρθηκα. A. 2. ἔδαρθον et ἔδραθον. Fut. 2. δαρθῶ.

Δείδω - - - δέδιμι, timeo. Imper. δέδιθι, poet. δείδιθι.

VERBA

usitata inusitata

Δέομαι - - - δεέομαι, rogo. Fut. δεήσομαι. Perf. δεδέημαι. A. 1. ἐδεήθην.

Δεικνύω - - δείκω, ostendo. Fut. δείξω. Perf. δέδειχα. Perf. pass. δέδειγμαι.

Διδάσκω - - διδάκω, doceo. Fut. διδάξω. Perf. δεδίδαχα. Perf. pass. δεδίδαγμαι.

Δίδωμι - - δόω, do. Fut. δώσω. Perf. δέδωκα.

Δοκέω - - - δόκω, videor. Fut. δόξω. Perf. δέδοχα. Perf. pass. δέδογμαι.

Δύναμαι - - δυνάομαι, possum. Fut. δυνήσομαι. A. ἐδυνησάμην. Perf. δεδύνημαι. A. 1. pass. ἐδυνήθην.

Δύνω - - - - δύω et δῦμι, subeo. Fut. δύσω. Perf. δέδυκα. Perf. pass. δέδυμαι. A. 2. ἔδυν.

Ἐθέλω - - - ἐθελέω, volo. Fut. ἐθελήσω.

Ἔθω - - - - - - - soleo. Perf. Ion. εἴωθα.

Εἴδω - - - - εἰδέω et εἴδημι et εἴω, scio et video. Fut. εἰδήσω. Perf. εἴδηκα. A. 2. εἶδον et ἴδον tamquam ab ἴδω. Præs. optat. εἰδείην, Infin. εἰδέναι. Fut. εἴσω. Fut. pass. εἴσομαι.

Εἰμὶ - - - - ἔω, sum Imperf. ἦν et ἤμην. Fut. ἔσομαι. Præs. Imp. ἴσθι. optat. εἴην.

Εἶμι - - - - ἔω, mitto. Imperf. ἴον. Præs Imper. ἴθι ab ἴμι.

Εἴρω - - - - ἐρέω et εἰρέω et ῥέω, dico. Fut. ἐρήσω. Perf. εἴρηκα. Perf. pass. εἴρημαι. Fut. pass. εἰρήσομαι. Fut. ῥήσω. A. ἔρρησα. Perf. ἔρρηκα, Att. εἴρηκα. Perf. pass. ἔρρημαι. A. 1. pass. ἐρρήθην, partic. ῥηθείς.

Ἐλαύνω - - ἐλάω, agito. Fut. ἐλάσω. Perf. ἤλακα, Att. ἐλήλακα. Perf. pass. ἤλαμαι, Att. ἐλήλαμαι. A. 1. pass: ἐλάθην.

Ἔρομαι - - - ἐρέομαι, interrogo. Fut. ἐρήσομαι. A. εἰρησάμην.

Ἔρρω - - - ἐρρέω, pereo. Fut. ἐρρήσω. Perf. ἔρρηκα.

VERBA usitata	inusitata	
Ἔρχομαι	ἐλεύθω,	venio. Perf. ἤλευκα, Att. ἐλήλυκα. Perf. Ion. ἤλευθα, Att. ἐλήλυθα. A. 2. ἤλυθον et per syncopen ἦλθον. Fut. pass. ἐλεύσομαι.
Εὑρίσκω	εὑρέω,	invenio. Fut. εὑρήσω. Perf. εὕρηκα. A. 2. εὗρον. Perf. pass. εὕρημαι. Plusq. Perf. εὑρήμην. A. 1. εὑρησάμην et per syncopen εὑράμην. Particip. εὑράμενος. A. 1. pass. εὑρέσθην.
Ἔχθομαι	ἐχθέομαι,	odiosus sum. Fut. ἐχθήσομαι. Perf. ἤχθημαι.
Ἔχω	σχέω	et σχῆμι, habeo. Fut. σχήσω. Perf. ἔσχηκα. Aor. 2. ἔσχον. Imper. σχές. Optat. σχοῖμι, Att. σχοίην: Subj. σχῶ. Infin. σχεῖν: Particip. σχών. Fut. 2. σχῶ.
Ἕψω	ἑψέω,	coquo. Fut. ἑψήσω. Perf. ἥψηκα.
Ζάω	ζῆμι,	vivo. Imperf. ἔζην. Imper. ζῆ et ζῆθι: Optat. ζαίην et ζῴην a ζῶμι.
Ζευγνύω	ζεύγω,	jungo. Fut. ζεύξω. A. 1. ἔζευξα. Perf. ἔζευχα. Perf. Ion. ἔζευγα. Perf. pass. ἔζευγμαι.
Ζωννύω	ζόω,	cingo. Fut. ζώσω. Perf. ἔζωκα. Perf. pass. ἔζωμαι et ἔζωσμαι.
Θέλω	θελέω,	volo. Fut. θελήσω. A. ἐθέλησα, Att. ἠθέλησα.
Θέω	θεύω,	curro. Fut. θεύσω, pass. θεύσομαι.
Θνήσκω	θνάω, θάνω, θνήκω, τεθνήκω et τέθνημι,	morior. Fut. θνήσω. Perf. τέθνηκα, Ion. τέθνεα. A. 2. ἔθανον. Fut. θνήξομαι et τεθνήξομαι. Præs. Imper. τέθναθι.
Θρώσκω	θορέω,	curro. Fut. θορήσω.
Ἵπταμαι	πτάομαι,	volo, as. Fut. πτήσομαι. Perf. πέπταμαι. A. 2. ἐπτάμην et ἐπτόμην. Infin. πτᾶσθαι et πτέσθαι. Partic. πτάμενος.
Καθέζομαι	καθέδομαι,	sedeo. Fut. καθεδοῦμαι.

VERBA
usitata inusitata

Καίω - - - καύω, uro. Fut. καύσω. Aor. ἔκαυσα, et ἔκηα. Perf. pass. κέκαυμαι. A. 1. pass. ἐκαύθην et ἐκάην. Fut. καυθήσομαι et καήσομαι. Fut. med. καύσομαι.

Καλέω - - - - - - voco. Perf. κέκληκα per syncopen pro κεκάληκα. Perf. pass. κέκλημαι pro κεκάλημαι. Fut. κληθήσομαι.

Κάμνω - - καμέω, laboro. A. 2. ἔκαμον. Perf. κέκμηκα pro κεκάμηκα, Ion. κέκμηκα. Fut. καμοῦμαι.

Κεραννύω - κεράω, misceo. Fut. κεράσω et per syncopen κράσω. Aor. ἐκέρασα. Perf. κέκρακα. Perf. pass. κέκραμαι et κέκρημαι, et κεκέρασμαι. Aor. ἐκράθην et ἐκρήθην, et ἐκεράσθην. A. 1. med. ἐκρασάμην et ἐκερασάμην.

Κερδαίνω - κερδέω, lucror. Fut. κερδανῶ et κερδήσω. Aor. ἐκέρδησα. Perf. κεκέρδακα et κεκέρδηκα.

Κλάζω - - κλάγγω, clango. A. 2. ἔκλαγον. Fut. κλάγξω, Poet. κεκλάγξω. Aor. ἔκλαγξα. Perf. κέκλαγχα, Ion. κέκληγα a κλήγω.

Κλαίω - - - κλαύω, fleo. Fut. κλαύσω, et κλαιήσω ab inus. κλαιέω. Aor. ἔκλαυσα. Perf. pass. κέκλαυμαι.

Κορεννύω - κορέω, saturo. Fut. κορέσω et κορήσω. Aor. ἐκόρεσα. Perf. κεκόρηκα et κέκορα. Perf. pass. κεκόρεσμαι. Aor. ἐκορέσθην. Fut. med. κορέσομαι. Aor. 1. med. ἐκορεσάμην.

Κύρω - - - - - - - incido. Fut. κύρσω. Aor. ἔκυρσα. infin. κύρσαι. particip. κύρσας.

Λαγχάνω - λήχω, sortior. Aor. 2. ἔλαχον. Perf. εἴληχα et λέλογχα tamquam a λέγχω. Perf. pass. εἴληγμαι. Fut. λήξομαι.

Λαμβάνω - λήβω, capio. Aor. 2. ἔλαβον. Perf. Att. εἴληφα. Perf. pass. εἴλημμαι. Aor. ἐλήφθην. Fut. λήψομαι. Aor. 2. med. ἐλαβόμην.

VERBA
usitata inusitata

Λανθάνω - λήθω, lateo. Aor. 2. ἔλαθον. Fut. λήσω. Perf. Ion. λέληθα. Perf. pass. λέλησμαι. Aor. 1. ελήσθην. Aor. 2. med. λελαθόμην. Fut. λήσομαι.

Μανθάνω - μαθέω, disco. Aor. 2. ἔμαθον. Perf. μεμάθηκα. Fut. μαθήσομαι.

Μάχομαι - - μαχέομαι, pugno. Fut. μαχοῦμαι et μαχέσομαι et μαχήσομαι. Aor. εμαχεσάμην. Perf. μεμάχημαι.

Μέλω - - - μελέω, curo. Imperf. μέλει. Fut' μελήσει. Aor. 1. εμέλησε. Perf. μημέληκε. Perf. Ion. μέμηλε. Perf. pass. μεμέληται.

Μένω - - - μενέω, maneo. Perf. μεμένηκα.

Μιγνύω - - μίγω, misceo. Fut. μίξω. Aor. ἔμιξα. Perf. pass. μέμιγμαι. Aor. 1. εμίχθην. Aor. 2. εμίγην. Fut. μιγήσομαι.

Μιμνήσκω - μνάω, recordor. Fut. μνῆσω. Aor. ἔμνησα. Perf. pass. μέμνημαι. Plusq. Perf. εμεμνήμην. Aor. εμνήσθην. Fut. μνησθήσομαι. Paulo p. Fut. μεμνήσομαι.

Μοργνύω - μόργω, abstergo. Fut. μόρξω.

Νέμω - - - νεμέω, pasco. Perf. νενέμηκα.

Νέω - - - νεύω, nuo. Fut. νεύσω.

Ὄζω - - - οζέω, oleo. Fut. οζέσω et οζήσω. Perf. ὤζηκα. Perf. Ion. ὦδα ab inus. ὄδω. Att. ὄδωδα et ὤδωδα. Perf. pass. ὦσμαι, Att. ἔωσμαι.

Οἴομαι - - οιέομαι, puto. Præs. sync. οἶμαι, Imperf. ᾤμην. Fut. οιήσομαι. Perf. pass. ᾤημαι. Aor. ᾠήθην.

Οἴχομαι - οιχέομαι, abeo. Perf. act. ᾤχηκα. Fut. οιχήσομαι. Perf. ᾤχημαι Aor. ωχήθην.

Ολλύω - - ολέω, perdo. Aor. 2. ὦλον, pass. ωλόμην. Fut. ολέσω. Perf. ὤλεκα, Ion. ὦλα, Att. ὄλωλα.

Ομνύω - - ομέω, juro. Fut. ομόσω. Aor. ὤμοσα. Perf. ὤμοκα, Att. ομώμεκα. Perf. pass. ομώμοσμαι.

Verba

usitata — inusitata

Ὀφείλω - - ὀφειλέω, debeo. Aor. 2. ὤφελον et ὄφελον et ὦφλον. Fut. ὀφειλήσω et per syncopen ὀφλήσω. Aor. ὠφείλησα. Perf. ὤφληκα.

Πάσχω - - πείθω et πήθω et παθέω et πένθω, patior. Fut. πείσομαι, et πήσομαι. Aor. ἔπαθον. Perf. πεπάθηκα, Ion. πέπονθα. Plusq. Perf. ἐπεπόνθειν.

Πεταννύω - πετάω, extendo. Fut. πετάσω. Aor. ἐπέτασα. Perf. πεπέτακα et πέπτακα. Perf. pass. πέπταμαι et πέπτασμαι. Aor. ἐπετάσθην.

Πήγνυμι - - πήγω, figo. Fut. πήξω. Aor. ἔπηξα. Perf. Ion. πέπηγα, pass. πέπηγμαι et πεπήγημαι. Aor. 2. ἐπάγην. Aor. 1. ἐπήχθην.

Πίμπλημι - πλέω, impleo. Fut. πλήσω. Aor. ἔπλησα. Perf. πέπληκα. Perf. pass. πέπλησμαι. Aor. ἐπλήσθην.

Πιπράσκω - πράω, vendo. Fut. πράσω. Perf. πέπρακα, pass. πέπραμαι. Aor. ἐπράθην.

Πίνω - - - πίω et πόω, bibo. Aor. 2. ἔπιον, imper. ἔπιε, Att. πῖθι tamquam a πῖμι, et πῶθι tamquam a πῶμι. Fut. πιοῦμαι. Fut. act. πώσω. Perf. πέπωκα, pass. πέπομαι; raro πέπωμαι. Aor. ἐπόθην.

Πίπτω - - πέτω et πέσω et πτόω, cado. Fut. πέσω, pass. πέσομαι. Aor. 2. ἔπεσον. Perf. πέπτωκα, partic. πεπτωκώς, Att. πεπτώς.

Πνέω - - - πνεύω, spiro. Fut. πνεύσω.

Πυνθάνομαι - πεύθομαι et πύθομαι, interrogo. Fut. πεύσομαι. Aor. ἐπυθόμην. Perf. πέπυσμαι.

Ῥέω - - - ῥεύσω et ῥυέω et ῥύημι, fluo. Fut. ῥεύσω. Perf. ἔρρευκα et ἐρρύηκα, pass. ἔρρευμαι. Fut. ῥεύσομαι et ῥυήσομαι. Aor. 2. ἐρρύην.

Ῥηγνύω - - ῥήγω, frango. Fut. ῥήξω. Aor. ἔρρηξα. Perf. ἔρρηχα, Ion. ἔρρωγα pro ἔρρηγα. Aor. 2. pass. ἐρράγην.

VERBA
usitata inusitata

Ῥωννύω - - ῥόω, roboro. Fut. ῥώσω. Perf. ἔρρωκα, pass. ἔρρωμαι. imper. ἔρρωσο.

Σβεννύω - - σβέω et σβῆμι, extinguo. Fut. σβέσω. Aor. ἔσβεσα. Perf. ἔσβεκα, pass. ἔσβεσμαι. Aor. 1. ἐσβέσθην. Aor. 2. ἔσβην, infin. σβῆναι.

Σπένδω - - σπείω, libo. Fut. σπείσω. Aor. ἔσπεισα. Perf. pass. ἔσπεισμαι.

Στερίσκω - στερέω, privo. Fut. στερέσω et στέρησω. Perf. ἐστέρηκα.

Στορεννύω - στορέω, sterno. Fut. στορέσω et στορήσω. Perf. ἐστόρηκα.

Στρωννύω - στρόω, extendo. Fut. στρώσω. Perf. ἔστρωκα, pass. ἔστρωμαι.

Τείνω - - - τάω, tendo. Perf. τέτακα.

Τέμνω - - - τμάω et τμήγω, seco. Aor. 2. ἔτμηγον, Fut. τμήσω et τμήξω. Perf. τέτμηκα. pass. τέτμημαι. Aor. ἐτμήθην.

Τίκτω - - τέκω, pario. Aor. 2. ἔτεκον. Fut. τέξω. Perf. τέτεχα, Ion. τέτοκα, pass. τέτεγμαι. Aor. ἐτέχθην.

Τίνω - - - τίω, solvo. Fut. τίσω. Perf. τέτικα, pass. τέτιμαι.

Τιτρώσκω - - τράω et τρόω perforo. Fut. τρήσω et τρώσω. Perf. τέτρηκα et τέτρωκα, pass. τέτρημαι et τέτρωμαι. Aor. ἐτρώθην.

Τυγχάνω - - τευχέω et τυχέω, sortior. Aor. 2. ἔτυχον. Fut. τεύξομαι. Perf. τέτευχα et τετύχηκα, pass. τέτευγμαι et τέτυγμαι. Aor. ἐτεύχθην.

Ὑπισχνέομαι - ὑποσχέομαι, promitto. Aor. 2. ὑπεσχόμην. Fut. ὑποσχήσομαι. Perf. ὑπέσχημαι, Aor. ὑπεσχέθην.

Φέρω - - - οἴω et ἐνέκω et ἐνέγκω et φρέω et φρῆμι, fero. Aor. 2. ἤνεγκον et ἔφρην. Fut. οἴσω et φρήσω. Aor. ἤνεγκα. Perf. πέφρηκα, Ion. ἤνοχα, Att. ἐνήνοχα, pass. ἤνεγμαι. Aor. 1. ἠνέχθην.

VERBA

usitata	inusitata	
Φημὶ - - -	φάω,	dico. Fut. φήσω. Aor. ἔφησα.
Φθάνω - -	φθαω et φθῆμι,	prævenio. Fut. φθάσω. Perf. ἔφθακα. Aor. 2. ἔφθην, pass. ἐφθάμην.
Φθίνω - -	φθίω,	corrumpo. Fut. φθίσω. Perf. ἔφθικα.
Φύω - - -	φῦμι,	gigno. Aor. 2. ἔφυν.
Χαίρω - -	χαρέω,	gaudeo. Fut. χαρήσω. Perf. κεχάρηκα. Fut. pass. χαρήσομαι.
Χαίνω - - -	χάω,	dehisco. Perf. κέχακα, pass. κέχασμαι.
Χέω - - -	χεύω,	fundo. Fut. χεύσω. Aor. ἔχευσα et ἔχευα et ἔχεα. Perf. κέχυκα, pass. κέχυμαι.
Χρωννύω - -	χρόω,	coloro. Fut. χρώσω. Perf. pass. κέχρωσμαι.
Χωννύω - -	χόω,	aggerem obduco. Fut. χώσω. Perf. κέχωκα, pass. κέχωσμαι.
Ὠθέω - - -	ὤθω,	pello. Fut. ὤσω. Aor. ὦσα et ἔωσα. Perf. ὦσμαι, et ἔωσμαι.

Investigandi Thematis Exemplum.

Conjugationum exempla semper inspicienda sunt: consideranda item formatio temporum in prima, pænultima et ultima syllaba: et eodem modo, quo adscenditur in illis formandis, vicissim in dissolvendis descendendum. Ut κολαφθῆναι simile est τῷ τυφθῆναι. Aoristus 1. Indic. Pass. ἐκολάφθην, ut ἐτύφθην. Tertia persona singularis Perf. pass. κεκόλαπται, ut τέτυπται. Secunda κεκόλαψαι, ut τέτυψαι. Prima κεκόλαμμαι, ut τέτυμμαι. Activum Perf. κεκόλαφα, ut τέτυφα. Fut. 1. κολάψω, ut τύψω. Thema igitur erit aut κολάπω, aut ex π, β, φ, πτ. Lexicon vero ostendet κολάπτω, tundo.

ἡγεῖτο, simile est τῷ ἐποιεῖτο. Dissolutum erit ἡγέετο, sicut ἐποιέετο. Præsens ergo ἡγέομαι, sicut ποιέομαι.

ἀνιώμενος, simile est τῷ βοώμενος. Dissolutum erit ἀνιαόμενος: nam ω ex αο nascitur. Thema ἀνιάομαι, mœreo.

κρατήσας, simile est τῷ ποιήσας, aut βοήσας: nam η nascitur ex ε, vel α. Thema igitur aut κρατέω, aut κρατάω. Ex Lexico autem habebis κρατέω, impero.

DE ADVERBIO.

Adverbio accidunt quatuor: Species, Significatio, Figura, Comparatio.

Species.

Duplex est: Primitiva, ut χθὲς, heri: αὔριον, cras. Derivativa, ut Ἑλληνιστὶ, Græce: σοφῶς, sapienter.

Significatio.

1. Loci: ut ἐνταῦθα, hic; αὐτόθι, istic; ἐκεῖ, illic; χαμαὶ, humi; ἐγγὺς, prope; ἐπέκεινα, vel ἐπ' ἐκεῖνα, ultra; ἐπιτάδε, vel ἐπὶ τάδε, citra; μακρὰν, longe; ἑκὰς, procul; πολλαχοῦ, multis in locis; ὀλιγαχοῦ, in paucis locis; απανταχοῦ τῆς γῆς, ubique terrarum; ἐνιαχοῦ, in quibusdam locis; ἑκασταχοῦ, in singulis locis; αὐτοῦ, idest ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου, ibidem; ἀλλαχοῦ, alibi; οὐδαμῆ, nuspiam.

Localia Adverbia triplicia:

Vel significant in loco, præsertim desinentia in θι, aut desinentia similiter dativis pluralibus in σι: ut οὐρανόθι, in cælo; Ἀθήνησι, Athenis; οἴκοθι, domi.

Vel ad locum, præsertim in δε, σε, ζε desinentia: ut οἴκαδε, domum, οὐρανόσε, in cælum; Ἀθήναζε, Athenas.

Poetæ particulam δὲ sæpe subjungunt accusativo pro εἰς, vel ἐπὶ, ut οἶκόν δε, domum; θάνατόν δε, ad mortem. Aliquando etiam substantivo simul et adjectivo subjiciunt, ut ὅνδε δόμονδε, domum suam.

Vel de loco, desinentia in θεν: ut οἴκοθεν, domo; οὐρανόθεν, cælitus; Κυθηρόθεν, ex insula Cytheris; Ἀθήνηθεν, Athenis.

2. Temporis: ut νῦν, nunc, αὐτίκα, statim; μεταύριον, perendie; πρόχθες, nudius tertius; ἦμος, cum; τῆμος, tum, Poetica pro ὅτε, et τότε; ὄφρα dum; τόφρα, tum, pro ἕως, et τέως; μέσφα, donec; εἰσόκεν, donec.

Adverbia loci ac temporis regunt genitivum: ut ἔξω βελῶν, extra teli jactum: ἐγγὺς τοῦ εἶναι ἐνεοί εἰσι, prope absunt, ut sint muti; ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου, ultra Tigrin et Euphratem; ἑκὰς τῆς Ἀσίας, procul ab Asia; μεταξὺ λόγων, inter verba, idest inter dicendum: μέχρι ζωῆς, quoad vivam: μέχρις ἐμοῦ, ad meam usque ætatem. Sic et

multa alia; ut ἅλις δρυὸς, satis quercus; ἅπαξ τῆς ἡμέρας, semel in die, etc.

Genitivus nonnumquam mutatur interposita præpositione: ut ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, usque ad urbem: ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, usque ad vesperam.

Interdum adhæret verbum, ut μέχρις ἦν, donec eram.

3. Numeri: ut δὶς, bis; πολλάκις, sæpe; ἀπειράκις, infinities; ὀλιγάκις, raro.

4. Negandi: ut ου, non; ουδαμῶς, nequaquam; ἥκιστα, minime; ου δῆτα, haudquaquam. Dicimus ου sequente consonante; ουκ sequente vocali tenuis spiritus: ουχ sequente vocali aspirata; ουχὶ sequente vel tenui, vel aspirata vocali.

5. Adfirmandi: ut ναὶ, ita; ἀληθῶς, vere; ὄντως, et τῷ ὄντι, revera; πάντως, omnino; ἦ μὴν, certe.

6. Demonstrandi: ut ἐνθάδε, hic; ἰδὲ, ἰδοὺ, Poet. ηνὶ, et ηνίδε, ecce; quæ construuntur cum nominativo, vel accusativo, ut ἰδοὺ Ῥόδος, vel Ῥόδον, ecce Rhodus, vel Rhodum, ut apud Latinos ecce.

7. Optandi: ut εἰ, εἴθε, Poet. αἴθε, et αἲ, utinam, cum optativo, vel indicativo; ὤφελον, ὤφελες, ὤφελε, etc. vel Ion. ὄφελον, ες, ε, etc. utinam ego, utinam tu, utinam ille, etc. jungiturque infinito vel solum, vel cum particulis εἰ, εἴθε, αἴθε, ὡς, ut ὤφελε ζῆν Βροῦτος, utinam Brutus viveret: αἴθ' ὄφελες ἀδάκρυτος, καὶ ἀπήμων ἦσθαι, utinam sine lacrimis, et sine incommodo sessitares. Jonicum tamen ὄφελον omnibus etiam numeris, personisque servit, quasi esset adverbium, ut ὄφελον καὶ ἡμεῖς, utinam et nos. Adhibetur et cum indicativo, ut ὄφελον καὶ ἀποκόψονται οἱ ἀναστατοῦντες ὑμᾶς, utinam et abscindantur, qui vos labefactant; ἣ ὄφελον ἦν ἀξία τῆς ὑμῶν ὑπολήψεως, quæ utinam digna esset opinione vestra. Ceterum utrumque est aor. 2. ab ὀφείλω, debeo; ac *debui facere*, et *utinam fecissem* cognata sunt.

8. Hortandi. ut ἄγε, age; φέρε, age; ἔα, ἀμέλησον, mitte.

9. Ordinis; ut ἑξῆς, deinceps; εἶτα, postea.

10. Interrogandi: ut πόθεν, unde? πῶς, quomodo? μῶν, num? ἆρα, num? ἦ, num? διὰ τί, cur? τίπτε Poet. pro τίποτε, curnam?

11. Similitudinis et diversitatis: ut ὥσπερ, sicut; καθάπερ, quemadmodum; ἄλλως, aliter. Ἥυτε, οἷάτε, sicut, Poetica sunt.

12. Qualitatis: ut καλῶς, pulcre; Ῥωμαϊστὶ, Latine; ἀγεληδὸν, gregatim; ἀπαρασαλεύτως, immote; μεμυχανημένως, solerter, aut subdole. Talia in ως formantur a genitivis pluralibus mutando ν in ς. Huc pertinent ea, quæ appellantur ὀνοματικὰ ἐπιῤῥήματα: κοινῇ, communiter; δημοσίᾳ, pubblice, ἰδίᾳ, privatim.

Adverbia qualitatis in ως ferme habent casum sui nominis, ut ἀξίως τῶν προγόνων, pro dignitate majorum; ὁμοίως τοῖς ἄλλοις, similiter aliis, idest, eodem modo quo alii etc. Construuntur etiam frequenter et eleganter cum verbis ἔχω, διάκειμαι, et διατίθεμαι, addito, quum opus est, ipsius adverbii casu, ut ἀφειδῶς ἔχει χρημάτων, prodigus est pecuniæ; τῶν ἐν ἀγορᾷ οὐκ ἀπείρως ἔχει, non se habet imperite in rebus forensibus, seu rerum forensium imperitus non est; ἀρχαίως ἔχει, homo est antiquæ fidei; εὖ διακείμενος, καὶ καλῶς, bene affectus: et alia plurima.

13. Quantitatis, idest, intendendi, remittendi, diminuendi: ut ἄγαν, valde; μονονουχὶ, tantum non; σχολῇ γε, lente, aut vix; ὀλίγον, paululum.

14. Dubitandi, conjecturæ: ut ἴσως, fortasse; τάχα, forsitan: Poet. pro ταχέως, celeriter.

15. Vocandi: ut ὦ, o, Eurip. Phœnissis: ἰὼ, ἰὼ, πότνια, μόλε πρόδρομος: Heus, heus, veneranda, progredere: ὠή, τίς ἐν πύλαισι δομάτων κυρεῖ; Ohe, quis ad portas domus occurrit? Ibidem.

Adverbium vocandi ὦ cum vocativis ponitur; ut ὦ δημόται, o populares.

16. Separandi, distribuendi, excludendi, ut ἄνευ, sine, ἰδίᾳ, privatim; δημοσίᾳ, publice; κοινῇ, communiter; μόνον, tantum; πλὴν, præter. Primum et ultimum postulant genitivum, ut ἄνευ πόνου, sine labore; πλὴν χρημάτων, præter pecuniam.

17. Jurandi: ut νὴ, per; μὰ, non per. Hujusmodi adverbia cum accusativo ponuntur, eique largiuntur articulum, ut νὴ τοὺς Θεοὺς, per Deos; μὰ τον

Θεοὺς, non per Deos: Excipe, si sequatur accusativus Δία, Jovem; tunc enim μὰ articulum frequentius respuit, quum νὴ variet. Huc addi potest ὡς pro πρὸς, ut ὡς τὸν ὅμοιον, ad similem.

18. Eligendi: ut μᾶλλον, potius; πρότερον, citius.
19. Congregandi; ut ἅμα, et ὁμοῦ, simul; συλλήβδην, conjunctim. Hæc Dativum regunt, ut ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, prima luce; ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις, cum ceteris.
20. Concedendi: ut εἶεν, esto.
21. Prohibendi: ut μὴ, ne, cum imperativo, vel subjunctivo, μηδαμῶς, nequaquam.
22. Eventus: ut κατὰ συγκυρίαν, forte fortuna.
23. Comparandi: ut μᾶλλον, magis; ἧττον, minus; πλέον, plus; μάλιστα, maxime. Cum genitivo.
24. Declarandi: ut δηλαδὴ, scilicet; ἤγουν, videlicet; τουτέστι, hoc est; αμέλει, exempli gratia.
25. Causæ: ut ἕνεκα, causa; χάριν, gratia. Hæc quoque cum genitivo.
26. Celandi: ut λάθρα, clam. Pariter cum genitivo.

Adverbium vestitum articulo fit nomen: ut χθὲς, heri, ὁ χθὲς, hesternus; λίαν, nimis, ὁ λίαν, nimius: et alia quamplurima.

Adverbium aliquando adhæret adverbio: ut μέχρι ποῦ et μέχρι τότε; quousque? etc. Fit hoc etiam quum idem significant, ut quatuor simul juncta apud Aristophan. εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις, deinde rursum. Interdum componitur cum præpositione, ut ἐκ τότε, ad verbum ex tunc, ἀπὸ τηλοῦ, a longe.

Figura.

Triplex est: Simplex, ut αὔριον: Composita, ut μεταύριον: Decomposita, ut φιλανθρώπως.

Comparatio.

Ῥαδίως facile, ῥᾷον, ῥᾷστα, vel ῥᾷστον.
Μάλα valde, μᾶλλον, μάλιστα.
Πέρα, vel πέραν ultra, περαιτέρω, περαιτάτω.
Πόῤῥω longe, ποῤῥωτέρω, ποῤῥωτάτω.
Πολλάκις sæpe, πλεονάκις, πλειστάκις.

DE INTERJECTIONIBUS.

1. Admirandi: ut βαβαὶ, papæ; φεῦ, papæ; quæ vel solæ, vel cum genitivo: παπαιάξ, ὡς καλὴν ὀσμὴν ἔχει: Papæ, quam bonum odorem habet! Euripid.

Cyclope. Ἄπολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου: Dii boni, qualibus proœmiis auspicaris orationem! Idem Hercule Fur.

2. Adprobandi: ut εὖγε, euge.
3. Abominandi: ut ἄπαγε, apage: εὔφημα φώνει, bona verba quæso: Eurip. Herc. ὢ ὤ, ἰοὺ ἰού, apage. Soph. in Coloneo.
4. Comminandi: ut οὐαί, væ.
5. Dolendi: ut οἴμοι, hei mihi: φεῦ, heu: ἰώ, heu: ὦ, o. Vel sine casu, vel cum genitivo, aut nominativo.
6. Exclamandi: ut ὦ, ὤ, ἰού, ἰού, heu. Eurip. Hippolyt. Pariter cum genit., aut nominat.
7. Metus: ut ἆ ἆ, at, at: ἔα ἔα, ὢ ὤ, ehem. Eurip. Rheso.
8. Indignandi: ut φεῦ, evax.
9. Lætandi: ut εὐοῖ, evax; ἰού, io. Eurip. Cyclope. ὦ φιλτάτου παῖ πατρός, o fili patris carissimi. Sophocl. Philoctet.
10. Ridendi: ut ἃ ἅ, et ἆ, ἄ, α, ha ha ha. Ibidem.

DE CONJUNCTIONIBUS.

Conjunctioni tria accidunt: Potestas, Figura, Ordo.

Potestas.

1. Copulativæ: ut καί et, τε que, μέν quidem, δέ autem, interdum Copulativæ, interdum Adversativæ.
2. Disjunctivæ: ut ἤ aut, ἠέ aut, ἤτοι sive.

Huc pertinent:

Particulæ utramque rem tollentes, ut οὐδέ, οὔτε, neque: Dubitativæ: ut εἰ, εἰ ἄρα, an, num: Poet. αἴκε et αἴκεν, si forte.

3. Adversativæ: ut ἀλλά, sed: καίπερ, interdum; καίτοι, etsi; εἰ καί, si etiam, ὅμως, tamen; καὶ μήν, atqui; οὐ μὴν ἀλλά, verumtamen: Poet. ἔμπης, tamen.

Huc pertinent:

Corrigendi particula μᾶλλον δέ, potius, vel immo. Diminuendi, γε, γοῦν, κἄν, saltem.

4. Causales: ut γάρ, enim: καὶ γάρ, etenim: ὅτι, quod: ἐπεί, ἐπειδή, ἐπειδήπερ, quandoquidem: ἵνα, ὅπως, Poet. ὄφρα, ut, *affinchè*: ἵνα μή, ut ne; quæ construuntur cum optativo, vel subjunctivo.
5. Illativæ, ut ὥστε, ut, *cosicchè*; quæ cum optativo,

subjunctivo, et sæpissime infinito jungitur, præcedente fere accusativo, aliquando etiam nominativo, ut λέγεται οὕτω κατάφορος πρὸς δόξαν εἶναι, ὥστε νέος ὢν ἔτι τὰς νύκτας ἀγρυπνεῖν, ita fertur ad gloriam proclivis fuisse, ut, quum adhuc esset juvenis, noctes pervigilaret. Et cum indicativo Attice.

6. Conditionales, seu exceptivæ: ut ἢ, quatenus; εἰ, si; ἂν, si; ἐὰν, si; ἢν, si; εἰ μὴ, nisi; ὅτι μὴ, nisi, Poet. αἴκε, et αἴκεν, si modo. Advertendum est, conditionalem εἰ rectius indicativo et optativo; ἢν, ἂν, ἐὰν, et eorum composita subjunctivo et optativo jungi. Quod autem latine per subjunctivum dicimus, *si verberarem*, id Græce frequenter per indicativum effertur: ut, εἰ ἔτυπτον Item *verberavissem*, εἰ ἔτυψα, vel εἰ ἐτετύφειν. Utimur et optativo, ut infra post Syntaxim dicemus.

7. Ratiocinativæ: ut ἄρα, vel ἆρα, ergo; οὖν, itaque; τοίνυν, igitur, διὰ τοῦτο, quapropter.

Huc pertinent:

Δηλαδὴ, videlicet: δηλονότι, nimirum; quæ etiam vim adfirmandi habent.

8. Ordinis: ut τὸ πρῶτον primum; μετὰ ταῦτα, deinde; πάλιν, rursus: αὖθις, iterum: εἶτα, deinde.

9. Adprobativæ, ut γε, οὖν. Νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι. Per Jovem illustres equidem ambo. Lucian. εἰ δίκαιος, ὥσπερ οὖν καὶ δίκαιος, ὁ τῶν ὅλων ἔφορος· ἕτερός ἐστι βίος μετὰ τὸν παρόντα. Si justus est, ut equidem est justus, ille rerum omnium inspector: altera restat vita post hanc. Theodoretus Sermone 1. de Providentia.

10. Completivæ: ut δὴ, νὺ, πὲρ, ῥὰ, τοὶ, sane, quidem; πῶ, dum.

11, Potentiales: ut ἂν, κὲ, κὲν, utique. De usu ἂν valde observando statim post Syntaxim explicatius.

Figura.

Duplex est; Simplex, ut καὶ, Composita, ut καίπερ.

Ordo.

Triplex, Præpositivus, ut καὶ, ἀλλά. Sophocles tamen in Coloneo, πειράσατ' ἀλλ'. ὑμεῖς γε: conamini adta-

men vos. Postpositivus: ut μὲν, δὲ. Communis: ut ἄρα, ἵνα.

De Præpositionibus.

Præpositiones sunt { Monosyllabæ sex: ἐν, εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, πρὸς, πρὸ, σύν. Dissyllabæ duodecim: ἀνὰ ἀμφὶ, ἀντὶ, ἀπὸ, διὰ, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, περὶ, ὑπὸ, ὑπέρ.

Præponuntur autem vel extra compositionem, vel in compositione.

Extra compositionem præpositio partes orationis verbo adjungit: ut Ἰησοῦς σώζει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν, *Jesus servat populum suum a peccatis eorum*.

In compositione - - { Complet: ut εὖ bene; ὑπέρευ, supra modum bene. Minuit: ut λευκὸς, albus; ὑπόλευκος; subalbus. Mutat; ut λέγω, dico; συλλέγω, colligo. Et alia facit, et sæpe etiam ornat tantummodo.

Monosyllabæ.

1. Ἐν soli Dativo jungitur, et statum significat, ut οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, qui in reipublicæ administratione versantur; ἐν οἴκῳ, *in domo*: sed per Ellipsin Genitivo: ut ἐν ᾅδου, subaudi οἴκῳ, *in domo Plutonis*. Sæpe ponitur pro εἰς per Enallagen, ut θρασὺς ἐν ἐμοὶ, audax in me, contra me.

Composita ἐν significat, ut ἐμβάλλω, injicio.

2. Eis, et Attice ἐς Accusativo *in*; quum motus significatur: ut εἰς ὕδωρ γράφω, *in aquam scribo*: *ad*, ut εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον, ad Agamemnonem dium; *apud*, ut διαβεβλημένος εἰς τοὺς Μακέδονας, apud Macedonas infamatus; *circiter*, ut εἰς τριακοσίους, circiter trecentos; *contra*, εἰς τοὺς σοφιστὰς, contra sophistas; *propter*, ut εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, laudatur propter justitiam. Frequenter per Enallagen ponitur pro ἐν; ut τὸν θρόνον, εἰς ὃν προκαθίζων

εδίκαζε, thronum, in quo præsidens judicabat. Interdum per Ellipsin omittitur accusativus, ut εις διδασκάλου, subaudi οἶκον, in domum præceptoris.

Composita *in*, quum motus significationem habet, ut εισάλλομαι, *insilio*.

3. Εξ sequente vocali, et εκ sequente consonante, Genitivo gaudet, ut εξ απραξίας πρᾶγμα, *ex otio negotium*; εκ νηπίου ab infantia.

Composita auget, ut εκπίνω, ebibo: et idem significat, quod ἔξω, extra, ut εκβάλλω, ejicio: et *palam*, ut εξαμαρτάνω, palam pecco.

4. Πρὸ, *ante*, soli Genitivo, ut πρὸ θυρῶν, præ foribus: τὰ πρὸ τούτων, superiora tempora; πρὸ τῶν πάντων επαινοῦσι, præ omnibus laudant. Et *pro*, ut πρὸ τῶν κοινῶν κινδυνεύειν, pro communi utilitate periculum subire.

Composita eadem significat, ut προβάλλω, propono, προμανθάνω, prædisco: πρόφασις, prætextus: προάστειον, suburbium, seu locum ante urbem; προὔργου εστὶ, cuivis alii operi prævertendum est; dicunt Latini operæ pretium est; προίεμαι, projicio, προεύχομαι τοῦ λαοῦ, oro pro populo.

5. Πρὸς cum Genitivo, *a*, ut πρὸς Θεοῦ, a Deo: *officium*, ου πρὸς φιλοσόφου, non est philosophi: *coram*, πρὸς επισκόπου, coram episcopo: *contra*, πρὸς εχθροῦ, contra inimicum. Jurandi quoque est nota, ut πρὸς χαρίτων, per gratias.

Cum Dativo *prope*, ut πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου, sub finem vitæ; πρὸς τοῖς ποσὶν, ad, seu juxta pedes: *apud*, πρὸς εαυτῷ, apud se, secundum: *contra*, πρὸς Ατρείδῃσι, contra Atridas: *præter*, πρὸς τούτοις, ad hæc, prꝛter hæc.

Cum Accusativo *ad*, ut πρὸς γυμνάσιον, ad scholam, τὰ πρὸς στρατὸν, quæ ad exercitum pertinent: et *adversus*, tam in bonam, quam in malam partem, ut πρὸς τοὺς ξένους, erga peregrinos; πρὸς Ῥωμαίους, contra Romanos.

Composita significat *ad*, ut προσκαλῶ, advoco; προσπορεύομαι, adeo: et *insuper*, ut προσλέγω, insuper dico.

6. Σὺν et Att. ξὺν cum Dativo, σὺν Θεῷ, cum Deo. Composita conjungit, ut συμβάλλω, conjicio.

Dissyllabæ.

1. Ἀνὰ, *per*, cum solo Accusativo, ut ανὰ στρατὸν, per exercitum. Sed Poetice cum Dativo usurpatur.

   Composita *re* significat: ut ανατρέχω, recurro; αναβάλλω, in aliud tempus rejicio: et *sursum*, ut αναβαίνω, adscendo.

2. Αμφὶ cum Genitivo *de*, ut αμφὶ αστέρων λόγος, sermo de astris: *circum*, αμφὶ ταύτης τῆς πόλιος, circum hanc urbem; *per*, αμφὶ Ἥρας λίσσομαι, per Junonem rogo.

   Cum Dativo *pro* Poetice significat, ut αμφὶ Οδυσσῆι pro Ulysse.

   Cum Accusativo *circa*, et *circiter*, ut αμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, circiter quinque millia: αμφὶ τὸ λυκαυγὲς, circa diluculum: οἱ αμφὶ λόγους ὄντες, qui versantur circa literas, literarum studiosi; οἱ νόμοι οἱ αμφὶ θυσίαν, leges circa sacrificia, de sacrificiis; αμφὶ αυτὸν ἑστήκασι, circa illum steterunt; οἱ αμφὶ Πρίαμον, Priami comites, familiares, ministri; item ipse Priamus; quod usurpatur tum a Poetis, tum ab Oratoribus, sed cum verbo singulari, ut οἱ αμφὶ Παῦλον ἦλθε, Paulus venit.

   Composita *circum* significat. ut αμφιβάλλω, circumjicio.

3. Αντὶ cum Genitivo *pro*, ut αντὶ αγαθῶν αποδιδόναι κακὰ, mala pro bonis reddere; αντὶ οικέτου, pro famulo, i. e. vice, seu loco famuli; αντὶ πολλῶν, pro multis, i. e. multorum instar; αντὶ κέρδους, pro lucro, i. e. lucri gratia. Et *contra*, ut ἓν ανθ' ἑνὸς, si unum uni contraponatur, seu conferatur.

   Composita *contra* significat, ut αντιστρέφω, inverto; αντιλέγω, contradico; αντιδίδωμι, vicissim do, retribuo.

4. Απὸ cum Genitivo *a*, ut απὸ τῆς κεφαλῆς, a capite; απ' αρχῆς, ab initio.

   Composita auget, ut αποτείνω, extendo. Et significat *a*, ut απέχω, absum, αφαιρόυμαι, aufero. *Contrarium* etiam significat. ut εύχομαι, precor, απεύχομαι, imprecor. *Exemplum* quoque, ut απο-

γράφω, describo. Et *privationem*, ut ἀπομανθάνω, dedisco.

5. Διὰ cum Genitivo *per*, ut διὰ βίου, per vitam; δι' ἡδονῆς, per voluptatem; διὰ βραχέων, per brevia, brevibus verbis; δι' ἑαυτῶν, per se, i. e. suis viribus. *Cum*, ut διὰ μαχαιρῶν, cum gladiis. Significat etiam materiam, ut δι' ἀλφίτου, ex farina.
Accusativo juncta *propter*, ut διὰ φόβον, propter timorem. *Per*, διὰ τ' ἔντεα καὶ αἷμα, per armaque et sanguinem; διὰ Θεοὺς, per Deos, i. e. Deorum ope et favore; διὰ νύκτα, per noctem, i. e. noctis tempore.
Composita *dis* significat, ut διαρπᾶν, dividere. *Per*, i. e. *valde*, ut διακαθαίρω, perpurgo: et *per medium*, ut διεξέρχομαι, per medium venio.

6. Ἐπὶ cum Genitivo *in*, vel *circa*, ut βοῦς ἐπὶ γλώττης, bos in lingua; ἐφ' ἡσυχίας, in otio, otii tempore: *super*, ut ἐφ' ἵππου, super equo: *officium*, ut ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν, præfectus carceris, *sopraintendente alle carceri*: *tempus*, ut ἐπ' ἐμοῦ, tempore meo, mea ætate; ἐπ' Ἀλεξάνδρου, sub Alexandro.
Cum Dativo *propter*, ut ἐπὶ τῷ κέρδει, propter lucrum: *in*, ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ, in regis potestate; τὸ ἐπ' ἐμοί, quantum in me situm: *super*, ut ἐπὶ τῷ θεμελίῳ, super fundamentum: *post*, ut ἐπὶ τούτοις, post hæc: *contra*, ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum: *ad*, cum verbis motus, ἐπὶ τούτῳ φερόμενος, huc delatus.
Cum Accusativo *ad*, ut ἐπὶ τοὺς διδασκάλους, ad præceptores: *propter*, ut ἐπὶ τοῦτο, propter hoc: *contra*, ut ἐπ' ἐμὲ, contra me.
Composita *in*, seu *super* significat, ut ἐπιγράφω, incribo: item *sero*, ut ἐπιμυθεύομαι, post factum consulo: item *contra*, ut ἐπιτειχίζω, murum obpono.

7. Κατὰ, cum Genitivo *contra*, ut κατὰ Χριστιανῶν, contra Christianos: *de*, ut κατὰ σπουδαίων, de studiosis: *per*, in jurando, ut κατὰ Θεῶν, per Deos: *præ*, ut κατὰ χειρῶν, præ manibus: *supra*, ut κατὰ πετρῶν, supra petras.
Cum Accusativo *secundum*, ut κατὰ τύπον, ad exemplar; κατὰ νόμον, secundum legem; κατὰ δύναμιν,

pro viribus; κατ' αὐτό, κατ' αὐτά, κατὰ τὰ αὐτά, ad eumdem modum; τὰ κατ' ἄνθρωπον, quæ sunt secundum hominem, quæ hominis facultatem non excedunt, item quæ hominem decent; κατ' ἀτιμίαν λέγω, secundum ignobilitatem dico, i. e. quod adtinet ad ignobilitatem; εἰμὶ κατὰ σέ, sum qualis tu; οἱ κατ' ἐμέ, mei similes et æquales; κατὰ τὴν ἐμήν, vel plene κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν, mea quidem sententia; κατ' ἐμέ, item *secondo me*; item pro viribus meis; καθ' ἕν, ἓν καθ' ἕν, καθ' ἓν ἕκαστον, καθ' ἕκαστον, et καθ' ἕκαστα, secundum singula, singillatim; κατ' ἄνδρα, viritim, singuli; κατὰ πλῆθος, universi; κατὰ δύο, bini; κατὰ τρεῖς, terni, et sic deinceps; κατὰ πόλεις, oppidatim; κατ' ἔπος, in singulis versibus; κατὰ λέξιν, ad verbum. *Per*, ut καθ' ἑαυτόν, per se, i. e. distinctus, discretus; δύο καθ' αὑτά, duo ab aliis distincta; κατ' ἰδίαν, privatim, per se solus, remotis arbitris; κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, per ea tempora, i. e. illis temporibus; κατὰ γῆν, per terram, terrestri itinere; κατὰ δαίμονα, καὶ τύχην, forte, fortuna; κατ' ἐξοχήν, per excellentiam; κατὰ ἱστία φέρεται, per vela fertur; κατὰ πάντα, per omnia, omnino; κατὰ πόδας, per vestigia. *Cum*, ut κατὰ σπουδήν, cum celeritate, i. e. celeriter. *In*, ut κατὰ τὴν ἀγορὰν in foro; κατὰ τὸν ἕβδομον λόγον, oratione septima; κατ' αὐτὸ τοῦτο, ὅ, eo ipso tempore, quo, tum, quum; κατὰ πρῶτον, primo loco; κατὰ δεύτερον, secundo loco; κατ' ὀφθαλμούς, vel κατὰ πρόσωπον, in conspectu, ob oculos. *Ob*, ut κατ' αὐτὸ τοῦτο, ob idipsum. *Circa*, ut κατὰ ὑπεροχὴν νόμοι, leges circa excessum. *Circiter*, ut κατὰ ἐννεακόσια ἔτη, ferme nongenti anni. *A*, ut κατὰ πρῶτα, a principio. *Ad*, ut κατὰ νῆας, ad naves; τὰ κατ' ἐμέ, quæ ad me pertinent; κατὰ κάθετον, ad perpendiculum: et *ad*, i. e. *versus*, ut κατὰ μεσημβρίαν πορεύεται, meridiem versus vadit; ὁ κατὰ Βορέαν, ad Aquilonem positus, Aquiloni obnoxius. *Tempus* et *locum*, ut καθ' ἡμᾶς, apud nos, i. e. temporibus nostris, vel regionibus; οἱ καθ' ἡμᾶς ποιηταί, nostrorum temporum, vel nostrates poetæ.

Composita *deorsum* significat: ut καταβαίνω, descendo: item *contra*, ut καταφρονέω, contra aliquem sentio: et *sub*, ut κατασκάπτω, suffodio: et *subjectionem*, ut κατείδωλος, obnoxius simulacris: et *habitudinem*, ut καταβολὴ, constitutio: interdum majorem vim addit, ut καταμανθάνω, perdisco.

8. Μετὰ cum Genitivo *cum*, ut μετὰ φίλων, cum amicis. Poetice pro ἐπὶ, *de*, ut μετὰ πατρὸς ἀκούειν, de patre audire: cum Dativo Poetice *inter*, ut μετὰ πρώτοισιν, inter primos.

Cum Accusativo *post*, ut μετὰ τὸν πόλεμον, post bellum: *in*, ut μετ' ἔριδας βάλλειν, in lites conjicere, litibus implicare; μετὰ χεῖρας ἔχειν, in manibus habere: *ad*, ut ἔβη μετὰ νῆας, venit ad naves: *contra*, ut ἁμαρτάνειν μετὰ τοὺς Θεοὺς, peccare in Deos: *propter*, ut ἑὸν μετὰ κάλλος, ob suam pulcritudinem: *per*, ut μετὰ τὸν βίον, per vitam; μεθ' ἡμέραν, interdiu.

Composita *mutationem* significat, ut μεταφέρω, transfero: μεταβαίνω, transeo: et *inter*, ut μετάφημι, interloquor.

9. Παρὰ cum Genitivo *a*, ut παρὰ Κυρίου, a Domino. Significat etiam *excellentiam*, ut παρὰ πάντων τυγχάνει, est super omnes, h. e. omnes excellit: et *contrarium*, ut παρὰ λόγου, contra rationem.

Dativo juncta *prope*, vel *juxta*, ut παρὰ τῷ Κυρίῳ ἔλεος, apud Dominum misericordia; *in*, ut παρὰ πολέμοις, in bellis: *pro*, ut παρὰ τῇ συνηθείᾳ, pro more.

Accusativo *motum ad rem*, ut παρὰ σὲ, ad te: *immorationem in aliqua re*, ut παρὰ τὰ Μαθηματικὰ, in studiis Mathematicis: *præter*, ut παρὰ πρέπον, præter decorum: *juxta*, ut παρὰ τὴν ὁδὸν, juxta viam: *propter*, ut παρὰ τί; quamobrem? *trans*, ut παρὰ ποταμὸν, trans fluvium: *infra*, ut παρ' Ἀγγέλους, infra Angelos: *supra*, ut παρὰ πάντας, supra ceteros, i. e. plusquam ceteri: et *intermissionem*, ut παρὰ μίαν ἡμέραν, tertio quoque die, alternis diebus.

Composita minuit, ut παράσημος ῥήτωρ, malæ monetæ, h. e. adulterinus orator. Significat et *compa-*

tionem, ut παραβάλλω, confero: *contrarium*, ut παράνομος, iniquus. Item *prope*, ut παρακολουθῶ, proxime sequor: *trans*, ut παρέρχομαι, transeo: *ad*, ut παρέρχομαι, advenio, in medium prodeo.

10. Περὶ cum Genitivo *de*, ut περὶ ψυχῆς, de anima; περὶ φυσικῆς ἀκροάσεως, de physica auscultatione; περὶ ἀρχῆς μάχεσθαι, de imperio decertare: *præ*, ut περὶ ἁπάντων, præ omnibus: *a*, ut εἴληφε περὶ Θεῶν, a Diis accepit: *circum*, ut περὶ σπείους, circum speluncam: *pro*, ut περὶ οὐδενὸς ἡγοῦντο, pro nihilo ducebant, nihili faciebant.

Cum Accusativo *circa*, ut περὶ τὰ φοβερὰ ἡ ἀνδρεία, fortitudo est circa terribilia; οἱ περὶ τὰ γράμματα, qui versantur circa literas, in literis; τὰ περὶ ἐμέ, quæ me circumstant, mea; οἱ περὶ Παῦλον, qui sunt circa Paululum, i. e. Pauli socii, vel familiares, vel ministri; item ipse Paulus, eo prorsus modo, quo dictum est de ἀμφί: *circum*, ut ὁ περὶ τὸ πρόσωπον, circum os offusus: *circiter*, ut περὶ ἀρίστου ὥραν, circiter horam prandii; περὶ τριάκοντα, circiter triginta: *ad*, ut ἔρχομαι περὶ τοὺς φιλοσόφους, venio ad philosophos: *supra*, ut τοῦτο περὶ νοῦν ἐστι βροτῶν, hoc superat mentes hominum: *erga*, ut χρηστὸς περὶ ἡμᾶς, benignus erga nos: περὶ τὸν δεξάμενον κακός, in eum, a quo fuit exceptus, ingratus: *apud*, ut περὶ ἑαυτὸν ἀπολείπεσθαι, apud se reservare.

Cum Dativo *ex*, ut περὶ κῆρι φιλῶ σε, amo te ex animo: *circa*, et *circum*, ut περὶ τῇ δέρῃ, circa collum; περὶ στήθεσι, circum pectora: *pro*, ut περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβοῦνται, pro se ipsis, seu sibi ipsis timent.

Composita *circum* significat, ut περιπατέω, obambulo. Item *excellentiam*, ut περικαλλής, admodum venustus: περιγίνομαι, præsto. Item *de*, ut περιαυτολογία, de se ipso prædicatio.

11. Ὑπὲρ cum Genitivo *pro*, ut πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, ora pro nobis: ὑπὲρ αὐτοῦ δέδοικα, pro ipso timeo, i. e. ejus causa; ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν δόξης, pro obtinenda gloria, gloriæ consequendæ gratia; ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι τυραννίδα, pro eo, i. e. in eum fi-

nem, ut ne tyrannus fieret; ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, pro Deo, i. e. Dei vice: *de*, ut ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς, de umbra asini: *super*, ut ὑπὲρ κήπων ὄρος κεῖται, super hortos mons est.

Cum Accusativo *supra*, ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ, supra hominem sapit; ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν, supra centum annos vivere: *præter*, ut ὑπὲρ μοῖραν, præter fatum: et *intermissionem*, ut ὑπὲρ μίαν, sive ὑπὲρ μίαν ἡμέραν, tertio quoque die, alternis diebus.

Composita significat *defensionem*, ut ὑπερασπίζω, defendo: *augmentum*, ut ὑπερμαίνομαι, nimis insanio: *trans*, ut ὑπερβαίνω, transcendo, ὑπερφίαλος fœdifragus, *transgressore delle confederazioni*.

12. Ὑπὸ cum Genitivo *sub*, ut ὑπὸ κόλπου, *sub sinu*: *propter*, ut ὑπὸ αἰδοῦς, *propter verecundiam*: *a*, ut ὑπὸ τοῦ πυρὸς καταναλίσκεται, ab igne consumitur: *per*, ut ὑπὸ κήρυκος προηγόρευσε, per præconem edixit: *apud*, ut ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, apud Græcos.

Cum Dativo *sub*, ut ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περιστέλλει, sub pelle leonina ridiculam simiam tegit; ὑπ' αὐτῷ ποιεῖν, sibi subjicere; ὑπὸ γῇ, sub terram; ὑπὸ νυκτὶ, sub nocte, i. e. in nocte, noctis tempore: *cum*, ut ὑπὸ φωτὶ πολλῷ προΐει, multo cum lumine procedebat.

Cum Accusativo *subter*, ut ὑπὸ γῆν, subter terram: *infra*, ut ὑπ' αὐτὸν, infra ipsum: *ad*, ut ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν, ad Trojam venit, *venne sotto Troja*: *sub*, ut ὑπὸ τὸ δέρμα, sub cute; ὑφ' ἡγεμόνα, sub duce; ὑφ' ἁμαρτίαν εἶναι, sub peccato esse, i. e. obnoxium peccato; ὑπὸ τὴν κατάλυσιν, sub finem; ὑπὸ κύνα, sub canicula, i. e. tempore caniculæ, vel in ipso ortu canis.

Composita notat *diminutionem*, ut ὑποδείδω, subvereor: *improbitatem materiæ*, ut ὑπόχρυσος, aurum nequam: *subjectionem*, ut ὑπακούω, obedio; ὑποσχεῖν τὴν δίκην, pœnas subire: *sub*, ut ὑπάγω, subduco, subtraho: *dolum*, ut ὑπάγω, furtim surripio, item in errorem abduco, *seduco*: ὑπέρχομαι, subrepo.

Præpositiones aliquando suis casibus postponuntur, tonusque retrahitur, diciturque εἰρήνης πέρι de pa-

ce, præter διὰ, ne accusativus a Ζεὺς, Iupiter, esse videatur.

Translato accentu præpositiones fiunt verba, ut ἔνι (quod pro ἐνὶ Poetis pro ἐν) pro ἔνεστι *licet*: ἔπι pro ἔπεστι *inest*, *adest*: πέρι pro περίεστι, *supra modum superest*. Sic ἄνα *surge* pro ἀνάστηθι.

Poetæ sæpe præpositiones per tmesin dissolvunt, ut κατὰ γαῖα ἐκάλυψε, pro κατεκάλυψε.

Omnes Præpositiones memoriæ causa bis versiculis clduduntur.

Ἐξ, ἀπὸ, ἀντὶ, πρό cum patrio solum sociabis.
Ἐν, σὺν cum dandi casu: dabis εἰς, ἀνὰ quarto:
Cum patrio et quarto καθ᾽, ὑπὲρ, διὰ, καὶ μετὰ junges:
Cum patrio, terno, et quarto παρὰ, πρὸς, περὶ, ἀμφὶ,
Καὶ ἐπὶ, καὶ ὑπό. Sed vatum exemplaria versans,
Reperies ἀνὰ cum terno, κατὰ, καὶ μετὰ juncta.

Præpositiones quædam inseparabiles, quæ fere extra compositionem nihil significant.

Augent {
ἀρι: ut ἀρίδηλος, valde manifestus.
ερι: — ἐρίβρυμος, graviter fremens.
δα: — δάσκιος pro δασύσκιος, spissam umbram faciens.
ζα: — ζαβάλλω, pro διαβάλλω, calumnior.
λαι: — λαικάζω, decipio, quod a λαὶ, et κάζω, orno.
λι: — λιπόνηρος, valde improbus, quasi λίαν πονηρός.
βου: — βουλιμία, magna fames, quasi μέγας λιμός.
ἵππος: — ἱππογνώμων, idest ὁ μεγαλογνώμων, magnanimus.
}

Privant {
α: ut ἀθάνατος, immortalis.
νη: — νήκερος, sine cornibus.
}

Interdum tamen α significat πολὺ multum: ut ἄξυλος, lignosus; sic et νη: ut νήδυμος ὕπνος, admodum suaviter membra pervadens somnus. Interdum ἅμα, simul: ut ἄλοχος, idest, ὁμόλογος, uxor. Interdum ἴσον, æquale: ut ἰσοτάλαντος, æquiparandus. Interdum ἐναντίον, contrarium: ut Φοίβῳ ἀγνώμονες, Phœbo adversariæ. Interdum φαυλότητα, vitium: ut ἄπους pro κακόπους, qui

infirmis est pedibus. Interdum *δυς*, non facile: ut *ἀόρατον*, quod non facile conspicitur. Interdum nihil facit: ut *στάχυς*, *ἄσταχυς*, spica: *βληχρὸς*, *ἀβληχρὸς*, debilis.

δυς, cui adversatur *εὖ*, difficultatem, aut vitium significat: *δυστυχία*, adversa fortuna; *εὐτυχία*, prospera fortuna.

DE ACCENTIBUS.

Græci in suis vocabulis legendis et efferendis non quantitatis, quod faciunt Latini, sed accentibus rationem habent. Quare de accentibus regulæ aliquæ tenendæ: quamquam etiam accentuum magister optimus est usus.

Accentus triplex est, ut obiter in principio diximus, quantum ad rationem legendi requirebatur: Acutus, Gravis, Circumflexus.

Acutus afficit ultimam syllabam, pænultimam et antepænultimam; Gravis in ultima tantum ponitur, quamvis in omni syllaba intelligatur, quæ acuto, aut circumflexo careat: quam ob causam syllabicus dici solet: Circumflexus ultimam, aut pænultimam occupat, et quidem nonnisi natura, vel natura simul et positione longam. Excipe tamen composita ex articulo subjunctivo, et infinitivo *τὶς*, nam *οὗτινος*, *ἧστινος*, *ᾧτινι*, *ᾗτινι*, circumflexum habent in antepenultima: quibus adde dativos poeticos *τοῖσδεσι*, *ταῖσδεσι* pro *τοῖς*, et *ταῖς*, quia licet una fiat vox, tamen pro duabus habetur.

Acutus in	ultima	vocatur	oxytonus, ut *τιμὴ*.
	pænult.		paroxytonus, ut *λόγος*.
	antep.		proparoxytonus, ut *ἄνθρωπος*.
Circumflexus in	ultima	vocatur	perispomenus, ut *ποιῶ*.
	pænult.		properispomenus, ut *σῶμα*.

Quod Gravi notatur in ultima, Barytonorum vulgo dicitur; quamvis omnia illa, quæ neque circumflexum, neque acutum in ultima habent, Gravitona dici soleant.

Oxytona mutant in ipso orationis contextu acutum suum in gravem, et tunc dicuntur *ἐγκλινόμενα*, idest *inclinata*: ut *Θεὸς ἡμῶν*, *Deus noster*, pro *Θεός*.

Non inclinatur tamen acutus in ipsa orationis se-

rie, si sequatur dictio enclitica: Θεός σου, *Deus tuus*: Θεός ἐστι, *Deus est*. Idem fit in fine periodi: ut πάντα βλέπει ὁ Θεός, *omnia videt Deus*.

Interrogativum τίς retinet ubique suum accentum: ut τίς ἦλθε; *quis venit?*

Accentus gravis et acutus abjectus per apostrophum ex vocali migrat in priorem syllabam, si pars orationis sit declinabilis: ut πολλὰ, καλὰ, χαλεπὰ, πόλλ', κάλ', χαλέπ', et mutatur in circumflexum, quum prior syllaba natura est longa, ut εἰμὶ, εἶμ': si non sit declinabilis, perit cum ipsa vocali: ut παρ' ἐμοὶ, pro παρὰ ἐμοὶ, *apud me*.

Compositio plerumque retrahit accentum: ut καλὸς, *pulcher*, φιλόκαλος, *studiosus munditiæ*; σοφὸς *sapiens*, φιλόσοφος. Hoc fere perpetuum est in particulis, α, εὖ, δυς: ut κινητὸς, *mobilis*; ἀκίνητος, *immobilis*; εὐκίνητος, *facile mobilis*; δυσκίνητος, *difficile mobilis*: tum etiam in monosyllabis, quando componuntur: ut παῖς, *puer*; εὔπαις, *bonos habens liberos*: ποῦς, *pes*, τρίπους, *tripes*.

Aucta per paragogen, et per apocopen imminuta non mutant accentum: ut καλοῖς, καλοῖσι, *pulcris*; τυπτέμεν Jonice, pro τυπτέμεναι Dorice, pro τύπτειν, *verberare*.

Excipiuntur pronomina, quæ in fine adsciscunt ι: ut οὑτοσὶ pro οὗτος, *hic*; ἐκεινοσὶ pro ἐκεῖνος, *ille*. Item ἔγωγε, *ego quidem*; ἔμοιγε, *mihi quidem*: et quum ο præcedit syllabam adjectam per paragogen: semper enim in his est accentus in pænultima: ut πόντος, ποντόφι, *é ponto*: ἐμοῦ, ἐμεῖοθεν, *mei*.

Monosyllaba longa relicta post apocopen aliquando acuuntur: ut χρήμι, χρή, *opus sum*: aliquando circumflectuntur: κρῖ pro κριθὴ, *hordeum*.

Monosyllaba longa post aphæresin relicta circumflectuntur: ut ἔφην, φῆν; *dixi*, ἔφυν, φῦν, *natus sum*.

De accentu acuto.

Si ultima syllaba sit brevis, acutus erit in antepænultima, ut φιλάνθρωπος, *humanus*; ἄγγελος, *nuntius*.

Si ultima fuerit longa, acutus erit in pænultima, ut φιλανθρώπου, αγγέλου.

Excipiuntur. 1. Quædam substantiva et adjectiva, ut παρθένος, virgo; ὀργίλος, iracundus; ὀλίγος, paucus; πλησίος, propinquus.

2. Genitivi Attici omnium numerorum secundæ declinationis contractæ: ut *πόλεως*, *πόλεων*, *πόλεων*; *δυνάμεως*, *δυνάμεων*, *δυνάμεων*.
3. Participia præteriti passivi, ut *τετυμμένος*, *verberatus*; *λελεγμένος*, *dictus*.
4. Verbalia in *έον*, ut *ιτέον*, *eundum*; *σπουδαστέον*, *curandum*.
5. Composita a nomine, et præterito medio, quum activæ capiuntur, sunt paroxytona, ut *μητροκτόνος*, *matricida*; *θηριοτρόφος*, *qui feras nutrit*; *λαοφθόρος*, *qui populum corrumpit*: quum passive usurpantur, proparoxitona sunt, ut *μητρόκτονος*, *a matre occisus*; *θηριότροφος*, *a feris nutritus*; *λαόφθορος*, *a populo corruptus*.
6. Omnes casus quartæ declinationis simplicium, ut *Μενέλεως*, *Μενέλεῳ*, *Μενέλεων*, etc.
7. Vocabula desinentia in *αι*, et *οι*, quæ in ratione accentuum pro brevibus habentur, ut *διδάσκαλοι*, *magistri*; *σύνοδοι*, *conventus*. Si tamen in eadem dictione sequatur aliqua consonans, longæ censebuntur, ut *διδασκάλοις*, *συνόδοις*.

Composita a χέω, fundo; *βάλλω*, *jacio*; *πολῶ*, *verto*; *λέγω*, *vel λόγος*, *quum habent præpositionem*, *proparoxytona sunt*, *ut πρόχος*, *æqualis*; *σύμβολος*, *omen*; *περίπολος*, *qui circumit*; *κατάλογος*, *catalogus*: *quum vero aliam orationis partem præpositam gerunt*, *sunt paroxytona*, *ut οινοχόος*, *pincerna*; *ἑκηβόλος eminus jaculans*; *ὑμνοπόλος*, *qui hymnis tractat*; *θεολόγος*, *theologus*.

In contractione ex gravi et acuto fit acutus, ut *ποιεέτω*, *ποιείτω*.

De accentu circumflexo.

Longa natura ante finalem brevem, si tonum habuerit, circumflectitur, ut *σῶμα*, *corpus*; *μοῦσα*, *musa*. At *τύπτε*, *τύψον* paroxytona sunt, quia sola positione producuntur.

Excipiuntur. 1. Adverbium *οἴκοι*, *domi*, ad distinctionem *οἶκοι* nominativi pluralis ab *οἶκος domus*.

2. Tertia persona aoristi primi activi optativi modi, ut *ποιήσαιμι*, *ποιήσαις*, *ποιήσαι*, ad distinctionem

infinitivi ποιῆσαι. At ποίησαι, *fac*, est aoristus primus imperativi verbi medii.

3. Item tertiæ personæ optativi activi desinentes in οι: in his enim censetur hæc diphthongus longa, ut τετύφοις, τετύφοι, φεύγοις, φεύγοι.

Interdum pænultima circumflectitur, licet ultima sola positione sit longa, ut χοῖνιξ, *chœnix*: αὖλαξ, *sulcus*. Id tamen non observatur ab omnibus.

In contractione ex acuto et gravi fit circumflexus, ut βοάετε, βοᾶτε, *clamate*. Hic α et ε coalescunt, quorum alterum acutum, alterum gravem accentum habebat. Sic ποιέετε, ποιεῖτε, *facite*. Sed tamen Λητόα, Λητῶ, non Λητῶ, *Latonam*: αἰδόα, αἰδῶ *verecundiam*, quamvis hoc posterius aliqui circumflectant. Adde τῷ νόῳ, νῷ, *a νόος*, *mens*.

De Accentibus Declinationum.

Qualis accentus est in recto, talis fere est in obliquis, nisi obstet aliqua ex infrascriptis Regulis: ut λόγος, λόγου, λόγῳ; Αἰνείας, Αἰνείου, Αἰνείᾳ; ἱππότης, ὦ ἱππότα; γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα; παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα; τοξότης, ὦ τοξότα, quamvis α sit breve. Tamen ὁ δεσπότης, *dominus*; ὁ μητιέτης, *consiliarius*: ὁ εὐρυόπης, *late videns*, vel *sonans*; ὁ ἀκακήτης, *non nocens*, in vocativo accentum retrahunt, ὦ δέσποτα, ὦ μητίετα, ὦ εὐρύοπα, ὦ ἀκάκητα.

In tribus prioribus declinationibus simplicium, si rectus sit oxytonus, tunc genitivus et dativus circumflectitur in omnibus numeris, ut Θεός, *Deus*, Θεοῦ, Θεῷ, Θεοῖν, Θεῶν, Θεοῖς. In reliquis autem casibus acutus manet, ut Θεόν Θεέ, Θεώ, Θεοί, Θεούς.

Si acutus fuerit in pænultima, ubique manebit, ut ξύλον, *lignum*, ξύλου, ξύλῳ.

Si circumflexus fuerit in pænultima, mutatur in acutum, quoties ultima sit longa; ut οἶκος, οἴκου, οἴκῳ, οἴκοιν, οἴκων, οἴκοις, οἴκους.

Si acutus fuerit in antepenultima, in pænultimam transferatur, si ultima longa sit, ut ἄνθρωπος, ἀνθρώπου, ἀνθρώπῳ, ἀνθρώποιν, ἀνθρώπων, ἀνθρώποις, ἀνθρώπους.

Genitivus pluralis primæ et secundæ declinationis in ultima circumflectitur, nisi in genitivis femininis adjectivorum, quæ descendunt a masculinis tertiæ de-

clinationis: hi enim genitivi eumdem habent accentum, quem masculini: ut ὁ ἅγιος, *sanctus*, τῶν ἁγίων; ἡ ἁγία, *sancta*, τῶν ἁγίων.

In Quinta Declinatione Simplicium.

Acutus in ultima recti erit in pænultima obliquorum, ut λαμπὰς, λαμπάδος, λαμπάδι, lampas. Si vero pænultima fuerit longa natura, circumflectitur, quoties ultima fit brevis, aut anceps, ut σωτὴρ, σωτῆρος, σωτῆρι, *salvator*; ἀγὼν, ἀγῶνος, ἀγῶνι, *certamen*.

Acutus, vel circumflexus in pænultima recti transfertur in antepænultimam obliquorum, quoties ultima sit brevis, ut βῆμα, βήματος, βήματι: μάρτυρ, μάρτυρος, μάρτυρι.

Acutus in antepænultima recti permanet, quoties ultima sit brevis; vel anceps, ut ἐπίγραμμα, ἐπιγράμματος, ἐπιγράμματι: quum vero ultima longa erit, accentus occupabit pænultimam, ut ἐπίγραμμα, ἐπιγραμμάτων.

Monosyllaba quintæ declinationis acuuntur in genitivo et dativo singulari ac plurali in ultima, ut ἡ χεὶρ manus, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, ταῖς χερσί. In genitivo plurali; et genitivo ac dativo duali circumflectuntur in ultima, ut χειροῖν, χειρῶν. In accusativo singulari, in nominativo, accusativo, vocativo duali et plurali circumflectuntur in pænultima, si sit natura longa; ut χεῖρα, χεῖρε, χεῖρες, χεῖρας.

Excipiuntur. 1. Participia θεὶς, θέντος, *qui posuit*: στὰς, στάντος, *qui stetit*; δοὺς, δόντος, *qui dedit*; ὢν, ὄντος, *qui est*.

2. Τίς, τίνος interrogativum, quod tonum habet in priore per omnes casus; sed τὶς indefinitum tonum habet semper in posteriori syllaba, præterquam ubi amittit eum ratione inclinationis.

3. Genitivi παίδων puerorum, a παῖς; Τρώων Trojanorum, a Τρὼς; δᾴδων a δᾲς, fax; δμώων a δμὼς famulus; φώτων a φὼς vir; θώων a θὼς, lupus cervarius; φώδων a φὼς, φωδὸς, ustio; κράτων a κρὰς, caput; πάντων a πᾶς, omnis, cujus dativus pluralis est πᾶσι.

Diphthongi ευ et ου finales circumflectuntur, ut ὦ βασιλεῦ, o rex; πανταχοῦ, *ubique*. Adverbium ta-

men ἰδοῦ, *ecce*, excipitur, ut ab imperativo ἰδοῦ, *vide*, distinguatur.

Vocativus in ες a nominibus propriis in ης est proparoxytonum, ut ὁ Δημοσθένης ὦ Δημόσθενες; ὁ Σωκράτης; ὦ Σώκρατες.

Irregularia sunt ἡ μία, una, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν, μηδεμία, μηδεμιᾶς; ἄμφω, ambo, ἀμφοῖν; δύο, duo, δυοῖν; μήτηρ, mater; Δημήτηρ, Ceres; θυγάτηρ, filia, quæ in obliquis paroxytona sunt τῆς μητέρος, τῆς θυγατέρος. Item vocativi ὦ σῶτερ, ἄνερ, δᾶερ, πάτερ a nominativis σωτὴρ, ἀνὴρ, δαὴρ, πατήρ.

Nullo accentu notantur ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, εἰς, ἐς, ἐν, ἐκ, ἐξ, ου, ουκ, ουχ, ει, ὡς. Possunt tamen habere accentum dictionum encliticarum, si illas in oratione præcedant.

DE ENCLITICIS.

Encliticæ dictiones sunt, quæ proprium accentum in contextu orationis vel omnino amittunt, vel ad ultimam syllabam præcedentis dictionis remittunt; ut ἤκουσά τινος, *audivi quemdam*; λόγος μου, *sermo meus*.

Reperiuntur Encliticæ in sequentibus partibus orationis.

1. In articulo τοῦ, et poetice τεῦ pro indefinito τινὸς, *alicujus*, et τῷ pro τινὶ, *alicui*.
2. In nomine τὶς, *quidam*, per omnes casus: at τίς, τί, *quis*, *quid*, interrogativum, non est encliticum.
3. In pronomine μοῦ, μοὶ, μὲ cum suis dialectis, μεῦ, etc. non autem in ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμὲ, ut nec in dialectis inde natis: σοῦ, σοὶ, σὲ; οὗ, οἷ, ἓ pariter cum suis dialectis. In duali pronominis tertiæ personæ encliticum est σφὲ, et σφὼ, seu σφωὲ, quando accipitur pro σφὲ tertiæ personæ: nam σφὼ secundæ personæ non est encliticum. In plurali autem ejusdem personæ encliticum est σφίσι et σφὶν, seu σφὶ, pro σφίσι, ut et σφέας pro σφᾶς; sed non semper omnes. Post præpositionem ἕνεκα, et disjunctivam conjuntionem ἢ non inclinant.
4. In verbis εἰμὶ *sum*, et φημὶ *dico*, in omnibus personis et numeris præsentis temporis indicativi modi, exceptis secundis singularibus.

5. In adverbiis ποτὲ *aliquando*; ποθὲν, ποθὲ *alicunde*; ποθὶ *alicubi*; πῶς *quodammodo*; πῶ *adhuc*, *dum*; πῆ *alicubi*; πού *uspiam*, quum infinite accipiuntur: si enim interrogative capiantur, enclitica non sunt.

6. In conjugationibus γὲ, κὲ, τὲ, κὲν, πὲρ, ῥὰ, νὺ, θὴν, et similibus.

Synencliticæ vocantur, quando plures encliticæ conjunguntur, ut κυριός μού ἐστι, *Dominus meus est*; τύπτουσί τινές με, *verberant me aliqui*; et in hoc casu prior enclitica recipit accentum posterioris, ut videre est in exemplis adlatis.

Inclinant, hoc est transferunt Encliticæ accentum suum in dictionis præcedentis finalem syllabam,

Vel quando præcedens dictio habet acutum in antepænultima, ut ἄνθρωπός τις, *homo quidam*;

Vel acutum in pænultima, quæ cum ultima est trochæus: ut οὔτέ τι; οὔτέ ποτε; ἄλλό τι; ἰστέ με. Sed εἰμὶ, et φημὶ post voces hujusmodi paroxytonas non inclinant;

Vel circumflexum in pænultima, modo ultima sit brevis, ut σῶμά τι *corpus quoddam*. Si tamen ultima sit longa positione, enclitica suum tonum retinet: ut κῆρυξ ἐστὶ, *præco est*.

Amittunt vero accentum,

Si encliticam dictionem præcedat vox paroxytona: tunc enim enclitica, si sit monosyllaba, suum accentum omnino perdit, ut ξύλον μου, *lignum meum*. Secus si disyllaba sit enclitica: nam tunc servat accentum, ut Πέτρος φησὶ, *Petrus loquitur*.

Si dictio præcedens encliticam sit oxytona, ut πατήρ μου, *pater meus*.

Si præcedens dictio sit perispomena, ut ὁρῶ τινας, *video quosdam*.

Exceptio. Persona ἐστὶ habet acutum in prima, quando est initium orationis, vel subdita post οὐκ, καὶ, ὡς εἰ, ἀλλὰ, et τοῦτο: ut ἔστι πόλις, *est civitas*; εἰ ἔστι, *si est*. Alias vel amittit, vel in præcedentem dictionem rejicit, vel in ultima sua retinet, juxta regulas ante præscriptas.

Quando encliticam præcedit vox gravem habens ac-

centum in ultima, gravis vertitur in acutum; ut καρπός σου, non καρπὸς σου.

Plerique docti volunt, pronomina enclitica, retinere accentum, quando ponuntur cum præpositionibus aut cum disjunctivis conjunctionibus: ut διὰ σέ, *propter te*; περὶ σοῦ, *de te*; κατὰ μέ, vel σέ, *secundum me*, vel *te*.

Dictiones monosyllabæ retinent accentum suum, quum ponuntur ἐμφατικῶς, ut ἤκουσα σοῦ, audivi te, non alium.

DE FIGURIS DICTIONIS.

PROSTHESIS est litera, vel syllaba principio dictionis addita, ut τεταγὼν pro ταγὼν, a τάζω, *adprehendo*; σμικρὸς, *parvus*, pro μικρὸς.

APHÆRESIS est, quum litera, vel syllaba, principio dictionis subtrahitur: ut ὀρτὴ, pro ἑορτὴ, *festum*; ἱρὸς pro ἱερὸς, *sanctus*.

SYNCOPE literam, vel syllabam e medio dictionis subtrahit: ut εὑράμην pro εὑρησάμην, *inveni*; ἐγένατο pro ἐγεννήσατο, *natus est*.

EPENTHESIS est, quum medio dictionis litera aut syllaba interseritur: ut ἔλλαβε pro ἔλαβε; ὁπποτέρος pro ὁπότερος, *uter*.

APOCOPE fini dictionis aliquid detrahit: ut δῶ pro δῶμα, *domus*; Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα, *Neptunus*; βρῖ pro βριαροί.

PARAGOGE est, quum extremæ syllabæ aliquid adjungitur: ut ἦσθα pro ἦς, *eras*; τύπτεσκε pro ἔτυπτε, *verberabat*.

METAPLASMUS est mutatio ultimæ syllabæ in eodem casu, ut κλάδι pro κλάδῳ, *ramus*. Metaplasmus vero generis est quævis mutatio in ditione per poeticam licentiam.

ANTITHESIS (nonnulli ἀντίστοιχον vocant) est literæ commutatio, ut πέρσω pro πόῤῥω, *procul*; θάλαττα pro θάλασσα, *mare*.

METATHESIS est literarum ordo immutatus: ut ἔρξω, *faciam* pro ῥέξω; ἔπραθον pro ἔπαρθον a πέρθω, *vasto*; ἔδρακον pro ἔδαρκον a δέρκω *video*; καρτερὸς pro κρατερὸς, *fortis*; κάρτος pro κράτος, *robur*.

SYNALŒPHA est elisio quædam vocalis ante al-

teram in diversis dictionibus, ut τὰ μὰ pro τὰ ἐμὰ, *mea*; τοὔνομα pro τὸ ὄνομα; θἰμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, *vestimentum*; ὦ τᾶν pro ὦ ἔταν, ab ἔτης, *o amice*, vel *amici*.

ANADIPLOSIS, idest reduplicatio, est primarum, vel secundarum syllabarum repetitio, ut κεκάμωσι pro κάμωσι; ἀταρτηρὸς pro ἀτηρὸς; ἐτήτυμον pro ἔτυμον.

SYNTAXIS DE CONCORDANTIIS.

Concordantiæ apud Græcos eædem ferme, quæ apud Latinos; sed observanda sunt hæc, quæ sequuntur.

1. Adjectivum cum substantivo non semper concordat in casu. Sæpe enim substantivum transit in genitivum, adsumto articulo: ut τὰ καλὰ ζῶα, *pulcra animalia*, τὰ καλὰ τῶν ζώων.

Hoc quum fit, tunc ipsa adjectiva dicuntur poni partitive, ut apud Latinos; ovorum oblonga, lanarum nigræ. *Basilius etiam sine partitione dixit*, τὰ σύμπαντα τῶν τῇδε καλῶν, universa hujus mundi bona.

2. Quando inter adjectivum, et substantivum intercedit verbum substantivum, aut simile, tunc sæpe substantivo masculino, aut feminino subjungitur adjectivum neutrum: ut ἡ ἀρετὴ λυσιτελές ἐστι, *virtus est utile*, idest *utilis*, vel *res utilis*, ut apud Latinos: *Triste lupus stabulis*.

3. Adjectivum aliquando ponitur solum, subaudito substantivo: ut τῇ προτεραίᾳ, τῇ ὑστεραίᾳ, etc. scilicet ἡμέρᾳ, *pridie*, *postridie*, etc. εἰς τὴν αὔριον, *in crastinum*; καθ' ἑκάστην, *quotidie*.

1. Relativum poni potest in eodem casu cum antecedente: ut ἐκ τούτων, ὧν ἔχω, *ex iis*, *quæ habeo*. Et ipsum antecedens haud raro omittitur, ut ἐξ ὧν ἔχω: Sic ἐξ ὧν ἐπέστειλας, *ex iis*, *quæ scripsisti*, idest, *ex tuis literis*.

2. Quædam dictiones relativæ interdum vacant: ut μηδένα ὅντινα, *nullum*, apud Hermogenem; οἷος ἁβρότατος, *delicatissimus*; πάντες ὅσοι, *omnes*; μύρια ὅσα, *sexcenta*.

3. Relativum οἷος aliquando ponitur cum infinito, ut

τοιοῦτός ἐστιν, οἷος μὴ ψεύδεσθαι, *is est, qui non mentiatur*, vel *talis, ut*, etc.

4 Pro relativo *qui*, sequente verbo infinito, adhiberi potest articulus præpositivus sequente participio: ut *qui dicit*, vel *is qui dicit*, ὁ λέγων, etc.

5. Dictiones relativæ multæ eleganter ponuntur, præcedente verbo substantivo ἐστί. Vide infra.

1. Nominativus, et verbum frequentissime numero discrepant. Partitiva enim singularia nonnulla admittunt verbum plurale: ut ἕκαστος λέγει, vel λέγουσι, *unusquisque dicit*: Sic et collectiva: ut ἡ πόλις θαυμάζει, vel θαυμάζουσι, *civitas admiratur*. Neutra pluralia gaudent verbo singulari: ut ταῦτα ἐπαινεῖται, *hæc laudantur*. Non raro tamen et cum plurali juncta reperias, ut ἃ τοῖς ἀκούσασιν ὀργὴν ἀξίαν ἐμποιήσουσι, *quæ justam in auditoribus iram excitant*, Isocr. πρόνοια πλεῖστα κατορθοῦνται, *prudentia plurima bene geruntur*, Thucyd.

Nomina dualia postulant verbum ejusdem numeri; sæpe tamen cum plurali conjuncta inveniuntur, ut ἄμφω ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον, *ambo adflarunt miseram animam*, Eurip. Et vicissim pluralia aliquando adhærent verbo duali, saltem apud Poetas, ut

Ὡς ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες
Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄμβριμον ὕδωρ.
Sicut quando torrentes fluvii de montibus fluentes
In convallem conferunt magno impetu ruentem aquam.
Homer. Iliad. δ.

2. Verbo substantivo ἐστί, sequente relativo, eleganter interdum deest nominativus: ut ἔστιν ὅς, ἔστιν οὗ, etc. *est qui*, etc. vel *aliquis*, *alicujus*, etc. Item pluraliter ἔστιν οἵ, ἔστιν ὧν, etc. Sic addito τις: ut ἔστιν ὅστις, etc. pluraliter ἔστιν οἵτινες, quod et εἰσὶν οἵτινες, vel εἰσί τινες οἵ, etc. vel sic: ἔσθ' ὅς, ἔσθ' οὗ, etc. *est qui*, *est cujus*, etc.

Item in adverbiis: ἔστιν οὗ, vel ὅπου, *est ubi*, i. e. *alicubi*; ἔστιν ὅτε, vel ὁπότε, *est quando*, i. e. *aliquando*; ἔστιν ὡς, vel ὅπως, vel ἔστιν ὃν τρόπον, *est quomodo*, i. e. *aliquo modo*.

De Regimine.

In regimine eumdem servabimus ordinem partium, quem supra sequuti sumus. Primum igitur

De Articulis.

Articulus præpositivus hæc ferme habet, quæ observanda sunt.

1. Præponitur omnibus orationis partibus, ut ὁ λόγος, ὁ αὐτὸς, τὸ λέγειν, ὁ λέγων, ὁ χθὲς, ὁ μὲν, etc. ὁ δὲ etc. ὁ ἐν οὐρανῷ.

2. Nominibus propriis nunc additur, sed rarius, nunc non additur: ut Πλάτων, et ὁ Πλάτων, *Plato*: Proprii vim habet Θεός, quando de uno ac vero Deo loquitur. Dicimus igitur Θεός, vel ὁ Θεός.

3. Cum appellativis nominibus fere significat vel rem certam et jam cognitam, ubi adhibent Itali *il*, *la*, *lo*: ut ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, *redde mihi librum*: vel excellentiam: ut ὁ ποιητὴς, *poeta*, pro Homero.

4. Quoties nomen substantivum conjunctum habet adjectivum, libenter recipit articulum; ita tamen ut si adjectivum præponatur, unicus articulus modo adjectivo, modo substantivo præfixus sufficiat, ut τὸν εὔνουν πολίτην, *cordatum civem*; ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, *ex toto corde*: quod si adjectivum postponatur, utrumque donandum est articulo, ut ἐν τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, *in Spiritu sancto*: εἰς τὰς οἰκίας ἦλθον τὰς ἡμετέρας, *in ædes venerunt nostras*.

Idem servari solet, quoties loco adjectivi sequitur aliquid, quod adjectivi vim habeat, ut τῆς ὁδοῦ τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν, *viæ quæ ducit ad salutem*, subauditur autem participium φερούσης, vel ἀγούσης; τῆς ἀναλγησίας, καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θηβαίων, *a molestia et stupiditate liberari Thebanorum*, Demosth. de Coron.

Atque hæc repetitio articuli vim habet distinguendi: ut ὁ λαγὼς ὁ θαλάσσιος, *lepus marinus*.

5. Dictioni suæ postpositus explicat ac definit, ut ἡμεῖς οἱ Θρᾶκες, *nos Thraces*; ἡνίκα ἥκομεν οἱ πρέσβεις, *quum rediissemus nos legati*, Demosth. de pace.

6. Dictioni suæ postpositus ita, ut sequatur genitivus, idem valet, quod Latine *filius*: ut Πτολεμαῖος ὁ Λάγου, *Ptolemæus Lagi filius*: sic et simpliciter ante genitivum: ὁ Κλεινίου, *Cliniæ filius*.

7. Neutrum τὸ, vel τὰ cum genitivo substantivi ponitur pro ipso substantivo, ut τὸ τῆς τύχης, vel τὰ τῆς

τύχης, *fortuna*. Sic apud Latinos *ratio officii*, idest *officium*: *ratio itinerum*, idest, *itinera*. Interdum alio sensu: ut *τὰ τοῦ Πλάτωνος*, *Plato*, idest *opera Platonis*, et similia.

Neutrum *τὸ* cum adjectivo neutro, ac fere superlativi gradus, ponitur eleganter pro subjunctivo *ὃ*, maxime quum recensitis levioribus, ad id, quod gravissimum sit, devenitur, ut *καὶ τὸ πάντων αἴσχιστον, καὶ τοῖς ἐγγόνοις τὴν αὐτὴν εἰρήνην εἶναι ταύτην προσεψηφίσασθε*, *quodque omnium turpissimum est, ut vel ipsos posteros hæc eadem involveret pax, insuper decrevistis*, Demosth. Philip. 2.

Poetæ etiam in aliis generibus articulo præpositivo pro subjunctivo utuntur, ut τὴν pro ἣν Iliad. α. τὰ pro ἃ, et τῶν pro ὧν Iliad. ε. etc.

8. Ponitur interdum pro demonstrativo *οὗτος* vel *ἐκεῖνος* per omnia genera et casus, ut *οἱ δὲ ἤνεγκαν*, *illi autem tulerunt*, Marc. c. 12. *εἰ τὸ, καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὗτος*, *si hoc, et hoc fecisset homo ille*, Demosth. de Corona.

9. Adhibetur nonnunquam pro interrogativis *τίνος* et *τίνι* in genitivo, et dativo singulari, ut *ἀγνοῶ, τῷ χρὴ πιστεῦσαι*, *nescio, cui credere debeam*, Lucian. Et pro indefinitis *τινὸς* et *τινὶ*, ut *εἴ τῳ ποτε ἀνθρώπων γέγονε*, *si cui hominum factum est*, Demosth. Olynth. 3. *κἂν ὑπ' ἐχθροῦ τῳ τοῦτο συμβαίνῃ*, *etsi hoc alicui ab inimico contingat*, Idem de Coron.

10. Inter articulum, et dictionem regentem eleganter aliquid interponitur, quod ab iis pendeat: ut *οἱ τῶν φίλων παῖδες*, *amicorum liberi*.

11. De articulo cum pronomine, ceterisque partibus vide suo loco.

12. Articulus præpositivus servit divisioni: ut *ὁ μὲν, ὁ δὲ*, *hic, ille*. Interdum et subjunctivus, sed rarius. 1. ad Cor. 11. *ὃς μὲν πεινᾷ, ὃς δὲ μεθύει*, *alius quidem esurit, alius autem ebrius est*.

1. Articulus substantivus idem valet, quod relativus apud Latinos: ut *ὅς, ὅστις, ὅσπερ*, *qui*.

2. Poni potest in eodem casu cum antecedente. Vide supra de Concordantiis.

3. Eleganter adhæret verbo substantivo *ἐστί*. Vide supra de Concordantiis.

4. Servit interdum divisioni. Vide supra n. 12.

Composita *deorsum* significat: ut καταβαίνω, descendo: item *contra*, ut καταφρονέω, contra aliquem sentio: et *sub*, ut κατασκάπτω, suffodio: et *subjectionem*, ut κατείδωλος, obnoxius simulacris: et *habitudinem*, ut καταβολὴ, constitutio: interdum majorem vim addit, ut καταμανθάνω, perdisco.

8. Μετὰ cum Genitivo *cum*, ut μετὰ φίλων, cum amicis. Poetice pro ἐπὶ, *de*, ut μετὰ πατρὸς ἀκούειν, de patre audire: cum Dativo Poetice *inter*, ut μετὰ πρώτοισιν, inter primos.

Cum Accusativo *post*, ut μετὰ τὸν πόλεμον, post bellum: *in*, ut μετ' ἔριδας βάλλειν, in lites conjicere, litibus implicare; μετὰ χεῖρας ἔχειν, in manibus habere: *ad*, ut ἔβη μετὰ νῆας, venit ad naves: *contra*, ut ἁμαρτάνειν μετὰ τοὺς Θεοὺς, peccare in Deos: *propter*, ut ἑὸν μετὰ κάλλος, ob suam pulcritudinem: *per*, ut μετὰ τὸν βίον, per vitam; μεθ' ἡμέραν, interdiu.

Composita *mutationem* significat, ut μεταφέρω, transfero: μεταβαίνω, transeo: et *inter*, ut μετάφημι, interloquor.

9. Παρὰ cum Genitivo *a*, ut παρὰ Κυρίου, a Domino. Significat etiam *excellentiam*, ut παρὰ πάντων τυγχάνει, est super omnes, h. e. omnes excellit: et *contrarium*, ut παρὰ λόγου, contra rationem.

Dativo juncta *prope*, vel *juxta*, ut παρὰ τῷ Κυρίῳ ἔλεος, apud Dominum misericordia; *in*, ut παρὰ πολέμοις, in bellis: *pro*, ut παρὰ τῇ συνηθείᾳ, pro more.

Accusativo *motum ad rem*, ut παρὰ σὲ, ad te: *immorationem in aliqua re*, ut παρὰ τὰ Μαθηματικὰ, in studiis Mathematicis: *præter*, ut παρὰ πρέπον, præter decorum: *juxta*, ut παρὰ τὴν ὁδὸν, juxta viam: *propter*, ut παρὰ τί; quamobrem? *trans*, ut παρὰ ποταμὸν, trans fluvium: *infra*, ut παρ' Αγγέλους, infra Angelos: *supra*, ut παρὰ πάντας, supra ceteros, i. e. plusquam ceteri: et *intermissionem*, ut παρὰ μίαν ἡμέραν, tertio quoque die, alternis diebus.

Composita minuit, ut παράσημος ῥήτωρ, malæ monetæ, h. e. adulterinus orator. Significat et *compa-*

tionem, ut παραβάλλω, confero: *contrarium*, ut παράνομος, iniquus. Item *prope*, ut παρακολουθῶ, proxime sequor: *trans*, ut παρέρχομαι, transeo: *ad*, ut παρέρχομαι, advenio, in medium prodeo.

10. Περὶ cum Genitivo *de*, ut περὶ ψυχῆς, de anima; περὶ φυσικῆς ἀκροάσεως, de physica auscultatione; περὶ ἀρχῆς μάχεσθαι, de imperio decertare: *prae*, ut περὶ ἁπάντων, prae omnibus: *a*, ut εἴληφε περὶ Θεῶν, a Diis accepit: *circum*, ut περὶ σπείους, circum speluncam: *pro*, ut περὶ οὐδενὸς ἡγοῦντο, pro nihilo ducebant, nihili faciebant.

Cum Accusativo *circa*, ut περὶ τὰ φοβερὰ ἡ ἀνδρεία, fortitudo est circa terribilia; οἱ περὶ τὰ γράμματα, qui versantur circa literas, in literis; τὰ περὶ ἐμὲ, quae me circumstant, mea; οἱ περὶ Παῦλον, qui sunt circa Paululum, i. e. Pauli socii, vel familiares, vel ministri; item ipse Paulus, eo prorsus modo, quo dictum est de ἀμφὶ: *circum*, ut ὁ περὶ τὸ πρόσωπον, circum os offusus: *circiter*, ut περὶ ἀρίστου ὥραν, circiter horam prandii; περὶ τριάκοντα, circiter triginta: *ad*, ut ἔρχομαι περὶ τοὺς φιλοσόφους, venio ad philosophos: *supra*, ut τοῦτο περὶ νοῦν ἐστι βροτῶν, hoc superat mentes hominum: *erga*, ut χρηστὸς περὶ ἡμᾶς, benignus erga nos: περὶ τὸν δεξάμενον κακὸς, in eum, a quo fuit exceptus, ingratus: *apud*, ut περὶ ἑαυτὸν ἀπολείπεσθαι, apud se reservare.

Cum Dativo *ex*, ut περὶ κῆρι φιλῶ σε, amo te ex animo: *circa*, et *circum*, ut περὶ τῇ δέρῃ, circa collum; περὶ στήθεσι, circum pectora: *pro*, ut περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβοῦνται, pro se ipsis, seu sibi ipsis timent.

Composita *circum* significat, ut περιπατέω, obambulo. Item *excellentiam*, ut περικαλλὴς, admodum venustus: περιγίνομαι, praesto. Item *de*, ut περιαυτολογία, de se ipso praedicatio.

11. Ὑπὲρ cum Genitivo *pro*, ut πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, ora pro nobis: ὑπὲρ αὐτοῦ δέδοικα, pro ipso timeo, i. e. ejus causa; ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν δόξης, pro obtinenda gloria, gloriae consequendae gratia; ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι τυραννίδα, pro eo, i. e. in eum fi-

nem, ut ne tyrannus fieret; ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, pro Deo, i. e. Dei vice: *de*, ut ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς, de umbra asini: *super*, ut ὑπὲρ κήπων ὄρος κεῖται, super hortos mons est.

Cum Accusativo *supra*, ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ, supra hominem sapit; ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν, supra centum annos vivere: *præter*, ut ὑπὲρ μοῖραν, præter fatum: et *intermissionem*, ut ὑπὲρ μίαν, sive ὑπὲρ μίαν ἡμέραν, tertio quoque die, alternis diebus.

Composita significat *defensionem*, ut ὑπερασπίζω, defendo: *augmentum*, ut ὑπερμαίνομαι, nimis insanio: *trans*, ut ὑπερβαίνω, transcendo, ὑπερφίαλος fœdifragus, *transgressore delle confederazioni*.

12. Ὑπὸ cum Genitivo *sub*, ut ὑπὸ κόλπου, *sub sinu*: *propter*, ut ὑπὸ αἰδοῦς, *propter verecundiam*: *a*, ut ὑπὸ τοῦ πυρὸς καταναλίσκεται, ab igne consumitur: *per*, ut ὑπὸ κήρυκος προηγόρευσε, per præconem edixit: *apud*, ut ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, apud Græcos.

Cum Dativo *sub*, ut ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περιστέλλει, sub pelle leonina ridiculam simiam tegit; ὑπ' αὐτῷ ποιεῖν, sibi subjicere; ὑπὸ γῇ, sub terram; ὑπὸ νυκτὶ, sub nocte, i. e. in nocte, noctis tempore: *cum*, ut ὑπὸ φωτὶ πολλῷ προΐει, multo cum lumine procedebat.

Cum Accusativo *subter*, ut ὑπὸ γῆν, subter terram: *infra*, ut ὑπ' αὐτὸν, infra ipsum: *ad*, ut ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν, ad Trojam venit, *venne sotto Troja*: *sub*, ut ὑπὸ τὸ δέρμα, sub cute; ὑφ' ἡγεμόνα, sub duce; ὑφ' ἁμαρτίαν εἶναι, sub peccato esse, i. e. obnoxium peccato; ὑπὸ τὴν κατάλυσιν, sub finem; ὑπὸ κύνα, sub canicula, i. e. tempore caniculæ, vel in ipso ortu canis.

Composita notat *diminutionem*, ut ὑποδείδω, subvereor: *improbitatem materiæ*, ut ὑπόχρυσος, aurum nequam: *subjectionem*, ut ὑπακούω, obedio; ὑποσχεῖν τὴν δίκην, pœnas subire: *sub*, ut ὑπάγω, subduco, subtraho: *dolum*, ut ὑπάγω, furtim surripio, item in errorem abduco, *seduco*: ὑπέρχομαι, subrepo.

Præpositiones aliquando suis casibus postponuntur, tonusque retrahitur, diciturque εἰρήνης πέρι de pa-

ἐε, præter διὰ, ne accusativus a Ζεὺς, Iupiter, esse videatur.

Translato accentu præpositiones fiunt verba, ut ἔνι (quod pro ἐνὶ Poetis, pro ἐν) pro ἔνεστι *licet*: ἔπι pro ἔπεστι *inest*; *adest*: πέρι pro περίεστι, *supra modum superest*. Sic ἄνα *surge* pro ἀνάστηθι.

Poetæ sæpe præpositiones per tmesin dissolvunt, ut κατὰ γαῖα ἐκάλυψε, pro κατεκάλυψε.

Omnes Præpositiones memoriæ causa bis versiculis clauduntur.

Ἐξ, ἀπὸ, ἀντὶ, πρὸ cum patrio solum sociabis.
Ἐν, σὺν cum dandi casu: dabis εἰς, ἀνὰ quarto:
Cum patrio et quarto καθ', ὑπὲρ, διὰ, καὶ μετὰ junges:
Cum patrio, terno, et quarto παρὰ, πρὸς, περὶ, ἀμφὶ,
Καὶ ἐπὶ, καὶ ὑπό. Sed vatum exemplaria versans,
Reperies ἀνὰ cum terno; κατὰ, καὶ μετὰ juncta.

Præpositiones quædam inseparabiles, quæ fere extra compositionem nihil significant.

Augent	ἀρι:	ut	ἀρίδηλος, valde manifestus.
	ἐρι:	—	ἐρίβρυμος, graviter fremens.
	δα:	—	δάσκιος pro δασύσκιος, spissam umbram faciens.
	ζα:	—	ζαβάλλω, pro διαβάλλω, calumnior.
	λαι:	—	λαικάζω, decipio, quod a λαὶ, et κάζω, orno.
	λι:	—	λιπόνηρος, valde improbus, quasi λίαν πονηρός.
	βου:	—	βουλιμία, magna fames, quasi μέγας λιμός.
	ἱππος:	—	ἱππογνώμων, idest ὁ μεγαλογνώμων, magnanimus.
Privant	α:	ut	ἀθάνατος, immortalis.
	νη:	—	νήκερος, sine cornibus.

Interdum tamen ἀ significat πολὺ multum: ut ἄξυλος, lignosus; sic et νη: ut νήδυμος ὕπνος, admodum suaviter membra pervadens somnus. Interdum ἅμα, simul: ut ἄλοχος, idest, ὁμόλογος, uxor. Interdum ἴσον, æquale: ut ἰσοτάλαντος, æquiparandus. Interdum ἐναντίον, contrarium: ut Φοίβῳ ἀγνώμονες, Phœbo adversariæ. Interdum φαυλότητα, vitium: ut ἄπους pro κακόπους, qui

infirmis est pedibus. Interdum δυς, non facile: ut ἀό-ρατον, quod non facile conspicitur. Interdum nihil facit: ut στάχυς, ἄσταχυς, spica: βληχρὸς, ἀβληχρὸς, debilis.

δυς, cui adversatur εὖ, difficultatem, aut vitium significat: δυστυχία, adversa fortuna; εὐτυχία, prospera fortuna.

DE ACCENTIBUS.

Græci in suis vocabulis legendis et efferendis non quantitatis, quod faciunt Latini, sed accentibus rationem habent. Quare de accentibus regulæ aliquæ tenendæ: quamquam etiam accentuum magister optimus est usus.

Accentus triplex est, ut obiter in principio diximus, quantum ad rationem legendi requirebatur: Acutus, Gravis, Circumflexus.

Acutus afficit ultimam syllabam, pænultimam et antepænultimam; Gravis in ultima tantum ponitur, quamvis in omni syllaba intelligatur, quæ acuto, aut circumflexo careat: quam ob causam syllabicus dici solet: Circumflexus ultimam, aut pænultimam occupat, et quidem nonnisi natura, vel natura simul et positione longam. Excipe tamen composita ex articulo subjunctivo, et infinitivo τὶς, nam οὗτινος, ἧστινος, ᾧτινι, ᾗτινι, circumflexum habent in antepenultima: quibus adde dativos poeticos τοῖσδεσι, ταῖσδεσι pro τοῖς, et ταῖς, quia licet una fiat vox, tamen pro duabus habetur.

Acutus in	ultima	vocatur	oxytonus, ut τιμὴ.
	pænult.		paroxytonus, ut λόγος.
	antep.		proparoxytonus, ut ἄνθρωπος.
Circumflexus in	ultima	vocatur	perispomenus, ut ποιῶ.
	pænult.		properispomenus, ut σῶμα.

Quod Gravi notatur in ultima, Barytonorum vulgo dicitur; quamvis omnia illa, quæ neque circumflexum, neque acutum in ultima habent, Gravitona dici soleant.

Oxytona mutant in ipso orationis contextu acutum suum in gravem, et tunc dicuntur ἐγκλινόμενα, idest *inclinata*: ut Θεὸς ἡμῶν, *Deus noster*, pro Θεός.

Non inclinatur tamen acutus in ipsa orationis se-

rie, si sequatur dictio enclitica: Θεός σου, *Deus tuus*: Θεός εστι, *Deus est*. Idem fit in fine periodi: ut πάντα βλέπει ὁ Θεός, *omnia videt Deus*.

Interrogativum τίς retinet ubique suum accentum: ut τίς ἦλθε; *quis venit?*

Accentus gravis et acutus abjectus per apostrophum ex vocali migrat in priorem syllabam, si pars orationis sit declinabilis: ut πολλὰ, καλὰ, χαλεπὰ, πόλλ', κάλ', χαλέπ', et mutatur in circumflexum, quum prior syllaba natura est longa, ut εἰμὶ, εἶμ': si non sit declinabilis, perit cum ipsa vocali: ut παρ' εμοὶ, pro παρὰ εμοὶ, *apud me*.

Compositio plerumque retrahit accentum: ut καλὸς, *pulcher*, φιλόκαλος, *studiosus munditiæ*; σοφὸς *sapiens*, φιλόσοφος. Hoc fere perpetuum est in particulis, α, ευ, δυς: ut κινητὸς, *mobilis*; ακίνητος, *immobilis*; ευκίνητος, *facile mobilis*; δυσκίνητος, *difficile mobilis*: tum etiam in monosyllabis, quando componuntur: ut παῖς, *puer*; εύπαις, *bonos habens liberos*: ποῦς, *pes*, τρίπους, *tripes*.

Aucta per paragonen, et per apocopen imminuta non mutant accentum: ut καλοῖς, καλοῖσι, *pulcris*; τυπτέμεν Jonice, pro τυπτέμεναι Dorice, pro τύπτειν, *verberare*.

Excipiuntur pronomina, quæ in fine adsciscunt ι: ut ούτοσὶ pro οὗτος, *hic*; εκεινοσὶ pro εκεῖνος, *ille*. Item έγωγε, *ego quidem*; έμοιγε, *mihi quidem*: et quum ο præcedit syllabam adjectam per paragogen: semper enim in his est accentus in pænultima: ut πόντος, ποντόφι, *e ponto*: εμοῦ, εμεόθεν, *mei*.

Monosyllaba longa relicta post apocopen aliquando acuuntur: ut χρῆμι, χρῆ, *opus sum*: aliquando circumflectuntur: κρῖ pro κριθὴ, *hordeum*.

Monosyllaba longa post aphæresin relicta circumflectuntur: ut ἔφην, φῆν; *dixi*, ἔφυν, φῦν, *natus sum*.

De accentu acuto.

Si ultima syllaba sit brevis, acutus erit in antepænultima, ut φιλάνθρωπος, *humanus*; άγγελος, *nuntius*.

Si ultima fuerit longa, acutus erit in pænultima, ut φιλανθρώπου, αγγέλου.

Excipiuntur. 1. Quædam substantiva et adjectiva, ut παρθένος, virgo; οργίλος, iracundus; ολίγος, paucus; πλησίος, propinquus.

2. Genitivi Attici omnium numerorum secundæ declinationis contractæ: ut πόλεως, πόλεων, πόλεων; δυνάμεως, δυνάμεων, δυνάμεων.
3. Participia præteriti passivi, ut τετυμμένος, *verberatus*; λελεγμένος, *dictus*.
4. Verbalia in έον, ut ιτέον, *eundum*; σπουδαστέον, *curandum*.
5. Composita a nomine, et præterito medio, quum activæ capiuntur, sunt paroxytona, ut μητροκτόνος, *matricida*; θηροτρόφος, *qui feras nutrit*; λαοφθόρος, *qui populum corrumpit*: quum passive usurpantur, proparoxitona sunt, ut μητρόκτονος, *a matre occisus*; θηρότροφος, *a feris nutritus*; λαόφθορος, *a populo corruptus*.
6. Omnes casus quartæ declinationis simplicium, ut Μενέλεως, Μενέλεῳ, Μενέλεων, etc.
7. Vocabula desinentia in αι, et οι, quæ in ratione accentuum pro brevibus habentur, ut διδάσκαλοι, *magistri*; σύνοδοι, *conventus*. Si tamen in eadem dictione sequatur aliqua consonans, longæ censebuntur, ut διδασκάλοις, συνόδοις.

Composita a χέω, *fundo*; βάλλω, *jacio*; πολῶ, *verto*; λέγω, *vel* λόγος, *quum habent præpositionem, proparoxytona sunt, ut* πρόχος, *æqualis*; σύμβολος, *omen*; περίπολος, *qui circumit*; κατάλογος, *catalogus*: *quum vero aliam orationis partem præpositam gerunt, sunt paroxytona, ut* οἰνοχόος, *pincerna*; ἑκηβόλος *eminus jaculans*; ὑμνοπόλος, *qui hymnis tractat*; θεολόγος, *theologus*.

In contractione ex gravi et acuto fit acutus, ut ποιεέτω, ποιείτω.

De accentu circumflexo.

Longa natura ante finalem brevem, si tonum habuerit, circumflectitur, ut σῶμα, *corpus*; μοῦσα, *musa*. At τύπτε, τύψον paroxytona sunt, quia sola positione producuntur.

Excipiuntur. 1. Adverbium οἴκοι, *domi*, ad distinctionem οἶκοι nominativi pluralis ab οἶκος *domus*.

2. Tertia persona aoristi primi activi optativi modi, ut ποιήσαιμι, ποιήσαις, ποιήσαι, ad distinctionem

infinitivi ποιῆσαι. At ποίησαι, *fac*, est aoristus primus imperativi verbi medii.

3. Item tertiæ personæ optativi activi desinentes in οι: in his enim censetur hæc diphthongus longa, ut τετύφοις, τετύφοι, φεύγοις, φεύγοι.

Interdum pænultima circumflectitur, licet ultima sola positione sit longa, ut χοῖνιξ, *chœnix*: αὖλαξ, *sulcus*. Id tamen non observatur ab omnibus.

In contractione ex acuto et gravi fit circumflexus, ut βοάετε, βοᾶτε, *clamate*. Hic α et ε coalescunt, quorum alterum acutum, alterum gravem accentum habebat. Sic ποιέετε, ποιεῖτε, *facite*. Sed tamen Λητόα, Λητῶ, non Λητῶ, *Latonam*: αἰδόα, αἰδῶ *verecundiam*, quamvis hoc posterius aliqui circumflectant. Adde τῷ νόῳ, νῷ, *a* νόος, *mens*.

De Accentibus Declinationum.

Qualis accentus est in recto, talis fere est in obliquis, nisi obstet aliqua ex infrascriptis Regulis: ut λόγος, λόγου, λόγῳ; Αἰνείας, Αἰνείου, Αἰνείᾳ; ἱππότης, ὦ ἱππότα; γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα; παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα; τοξότης, ὦ τοξότα, quamvis α sit breve. Tamen ὁ δεσπότης, *dominus*; ὁ μητιέτης, *consiliarius*: ὁ εὐρυόπης, *late videns*, vel *sonans*; ὁ ἀκακήτης, *non nocens*, in vocativo accentum retrahunt, ὦ δέσποτα, ὦ μητίετα, ὦ εὐρύοπα, ὦ ἀκάκητα.

In tribus prioribus declinationibus simplicium, si rectus sit oxytonus, tunc genitivus et dativus circumflectitur in omnibus numeris, ut Θεός, *Deus*, Θεοῦ, Θεῷ, Θεοῖν, Θεῶν, Θεοῖς. In reliquis autem casibus acutus manet, ut Θεόν Θεέ, Θεώ, Θεοί, Θεούς.

Si acutus fuerit in pænultima, ubique manebit, ut ξύλον, *lignum*, ξύλου, ξύλῳ.

Si circumflexus fuerit in pænultima, mutatur in acutum, quoties ultima sit longa; ut οἶκος, οἴκου, οἴκῳ, οἴκοιν, οἴκων, οἴκοις, οἴκους.

Si acutus fuerit in antepenultima, in pænultimam transferatur, si ultima longa sit, ut ἄνθρωπος, ἀνθρώπου, ἀνθρώπῳ, ἀνθρώποιν, ἀνθρώπων, ἀνθρώποις, ἀνθρώπους.

Genitivus pluralis primæ et secundæ declinationis in ultima circumflectitur, nisi in genitivis femininis adjectivorum, quæ descendunt a masculinis tertiæ de-

men ἰδοὺ, *ecce*, excipitur, ut ab imperativo ἰδοῦ, *vide*, distinguatur.

Vocativus in ες a nominibus propriis in ης est proparoxytonum, ut ὁ Δημοσθένης ὦ Δημόσθενες; ὁ Σωκράτης; ὦ Σώκρατες.

Irregularia sunt ἡ μία, una, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν, μηδεμία, μηδεμιᾶς; ἄμφω, ambo, ἀμφοῖν; δύο, duo, δυοῖν; μήτηρ, mater; Δημήτηρ, Ceres; θυγάτηρ, filia, quæ in obliquis paroxytona sunt τῆς μητέρος, τῆς θυγατέρος. Item vocativi ὦ σῶτερ, ἄνερ, δᾶερ, πάτερ a nominativis σωτὴρ, ἀνὴρ, δαὴρ, πατὴρ.

Nullo accentu notantur ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, εἰς, ἐς, ἐν, ἐκ, ἐξ, ου, ουκ, ουχ, ει, ὡς. Possunt tamen habere accentum dictionum encliticarum, si illas in oratione præcedant.

DE ENCLITICIS.

Encliticæ dictiones sunt, quæ proprium accentum in contextu orationis vel omnino amittunt, vel ad ultimam syllabam præcedentis dictionis remittunt; ut ἤκουσά τινος, *audivi quemdam*; λόγος μου, *sermo meus*.

Reperiuntur Encliticæ in sequentibus partibus orationis.

1. In articulo τοῦ, et poetice τεῦ pro indefinito τινὸς, *alicujus*, et τῷ pro τινὶ, *alicui*.
2. In nomine τὶς, *quidam*, per omnes casus: at τίς, τί, *quis*, *quid*, interrogativum, non est encliticum.
3. In pronomine μοῦ, μοὶ, μὲ cum suis dialectis, μεῦ, etc. non autem in ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμὲ, ut nec in dialectis inde natis: σοῦ, σοὶ, σὲ; οὗ, οἷ, ἓ pariter cum suis dialectis. In duali pronominis tertiæ personæ encliticum est σφὲ, et σφὼ, seu σφωὲ, quando accipitur pro σφὲ tertiæ personæ: nam σφὼ secundæ personæ non est encliticum. In plurali autem ejusdem personæ encliticum est σφίσι et σφὶν, seu σφὶ, pro σφίσι, ut et σφέας pro σφᾶς; sed non semper omnes. Post præpositionem ἕνεκα, et disjunctivam conjuntionem ἢ non inclinant.
4. In verbis εἰμὶ *sum*, et φημὶ *dico*, in omnibus personis et numeris præsentis temporis indicativi modi, exceptis secundis singularibus.

5. In adverbiis ποτὲ *aliquando*; ποθὲν, ποθὲ *alicunde*; ποθὶ *alicubi*; πῶς *quodammodo*; πῶ *adhuc*, *dum*; πῆ *alicubi*; ποῦ *uspiam*, quum infinite accipiuntur: si enim interrogative capiantur, enclitica non sunt.
6. In conjugationibus γὲ, κὲ, τὲ, κὲν, πὲρ, ῥὰ, νὺ, θὴν, et similibus.

Synencliticæ vocantur, quando plures encliticæ conjunguntur, ut κυριός μού ἐστι, *Dominus meus est*; τύπτουσί τινές με, *verberant me aliqui*; et in hoc casu prior enclitica recipit accentum posterioris, ut videre est in exemplis adlatis.

Inclinant, hoc est transferunt Encliticæ accentum suum in dictionis præcedentis finalem syllabam,

Vel quando præcedens dictio habet acutum in antepænultima, ut ἄνθρωπός τις, *homo quidam*;

Vel acutum in pænultima, quæ cum ultima est trochæus: ut οὔτέ τι; οὔτέ ποτε; ἀλλό τι; ἰστέ με. Sed εἰμὶ, et φημὶ post voces hujusmodi paroxytonas non inclinant;

Vel circumflexum in pænultima, modo ultima sit brevis, ut σῶμά τι *corpus quoddam*. Si tamen ultima sit longa positione, enclitica suum tonum retinet: ut κῆρυξ ἐστὶ, *præco est*.

Amittunt vero accentum,

Si encliticam dictionem præcedat vox paroxytona: tunc enim enclitica, si sit monosyllaba, suum accentum omnino perdit, ut ξύλον μου, *lignum meum*. Secus si disyllaba sit enclitica: nam tunc servat accentum, ut Πέτρος φησὶ, *Petrus loquitur*.

Si dictio præcedens encliticam sit oxytona, ut πατὴρ μου, *pater meus*.

Si præcedens dictio sit perispomena, ut ὁρῶ τινας, *video quosdam*.

Exceptio. Persona ἐστὶ habet acutum in prima, quando est initium orationis, vel subdita post οὐκ, καὶ, ὡς εἰ, ἀλλὰ, et τοῦτο: ut ἔστι πόλις, *est civitas*; εἰ ἔστι, *si est*. Alias vel amittit, vel in præcedentem dictionem rejicit, vel in ultima sua retinet, juxta regulas ante præscriptas.

Quando encliticam præcedit vox gravem habens ac-

centum in ultima, gravis vertitur in acutum; ut *καρπός σου*, non *καρπὸς σου*.

Plerique docti volunt, pronomina enclitica, retinere accentum, quando ponuntur cum præpositionibus aut cum disjunctivis conjunctionibus: ut *διὰ σὲ*, *propter te*; *περὶ σοῦ*, *de te*; *κατὰ μὲ*, vel *σὲ*, *secundum me*, vel *te*.

Dictiones monosyllabæ retinent accentum suum, quum ponuntur *ἐμφατικῶς*, ut *ἤκουσα σοῦ*, audivi te, non alium.

DE FIGURIS DICTIONIS.

PROSTHESIS est litera, vel syllaba principio dictionis addita, ut *τεταγὼν* pro *ταγὼν*, a *τάζω*, *adprehendo*; *σμικρὸς*, *parvus*, pro *μικρὸς*.

APHÆRESIS est, quum litera, vel syllaba, principio dictionis subtrahitur: ut *ὀρτὴ*, pro *ἑορτὴ*, *festum*; *ἱρὸς* pro *ἱερὸς*, *sanctus*.

SYNCOPE literam, vel syllabam e medio dictionis subtrahit: ut *εὐράμην* pro *εὑρησάμην*, *inveni*; *ἐγένατο* pro *ἐγεννήσατο*, *natus est*.

EPENTHESIS est, quum medio dictionis litera aut syllaba interseritur: ut *ἔλλαβε* pro *ἔλαβε*; *ὁππότερος* pro *ὁπότερος*, *uter*.

APOCOPE fini dictionis aliquid detrahit: ut *δῶ* pro *δῶμα*, *domus*; *Ποσειδῶ* pro *Ποσειδῶνα*, *Neptunus*; *βρῖ* pro *βριαροί*.

PARAGOGE est, quum extremæ syllabæ aliquid adjungitur: ut *ἦσθα* pro *ἦς*, *eras*; *τύπτεσκε* pro *ἔτυπτε*, *verberabat*.

METAPLASMUS est mutatio ultimæ syllabæ in eodem casu, ut *κλάδι* pro *κλάδῳ*, *ramus*. Metaplasmus vero generis est quævis mutatio in ditione per poeticam licentiam.

ANTITHESIS (nonnulli *ἀντίστοιχον* vocant) est literæ commutatio, ut *πόρσω* pro *πόῤῥω*, *procul*; *θάλαττα* pro *θάλασσα*, *mare*.

METATHESIS est literarum ordo immutatus: ut *ἔρξω*, *faciam* pro *ῥέξω*; *ἔπραθον* pro *ἔπαρθον* a *πέρθω*, *vasto*; *ἔδρακον* pro *ἔδαρκον* a *δέρκω* *video*; *καρτερὸς* pro *κρατερὸς*, *fortis*; *κάρτος* pro *κράτος*, *robur*.

SYNALŒPHA est elisio quædam vocalis ante al-

teram in diversis dictionibus, ut τὰ μὰ pro τὰ ἐμὰ, *mea*; τοὔνομα pro τὸ ὄνομα; θἰμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, *vestimentum*; ὦ τὰν pro ὦ ἔταν, ab ἔτης, *o amice*, vel *amici*.

ANADIPLOSIS, idest reduplicatio, est primarum, vel secundarum syllabarum repetitio, ut κεκάμωσι pro κάμωσι; αταρτηρὸς pro ατηρὸς; ετήτυμον pro ἔτυμον.

SYNTAXIS DE CONCORDANTIIS.

Concordantiæ apud Græcos eædem ferme, quæ apud Latinos; sed observanda sunt hæc, quæ sequuntur.

1. Adjectivum cum substantivo non semper concordat in casu. Sæpe enim substantivum transit in genitivum, adsumto articulo: ut τὰ καλὰ ζῶα, *pulcra animalia*, τὰ καλὰ τῶν ζώων.

Hoc quum fit, tunc ipsa adjectiva dicuntur poni partitive, ut apud Latinos, ovorum oblonga, lanarum nigræ. *Basilius etiam sine partitione dixit*, τὰ σύμπαντα τῶν τῇδε καλῶν, universa hujus mundi bona.

2. Quando inter adjectivum, et substantivum intercedit verbum substantivum, aut simile, tunc sæpe substantivo masculino, aut feminino subjungitur adjectivum neutrum: ut ἡ αρετὴ λυσιτελές εστι, *virtus est utile*, idest *utilis*, vel *res utilis*, ut apud Latinos: *Triste lupus stabulis*.

3. Adjectivum aliquando ponitur solum, subaudito substantivo: ut τῇ προτεραίᾳ, τῇ ὑστεραίᾳ, etc. scilicet ἡμέρᾳ, *pridie*, *postridie*, etc. εις τὴν αὔριον, *in crastinum*; καθ' ἑκάστην, *quotidie*.

1. Relativum poni potest in eodem casu cum antecedente: ut εκ τούτων, ὧν ἔχω, *ex iis, quæ habeo*. Et ipsum antecedens haud raro omittitur, ut ἐξ ὧν ἔχω: Sic ἐξ ὧν επέστειλας, *ex iis, quæ scripsisti*, idest, *ex tuis literis*.

2. Quædam dictiones relativæ interdum vacant: ut μηδένα ὅντινα, *nullum*, apud Hermogenem; οἷος αβρότατος, *delicatissimus*; πάντες ὅσοι, *omnes*; μύρια ὅσα, *sexcenta*.

3. Relativum οἷος aliquando ponitur cum infinito, ut

τοιοῦτός ἐστιν, οἷος μὴ ψεύδεσθαι, *is est, qui non mentiatur*, vel *talis, ut*, etc.

4 Pro relativo *qui*, sequente verbo infinito, adhiberi potest articulus præpositivus sequente participio: ut *qui dicit*, vel *is qui dicit*, ὁ λέγων, etc.

5. Dictiones relativæ multæ eleganter ponuntur, præcedente verbo substantivo ἐστί. Vide infra.

1. Nominativus, et verbum frequentissime numero discrepant. Partitiva enim singularia nonnulla admittunt verbum plurale: ut ἕκαστος λέγει, vel λέγουσι, *unusquisque dicit*: Sic et collectiva: ut ἡ πόλις θαυμάζει, vel θαυμάζουσι, *civitas admiratur*. Neutra pluralia gaudent verbo singulari: ut ταῦτα ἐπαινεῖται, *hæc laudantur*. Non raro tamen et cum plurali juncta reperias, ut ἃ τοῖς ἀκούσασιν ὀργὴν ἀξίαν ἐμποιήσουσι, *quæ justam in auditoribus iram excitant*, Isocr. προνοίᾳ πλεῖστα κατορθοῦνται, *prudentia plurima bene geruntur*, Thucyd.

Nomina dualia postulant verbum ejusdem numeri; sæpe tamen cum plurali conjuncta inveniuntur, ut ἄμφω ἐξέπνευσαν ἄλθλιον βίον, *ambo adflarunt miseram animam*, Eurip. Et vicissim pluralia aliquando adhærent verbo duali, saltem apud Poetas, ut

Ὡς ὅτε χείμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες
Ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄμβριμον ὕδωρ.
Sicut quando torrentes fluvii de montibus fluentes
In convallem conferunt magno impetu ruentem aquam.
Homer. Iliad. δ.

2. Verbo substantivo ἐστὶ, sequente relativo, eleganter interdum deest nominativus: ut ἔστιν ὅς, ἔστιν οὗ, etc. *est qui*, etc. vel *aliquis, alicujus*, etc. Item pluraliter ἔστιν οἵ, ἔστιν ὧν, etc. Sic addito τις: ut ἔστιν ὅστις, etc. pluraliter ἔστιν οἵτινες, quod et εἰσὶν οἵτινες, vel εἰσί τινες οἵ, etc. vel sic: ἔσθ' ὅς, ἔσθ' οὗ, etc. *est qui, est cujus*, etc.

Item in adverbiis: ἔστιν οὗ, vel ὅπου, *est ubi*, i. e. *alicubi*; ἔστιν ὅτε, vel ὁπότε, *est quando*, i. e. *aliquando*; ἔστιν ὡς, vel ὅπως, vel ἔστιν ὃν τρόπον, *est quomodo*, i. e. *aliquo modo*.

De Regimine.

In regimine eumdem servabimus ordinem partium, quem supra sequuti sumus. Primum igitur

De Articulis.

Articulus præpositivus hæc ferme habet, quæ observanda sunt.

1. Præponitur omnibus orationis partibus, ut *ὁ λόγος, ὁ αὐτὸς, τὸ λέγειν, ὁ λέγων, ὁ χθὲς, ὁ μὲν*, etc. *ὁ δὲ* etc. *ὁ ἐν οὐρανῷ*.

2. Nominibus propriis nunc additur, sed rarius, nunc non additur: ut *Πλάτων*, et *ὁ Πλάτων*, *Plato*: Proprii vim habet *Θεός*, quando de uno ac vero Deo loquitur. Dicimus igitur *Θεός*, vel *ὁ Θεός*.

3. Cum appellativis nominibus fere significat vel rem certam et jam cognitam, ubi adhibent Itali *il*, *la*, *lo*: ut *ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον*, *redde mihi librum*: vel excellentiam: ut *ὁ ποιητὴς*, *poeta*, pro Homero.

4. Quoties nomen substantivum conjunctum habet adjectivum, libenter recipit articulum; ita tamen ut si adjectivum præponatur, unicus articulus modo adjectivo, modo substantivo præfixus sufficiat, ut *τὸν εὔνουν πολίτην*, *cordatum civem*; *ἐξ ὅλης τῆς καρδίας*, *ex toto corde*: quod si adjectivum postponatur, utrumque donandum est articulo, ut *ἐν τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ*, *in Spiritu sancto*: *εἰς τὰς οἰκίας ἦλθον τὰς ἡμετέρας*, *in ædes venerunt nostras*.

Idem servari solet, quoties loco adjectivi sequitur aliquid, quod adjectivi vim habeat, ut *τῆς ὁδοῦ τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν*, *viæ quæ ducit ad salutem*, subauditur autem participium *φερούσης*, vel *ἀγούσης*; *τῆς ἀναλγησίας, καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θηβαίων*, *a molestia et stupiditate liberari Thebanorum*, Demosth. de Coron.

Atque hæc repetitio articuli vim habet distinguendi: ut *ὁ λαγὼς ὁ θαλάσσιος*, *lepus marinus*.

5. Dictioni suæ postpositus explicat ac definit, ut *ἡμεῖς οἱ Θρᾶκες*, *nos Thraces*; *ἡνίκα ἥκομεν οἱ πρέσβεις*, *quum rediissemus nos legati*, Demosth. de pace.

6. Dictioni suæ postpositus ita, ut sequatur genitivus, idem valet, quod Latine *filius*: ut *Πτολεμαῖος ὁ Λάγου*, *Ptolemæus Lagi filius*: sic et simpliciter ante genitivum: *ὁ Κλεινίου*, *Cliniæ filius*.

7. Neutrum *τὸ*, vel *τὰ* cum genitivo substantivi ponitur pro ipso substantivo, ut *τὸ τῆς τύχης*, vel *τὰ τῆς*

τύχης, *fortuna*. Sic apud Latinos *ratio officii*, idest *officium*: *ratio itinerum*, idest, *itinera*. Interdum alio sensu: ut τὰ τοῦ Πλάτωνος, *Plato*, idest *opera Platonis*, et similia.

Neutrum τὸ cum adiectivo neutro, ac fere superlativi gradus, ponitur eleganter pro subjunctivo ὃ, maxime quum recensitis levioribus, ad id, quod gravissimum sit, devenitur, ut καὶ τὸ πάντων αἴσχιστον, καὶ τοῖς ἐγγόνοις τὴν αὐτὴν εἰρήνην εἶναι ταύτην προσεψηφίσασθε, *quodque omnium turpissimum est, ut vel ipsos posteros hæc eadem involveret pax, insuper decrevistis*, Demosth. Philip. 2.

Poetæ etiam in aliis generibus articulo præpositivo pro subjunctivo utuntur, ut τὴν pro ἣν Iliad. α. τὰ pro ἃ, et τῶν pro ὧν Iliad. ε. etc.

8. Ponitur interdum pro demonstrativo οὗτος vel ἐκεῖνος per omnia genera et casus, ut οἱ δὲ ἤνεγκαν, *illi autem tulerunt*, Marc. c. 12. εἰ τὸ, καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὗτος, *si hoc, et hoc fecisset homo ille*, Demosth. de Corona.

9. Adhibetur nonnunquam pro interrogativis τίνος et τίνι in genitivo, et dativo singulari, ut ἀγνοῶ, τῷ χρὴ πιστεῦσαι, *nescio, cui credere debeam*, Lucian. Et pro indefinitis τινὸς et τινὶ, ut εἴ τῳ ποτε ἀνθρώπων γέγονε, *si cui hominum factum est*, Demosth. Olynth. 3. κἂν ὑπ' ἐχθροῦ τῳ τοῦτο συμβαίνῃ, *etsi hoc alicui ab inimico contingat*, Idem de Coron.

10. Inter articulum, et dictionem regentem eleganter aliquid interponitur, quod ab iis pendeat: ut οἱ τῶν φίλων παῖδες, *amicorum liberi*.

11. De articulo cum pronomine, ceterisque partibus vide suo loco.

12. Articulus præpositivus servit divisioni: ut ὁ μὲν, ὁ δὲ, *hic, ille*. Interdum et subjunctivus, sed rarius. 1. ad Cor. 11. ὃς μὲν πεινᾷ, ὃς δὲ μεθύει, *alius quidem esurit, alius autem ebrius est*.

1. Articulus substantivus idem valet, quod relativus apud Latinos: ut ὅς, ὅστις, ὅσπερ, *qui*.

2. Poni potest in eodem casu cum antecedente. Vide supra de Concordantiis.

3. Eleganter adhæret verbo substantivo ἐστί. Vide supra de Concordantiis.

4. Servit interdum divisioni. Vide supra n. 12.

DE NOMINE.

1. Substantivis adduntur substantiva ferme in genitivo: ut θέλημα Θεοῦ, *voluntas Dei*.

2. Quum quidpiam alicui tribuimus, id eleganter effertur per genitivum ad hunc modum: Ἀνὴρ εὖ ἔχων τῆς παιδείας, *vir magna eruditione*. Sic παιδείας ἀποχρώντως ἔχειν, *bene* vel *satis instructum esse literis*; δεξιῶς ἔχων τῆς φύσεως, *bona indole*, vel *felici ingenio*; εὖ ἔχων σοφίας, *eximia sapientia*; πόρρω ἐλαύνων, *vel* ἐλνλακὼς τῆς ἡλικίας, *magno natu*: aut simili aliquo modo. Item per accusativum interveniente nomine adjectivo: ut νεανίας δεξιὸς τὴν φύσιν, *adolescens bonæ indolis*. Vide Adjectiva.

3. Substantivum sequitur dativus: ut κριθὴ τῷ ὄνῳ, Lucian. *hordeum asino*: item εἰς τὸν ὄνον.

4. Interdum additur accusativus, ubi Latine est ablativus, nullo accedente adjectivo, ut ῥήτωρ τὴν τέχνην, *professione rhetor*.

5. Substantivum etiam sequitur præpositio cum suo casu: ut ὁ ἐπὶ σοὶ πόθος, *tui desiderium*; ἔχθρα εἰς Θεὸν, *infensus Deo animus*: ἡ ἐμοῦ εἰς πάντας εὔνοια, *mea in omnes benevolentia*. Sic ἡ πρὸς αὐτὸν φιλία, κοινωνία, ὁμοιότης, etc.

6. Substantiva interdum fiunt adverbia: ut σπουδῇ, *celeriter*, etc. Interdum ponuntur adjective, ut τὴν ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, pro τὴν ἑλληνικὴν, *didici græcam linguam*.

Adjectiva ante se habent quædam adverbia: ut λίαν, οὕτω, πολὺ, etc. *nimis*, *ita*, *multum*, etc.

Comparativa etiam et superlativa quasdam habent particulas. Xen. παιδ. α. ὅτι πλείω, *plura*. Sic ὡς πλεῖστα, ὅτι πλεῖστα, ὡς ὅτι πλεῖστα, *quam plurima*. Post se quid habeant, vide in sequentibus.

Adjectiva hæc sequentia ponuntur cum genitivo.

1. Copiæ et inopiæ, ut μεστὸς, πλήρης, ἔμπλεως, ἀνάπλεως, *plenus*; κενὸς, *vacuus*; γυμνὸς, *nudus*; ἔρημος, *destitutus*, *nudus*, etc.

2. Communionis: κοινωνὸς, *consors*; μέτοχος, *particeps*; ἀμέτοχος, *expers*. Item κοινωνὸς αὐτῷ τῶν πόνων, *socius ipsi in laboribus*. Sed hæc inter substantiva poni videntur posse.

3. Scientiæ ac memoriæ: ut ἔμπειρος, *peritus*; ἄπειρος, *rudis*, *imperitus*; ἐθὰς *adsuetus*.

4. Partitiva: ut ἕκαστος ἡμῶν, *unusquisque nostrum*: et partitive posita: ut οἱ ἀγαθοὶ τῶν φίλων, *boni amicorum*, idest *boni amici*.

5. Verbalia in κος: ut πορισπικὸς τῶν ἐπιτηδείων, qui *facile comparat*, *aut suppeditat vitæ necessaria*. Item verbalia in τος privantia, active sumta: ut ἄγευστος, *qui non gustavit*; ἀθέατος, *qui numquam vidit*, etc.

5. Multa ἐλλειπτικῶς, deficiente ἕνεκα: ut μακάριος εἶ τῆς θέας, *beatus es propter visionem*, i. e. *qui videris*.

7. Quædam significantia diversitatem et alienationem. ut ἄλλοι τῶν σοφῶν, *alii a sapientibus*; διάφορος τούτων, *ab his discrepans*; ἕτερον τοῦ ἀγαθοῦ, *diversum a summo bono*.

8. Ἄξιος, *dignus*; ἀνάξιος, *indignus*; ἐγκρατὴς, *compos*, *qui coercere scit ac regere*; ἀκρατὴς, idest ἥττων, *qui vincitur*, *qui succumbit*. Sic multa alia.

9. Comparativa et superlativa: ut Κροίσου πλουσιώτερος, *Crœso ditior*; σοφώτατος ἁπάντων, *omnium sapientissimus*.

Huc pertinent ea, quæ superlativorum vim habent: ut ἐξαίρετος, *eximius*; ἔξοχος, *idem*; κορυφαῖος, *princeps*, et similia.

Cum dativo junguntur hæc:

1. Æqualitatis ac similitudinis, et contraria: ut ἴσος *æqualis*; ἄνισος, *inæqualis*; ὅμοιος, *similis*; παρόμοιος, *adsimilis*; ἀνόμοιος, *dissimilis*.

2. Ἐπιτήδειος *idoneus*; ἀναγκαῖος, *necessarius*; πιστὸς *fidelis*; et similia. Item quæ affectionem aliquam significant: ut εὔνους *benevolus*; κακόνους, *malevolus*, etc.

3. Commodi et incommodi: ut λυσιτελὴς, σύμφορος, ὠφέλιμος, ἐπωφελὴς, χρήσιμος, *utilis*; ἀλυσιτελὴς, ἀσύμφορος, ἄχρηστος, *inutilis*.

4. Composita a σὺν, et ὁμοῦ: ut σύσκηνος τῷ πατρὶ, *contubernalis patri*; ὁμόψηφος ἐμοὶ, *mecum sentiens*. Item cum genitivo: ὁμοτράπεζος τοῦ βασιλέως, *eadem cum rege mensa utens*.

5. Verbalia passive sumta: ut ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς, *vulgo ignotum*; ζηλωτὸς τοῖς ἄλλοις, et apud Isocr. ὑπὸ τῶν ἄλλων, *aliorum opinione beatus*.

6. Variantia quædam: γείτων τούτῳ, vel τούτου, *vicinus huic*, vel *hujus*. Sic φίλος, *amicus*; ἐχθρὸς, *inimicus*; ἴδιος, *propius*; κοινὸς, *communis*; ἐναντίος, *contrarius*, et similia.

1. Cum accusativo ponuntur multa per synecdochen, subaudito κατὰ: ut λευκὸς τοὺς ὀδόντας, , *albus dentes*, idest, *albis dentibus*; ὅμοιος τἄλλα, *cetera similis*, i. e. *quoad cetera*. Interdum accusativus transit in dativum: ut ἁπλοῦς τῷ τρόπῳ, *simplex moribus*. Accusativus hujusmodi etiam substantivis additur: ut Σύρος καὶ τοὔνομα καὶ τὴν πατρίδα, *Syrus et nomine et patria*. Vide substantiva. Aliquando accusativo additur præpositio εἰς, ut ὅμοιος εἰς φύσιν, *moribus*, sive *natura similis*.

2. Accusativus interdum redundat: ut δέκα τὸν ἀριθμὸν, *decem numero*; τοσοῦτοι τὸ πλῆθος, *tam multi*; τηλικοῦτοι τὸ μέγεθος, *tam magni*.

3. Quædam accusativo gaudent interveniente præpositione, ut πρόθυμος εἰς ταῦτα, *promtus ad hæc*; ὀκνηρὸς εἰς, vel περὶ ἅπαντα, *piger ad omnia*, *timide accedens ad omnia*.

1. Adjectivis junguntur etiam verba infinita, participia, præpositiones, particulæ.

Verba infinita sæpissime. Vide Infin.

Participia minus sæpe, sed junguntur tamen his, et similibus: δῆλος, καταφανὴς, etc. ut δῆλός ἐστι παίζων, quod et φαίνεται παίζων, *manifestum est jocans*, i. e. *manifestum est*, vel *apparet*, *eum jocari*.

Præpositiones etiam cum suis casibus adhærent adiectivis: ut ἀνήμερος ἐπὶ τῶν ἄλλων, vel εἰς ἄλλους, *inhumanus in alios*; φρόνιμος περὶ τούτων, idest, σοφὸς τάδε, *peritus harum rerum*.

Particulæ adhærent comparativis: πλουσιώτερος, ἢ Κροῖσος, *ditior*, *quam Crœsus*. Reperiuntur et cum positivis: ut οὐδὲν ἄλλο ἢ τοῦτο, *nihil aliud quam hoc*.

2. Adjectiva neutro genere fiunt substantiva: ut τὸ διάφορον, idest, ἡ διαφορὰ, *differentia*, etc.

Item in aliis generibus, *et quidem in* ἀλλήλων, *semper:* ut ἐφίλουν ἀλλήλους, amabant inter se: *in quibusdam non semper*: ut πάντες, πολλοὶ, ὀλίγοι, ὁ γείτων, οἱ προσήκοντες, ὅμοιος, *etc. Ex hoc genere est* ἕκαστος, *quod et* αὐτὸς ἕκαστος, *etc.* ἕκαστός τις, etc.

3. Adjectiva neutra in singulari et plurali fiunt adverbia: ut πότερον, et πότερα, *utrum*.

Item in aliis generibus: ut δρομαῖος ἦλθεν, *currens venit*, i. e. *curriculo* vel *cursim*: sic ταχὺς etc. Eleganter hoc fit in iis, quæ significant tempus: ut τριταῖος, *tertianus*, idest, *tertio die*, etc.

De Pronomine.

1. Possessivorum loco sæpius utimur genitivis primitivorum: ut ὁ ἐμὸς, ὁ ἐμοῦ vel ὁ ἐμαυτοῦ, *meus*, etc.

Possessivum σφέτερος cum genitivo relativi: τὰ σφέτερα αὐτῶν, *sua*: sic et ἴδια αὐτῶν.

2. Demonstrativa οὗτος, et ἐκεῖνος nominibus præposita, vel postposita iis fere semper largiuntur articulum, ut κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, *illis temporibus*; οὗτος ὁ λόγος, *hic sermo*; αὕτη ἡ ἀρχὴ, vel τοῦτο ἡ ἀρχὴ τῶν κακῶν, τὸ μὴ θέλειν, etc. *hoc est principium malorum, nolle*, etc. ὁ ἀγὼν οὑτοσὶ, *hoc certamen*.

3. Relativum αὐτὸς, *ipse*: sed præposito articulo ὁ αὐτὸς, *idem*. Atque hoc dativo jungitur: ut γινώσκει τὸ αὐτὸ ἡμῖν, *idem sentit quod nos*.

Pro dativo interdum aliæ dictiones: ut Chrysost. ταὐτὸν ποιήσεις, ὥσπερ ἂν εἰ τὸν ἰχθὺν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξῆγες, *idem feceris, ac si piscem ex aqua extraxeris*.

4. Dativus relativi αὐτὸς interdum ita ponitur, ut subaudiatur σὺν: ut εἷλε τὴν ναῦν αὐτοῖς τοῖς ἐπιβάταις, *navem cepit una cum ipsis vectoribus*.

De Verbo.

Verborum genera constituemus tria, Activum, Passivum, Neutrum. In Activis ponentur ea, quæ quacumque terminatione accusativum habent patientem: in Passivis, quæ genitivum agentem: in Neutris, quæ neutrum.

De Activis.

Activa, ut apud Latinos, sic et apud Græcos, nunc cum solo ponuntur accusativo: ut ἀσκεῖν τὴν ἀρετὴν, *virtutem colere*; nunc præter accusativum habent et alium casum, genitivum videlicet in Possessivis, dativum in Acquisitivis, accusativum in Transitivis.

1. Possessiva sunt primum verba commonefaciendi:

ut ἀναμιμνήσκω, vel ὑπομιμνήσκω σε τοῦ ὅρκου, *admoneo te jurisjurandi*.

Hic genitivus aliquando transit in accusativum: ut ταῦθ' ὑμᾶς νῦν ὑπέμνησα, *hæc vobis nunc in memoriam redegi*.

2. Accusandi, damnandi, absolvendi. Cum his enim, et similibus crimen ferme ponitur in genitivo: ut αἰτιῶμαι, ἐπαιτιῶμαι, διώκω, διωκάθω, κατηγορῶ, γράφομαι (reperitur et γράφω) τὸν ἀδελφὸν προδοσίας, *accuso fratrem proditionis*.

Hic genitivus criminis manet et in Passivis: ut διώκομαι, κατηγοροῦμαι προδοσίας, accusor proditionis: et *reperitur in Neutris: ut* ἐπεξέρχομαί σοι φόνου, arcesso te cædis.

Crimen sæpe in accusativo, maxime si persona in alio ponatur casu: ut κατηγορῶ σου κλοπήν: atque hoc rectius, quam κατηγορῶ σε κλοπῆς, *accuso et furti*; καταψηφίζομαί σου κλοπήν, *condemno te furti*.

Pœna eodem modo frequentissime in accusativo: ut καταγινώσκω, κατακρίνω, καταψηφίζομαί σου θάνατον, τιμῶμαί σοι θάνατον, *damno te capite*: raro in genitivo, tum videlicet, quum persona ponitur in accusativo: ut καταγινώσκω σε θανάτου.

Verbum ζημιῶ valde variat. Dicimus enim ζημιῶ σε ζρημάτων, χρήμασι, χρήματα, et εἰς χρήματα, *mulcto te pecunia*. Usitatissimus autem hic est dativus, uti et in Passivo: ut ζημιοῦμαι θανάτῳ, φυγῇ, etc. *mulctor morte, exsilio*, etc.

Ad hanc regulam pertinent verba laudandi, probandi, admirandi, et contraria: ut μακαρίζω σε τῆς ἀρετῆς, *beatum te prædico ob virtutem*; ζηλῶ, *idem*; ἐπαινῶ, *laudo*; ἀποδέχομαι, *probo*; θαυμάζω, *admiror*, etc. Item permutatis inter se casibus: μακαρίζω σου τὴν ἀρετήν, etc.

Item pro casu rei aliud quidpiam: ut θαυμάζω σου, ὅπως οὐ λέγεις, etc. *Isocr.* miror te non dicere, *vel*, qui non dicas, etc.

Æstimandi. Hic prætium ponitur in genitivo: ut πολλοῦ τιμῶμαι ταῦτα, *magni hæc æstimo*; πλείονος, vel μείζονος, *pluris*; πλείστου, *plurimi*, vel *maximi*.

Item addita præpositione πρὸ, vel ἀντὶ, ut πρὸ παν-

τὸς, vel ἀντὶ παντὸς τιμῶμαι, *maximi æstimo*, vel *nibil est, quod malim, nibil est, quod æque cupiam, nibil est omnium rerum, quod non minoris putem.*

Ποιοῦμαι ferme cum περὶ: ut περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι τὴν εἰρήνην, *pacem magnifacio*; περὶ πλείονος, *pluris*, etc. ut supra: περὶ ὀλίγου, *parvi*; περὶ ἐλάττονος, *minoris*; περὶ οὐδενὸς, *nibili*. Sic οὐδὲν τίθεμαι, vel παρ' οὐδὲν τίθεμαι τὰ ἐπὶ γῆς, *ea, quæ in terris sunt, nibili facio*. Sic μηδὲν τίθεσθαι apud Basilium reperitur, et hoc modo ἐν μεγάλῳ τίθεμαι, vel ποιοῦμαι, *magnifacio*.

Huc referri potest ἀξιῶ; *æstimo*: ut πόσου ἀξιοῖς ταῦτα; *quanti hæc æstimas?* Item *dignum puto*: ut κοινῆς τραπέζης ἀξιώσας αὐτὸν, *communi eum dignatus mensa*.

Quædam genitivum habent pro Latinorum ablativo. Ea sunt sequentia.

1. Verba implendi, onerandi, et contraria: ut γεμίζω τὴν φιάλην οἴνου, *impleo phialam vino*; πίμπλημι, *impleo*; πληρόω, *idem*; κενόω, *evacuo*.

Apud Diodorum pro genitivo reperitur et dativus cum verbo πληρόω.

Ad implendi verba referri potest γεύω σε τῶν θείων, *gustum do tibi rerum divinarum*.

2. Liberandi: ut ἀπαλλάττω σε τῶν κακῶν, *libero te malis*; λύσω σε τῶν δεσμῶν, *solvam te vinculis*; ἔπαυσέ με τῆς ἀνίας, *finem mœrori meo adtulit*.

Item cum præpositione: ut ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ, *libera nos a malo*. Sic ῥύεσθαι, vel σώζειν τινὰ ἐκ τῶν κινδύνων, ἐκ τοῦ θανάτου, etc. *liberare, eripere aliquem e periculis, morte*, etc.

3. Privandi: ut γυμνῶ σε πάντων τῶν ἀγαθῶν, *spolio te omnibus bonis*.

Pellendi, prohibendi, removendi, ac separandi: ut διώκω, ἐλαύνω, ἐκβάλλω σε τῆς οἰκίας, *ejicio te domo*; εἴργω, κωλύω τὸν πατέρα φόνου, *prohibeo patrem cæde*, idest, *impedio, quominus cædem faciat*; ἐχώρισέ με τῶν ἄλλων, *segregavit me ab aliis*.

Item addita præpositione, quando accusativus est rei: ut Chrysost. τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον ἐκ τῆς ψυχῆς ἐξελάσαι, *Dei timorem ex animo expellere*.

5. Multis additur genitivus significans partem: ut λύκον τῶν ὤτων κρατῶ, *lupum auribus teneo*.

Quæ apud Latinos cum separativis in ablativo interveniente *a*, *ab*, *abs*, *de*, *e*, *ex*, ea apud Græcos haud raro ponuntur in genitivo interveniente ἀπὸ, παρὰ, ἐκ, aut simili.

Cum hujusmodi igitur verbis in genitivo pones primum id, a quo aliquid accipitur, emitur, etc. Secundo, a quo aliquid auditur, discitur, intelligitur. Tertio, a quo aliquid petitur: ut αἰτοῦμαι τοῦτο παρὰ Θεοῦ, *hoc a Deo peto*.

Sic et Neutrum δέομαι *cum hujusmodi genitivo: ut* τίνος δέῃ παρ' ἐμοῦ; quid est, quod a me petis? *Item sine præpositione, sed cum accusativo rei, ut jam sit Activum. Xenoph.* ὅ τι δέοιτο αὐτοῦ Κῦρος, quod ab eo peteret Cyrus.

Acquisitiva ferme eadem, quæ apud Latinos: δέδωκεν ἑαυτὸν τῷ Θεῷ, *dedit se Deo*; ὁμολογῶ σοι χάριν, vel χαριστήρια τῆς φυλαχθείσης πίστεως, *ago tibi gratias de servata fide*, vel *quod manseris in fide*; ἔγνω, ἔχω, μέμνημαι, οἶδα, ὀφείλω σοι χάριν, *habeo tibi gratiam*; πολλὴν ἔχω σοι χάριν, *magnam habeo tibi gratiam*, *multum te amo*; χάριν οἶδά σοι τούτου, *bujus rei habeo tibi gratiam*; χάριν ἴσθι, *beneficii loco pone*; χάριν σοι προσθήσουσι, Thucyd. *id gratiæ apponent tibi*.

Ἀποδίδωμι, ἀπονέμω, ἀπομνημονεύω, ἐκτίνω σοι χάριν, *refero tibi gratiam*; ἀπεμνήσατο χάριν, *gratiam retulit*. Sic χάριν, vel χάριτας ἀνταποδιδόναι. Bud. in Ep. χάριτας ὁμοίας ἀνταποδιδόναι, Æsch. *parem gratiam referre*. Is cui gratia refertur, dicitur χάριν ἀπολαμβάνειν.

Multa apud Græcos sunt Acquisitiva, quæ apud Latinos Effectiva, vel potius Affectiva. In dativo enim ponitur primo id, quo aliquem armamus, munimus, vestimus. Secundo, quo alimus, ac nutrimus. Tertio, quo implicamus, impedimus, et contra. Quarto, quo ornamus, corroboramus, et contra: ut ἐτείχισεν ἑαυτὸν οὐχ ὅπλοις, ἀλλ' εὐχαῖς, *non armis*, *sed orationibus se munivit*.

Multa sunt Acquisitiva virtute præpositionis, cum qua componuntur: ut περιβάλλειν τινὰ μεγάλαις συμφοραῖς, *conjicere aliquem in magnas calamitates*, etc.

Transitiva sunt, quæ sequuntur.

1 Αἰτῶ, *flagito*, *peto*; ἀπαιτῶ, *posco*, *reposco*, *exigo*;

ἐκλέγω, πράττομαι, εἰσπράττομαι, et εἰσπράττω, *exigo*; ut πράττομαί σε μνᾶν, *minam abs te exigo*.

2. Διδάσκω, *doceo*, ἀναμιμνήσκω, et ὑπομιμνήσκω, *admoneo*, *commonefacio*. Duo ultima etiam inter Possessiva posuimus.

3. Quædam Acquisitiva apud Latinos Transitiva sunt apud Græcos: ut ου πείθω σε ταῦτα, *non possum tibi hæc persuadere*; ἐπιτρέπω σε τοῦτο, *concedo tibi hoc*; quod tamen et cum dativo usurpatur.

4. Quædam beneficii verba, et contraria: ut εὖ δρῶ, εὖ ποιῶ, εὐεργετῶ σε μεγάλα, *magnis te adficio beneficiis*. Κακὸν ἐμὲ ἐργάσεται, *dabit mihi malum*. Τί ἂν ἐργάσαιο τοῦτον, *vel* δρῷης, *vel* ποιοίης, *quid hoc homine facias?* Βλάπτω σε μεγαλα, *magna tibi adfero detrimenta*. Ἀδικεῖ με πολλά, *multis me onerat injuriis*.

De Ἀδικῶ σε ἀδικίαν vide casus communes.

Si accusativus rei detrahitur, erunt Activa simplicia: ut εὐλογῶ σε, *benedico tibi*, etc.

Quædam Attice sunt Transitiva, quæ alioqui Possessiva: ut ἀφαιροῦμαί σε τὰ χρήματα, *spolio te pecunia*; pro ἀφαιροῦμαί σε τῶν χρημάτων, vel σοῦ τὰ χρήματα: sic καὶ τὰ ἡμέτερα ἡμᾶς ἀποστερεῖ, *etiam ea, quæ nostra sunt, nobis eripit*.

Geminus accusativus additur etiam verbis vocandi: ut τοῦτο καλοῦσί με, *ita me appellant*.

Item aliis multis; ut ποιῶ, ἀποδείκνυμι, ἀποφαίνω, καθίστημι, ἀπεργάζομαι αὐτὸν εὐδαίμονα, *reddo eum felicem*; χειροτονοῦσιν αὐτὸν ὕπατον, *creant eum consulem*. In his, et similibus uterque accusativus ferme ad eamdem rem pertinet.

Quædam Activa etiam ad alia pertinent genera. Vide infra in fine Neutrorum.

Ab Activis in ω et μι descendunt Passiva, de quibus infra: sed non ab omnibus; πάσχω enim non facit πάσχομαι, etc.

Ab Activis in μαι non formantur Passiva. Quædam tamen ex hujusmodi Activis aliquando etiam Passive usurpantur; ut πολλὰ εἴργασται κακὰ, *multa perpetrata sunt mala*, etc.

De Passivis.

Passivis additur genitivus agentis accedente præpositione ὑπὸ, παρὰ, πρὸς, et interdum ἐκ: ut τύπτομαι ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, *vapulo a præceptore*. Interdum dativus absque præpositione, ut apud Latinos.

Nominativus, qui verbo præponitur, in simplicibus fit ex accusativo: ut τύπτω τὸν μαθητὴν, ὁ μαθητὴς τύπτεται, *verbero discipulum, discipulus verberatur*.

Ante Possessiva hic nominativus non est personæ, sequente vel crimine in genitivo: ut κατηγοροῦμαι κλοπῆς, accusor furti; vel pœna in genitivo, dativo, accusativo: ut κατεψηφίσθην φυγῆς, *exsilio damnatus sum*; ἐζημιώθην χρήμασι, *mulctatus sum pecunia*; κατεκρίθην θάνατον, *damnatus sum capite*; nunc vero rei: ut κατεψήφισται, κατακέκριται κατέγνωσται μου θάνατος, *damnatus sum capite*.

Pro genitivo pœnæ reperitur et verbum infinitum, ut *Lucian. in Asino*, κατεκέκριτο θηρίοις ἀποθανεῖν, damnatus erat ad bestias.

In Adquisitivis non semper accusativus transit in nominativum, manente dativo: ut προστάττω τοῖς ἐμοῖς πολλὰ, πολλὰ τοῖς ἐμοῖς προστάττεται, *impero meis multa*, etc. sed interdum dativus, manente accusativo, ut ἐπιτρέπω αὐτοῖς τὴν δίαιταν, αὐτοὶ ἐπιτρέπονται τὴν δίαιταν, *permitto ipsis arbitrium*, etc. Ἐπίστευεν ἐμοὶ τὴν βασιλείαν, ἐγὼ ἐπιστευόμην τὴν βασιλείαν, *committebat mihi*, vel *credebat mihi regnum*, etc.

In Transitivis persona ferme transit in nominativum, manente casu rei: ut ἀπαιτοῦμαι ἰσχὺν, *postulantur a me vires*; διδάσκομαι ὕμνους, *doceor*, vel potius *disco hymnos*, etc.

Si uterque accusativus ad eamdem rem pertineat, ambo transeunt in nominativum, ἀναγορεύω Κικέρωνα ὕπατον, Κικέρων ἀναγορεύεται ὕπατος, *renuntio Ciceronem consulem, Cicero renuntiatur consul*.

Quædam Passiva etiam ad alia pertinent genera. Vide infra in fine Neutrorum.

Passiva formantur ferme ex Activis. Vide supra in fine Activorum; raro ex Neutris. Vide infra in fine Neutrorum.

Passiva nonnumquam supplentur per Activa: ut εὖ δρῶ, et εὖ ποιῶ, non formant Passivum, sed ejus loco

dicimus εὖ πάσχω ὑπὸ Φιλίππου, *beneficium accipio, beneficiis afficior a Philippo*; μεγάλα ὑπὸ τούτου εὖ ἔπαθον, *magna ab hoc beneficia accepi*: sic κακῶς πάσχειν, *male accepi*. Atque hic præpositio ferme est ὑπό. Quando vero pro adverbio est nomen, ut ἀγαθὸν πάσχειν, κακὸν πάσχειν, δίκαια πάσχειν, tunc præpositio est vel πρὸς, vel ὑπό: ut ἀγαθὸν πάσχειν πρὸς τῶν φίλων, et κακὸν πάσχειν ὑπὸ τῶν πολεμίων.

Ab Activis ἀντευδρῶ, ἀντευποιῶ, *beneficium repono, beneficium reddo*, Passivum erit ἀντευπάσχω, *beneficium mihi redditur*: sed sine casu agentis.

Passiva supplentur et per Neutra, ut ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, *interii*, idest *occisus sum ab Hectore*; Πίπτειν ὑπό τινος, *cadere ab aliquo*, idest *prosterni*. Μεγάλαις συμφοραῖς ὑπὸ τούτου περιπέπτωκα, *in magnas ab hoc conjectus est calamitates*. Ὑφ' ὑμῶν ἀπολέσθαι, *a vobis interire, interfici*.

De Neutris.

Neutra similium copulativa sunt ferme hæc.

1. Verba substantiva, et eorum vim habentia: ut εἰμὶ, τυγχάνω, ὑπάρχω, *sum*; γίνομαι, *sum*, vel *fio*; πέφυκα, *natura sum*; ἀποβαίνω, *evado*; πάντες ὑπῆρχον ἕτοιμοι, *omnes erant parati*.

Posterior nominativus interdum est participium: ut τυγχάνω γράφων, *idest*, γράφω, sum scribens, *idest*, scribo: *dicunt Itali*: mi ritrovo a scrivere: già io scrivo.

Pro εἰμὶ, *vel* τυγχάνω *eleganter dicimus* τυγχάνω ὤν.

2. Verba vocandi Passive accepta, et eorum vim habentia: ut ὀνομάζομαι, καλοῦμαι, προσαγορεύομαι, etc. Ἐκεῖνος ἀκούει ποιητὴς, *ille audit poeta*, idest *vocatur*.

Observationes. 1. Ex duobus casibus, qui copulantur; posterior interdum transit in genitivum adsumto articulo, ut Σωκράτης ἐστὶ σοφὸς, vel τῶν σοφῶν, *Socrates est sapiens*, vel *ex numero sapientum*.

2. Verbum substantivum sæpe omittitur, maxime si ex nominativis, qui copulantur, alter est nomen adjectivum neutrum: ut αἰσχρὸν σιωπᾶν, *turpe est tacere*.

Infinitum hujusmodi neutrorum non solum copulat nominativos et accusativos, ut apud Latinos, sed etiam genitivos ac dativos: ut τῶν δοκούντων εἶναι ἀγα-

θῶν, eorum, qui videntur boni. Ἔξεστιν ὑμῖν γενέσθαι μακαρίοις, licet vobis esse beatis.

Quæ genitivum regunt hæc sunt.

1. Verba substantiva: ut εἰμὶ τῶν φίλων, sum amicorum, idest, sum in ære, vel numero amicorum.

2. Ἔχομαι, amplector, adhæreo; ἀνέχομαι, sustineo (sed hoc sæpius habet accusativum); ἀπέχομαι, abstineo. Item σπλαγχνίζομαί σου vel ἐπὶ σοὶ, vel ἐπὶ σὲ, misereor tui.

3. Ἀπολαύω, fruor; καθικνοῦμαι, cedo; λαμβάνομαι, prehendo, adripio, nanciscor; ἐπιλαμβάνομαι, idem; εἰ τῶν οἴκοι ἐδράξατο, si ad suos rediisset; πειρῶμαι, periculum facio, tento (reperitur et πειρῶμαι τ' ἀγαθὰ) συνίημι, intelligo, φείδομαι, parco.

4. Adpetendi verba: ut ἐπιθυμῶ, concupisco; γλίχομαι, ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, adpeto; ἐράω, ῶ, amore tentor; ἀντιποιοῦμαι, mihi vindico, adpeto; στοχάζομαι; tamquam propositum scopum peto. Sed ποθῶ, desidero, cupio, amo, cum accusativo.

5. Adsequendi, impetrandi, et contraria: ut ἐφέκεσθαι ἀρετῆς, virtutem adsequi; συγγνώμης τυγχάνειν, veniam impetrare; ἁμαρτάνειν, διαμαρτάνειν, ἀποτυγχάνειν, non adsequi. Sic ἀτυχεῖν, πταίειν, σφάλλεσθαι, ψεύδεσθαι, pro eodem. Κιχέω tamen, seu κιχάνω, consequor, comprehendo, cum accusativo.

6. Copiæ, et inopiæ: ut εὐπορῶ, abundo; γέμω, plenus sum; πλουτέω, dives sum, abundo; ἀπορῶ, χρήζω, δέομαι, egeo. Sic καθαρεύω, purus sum, vaco.

Item genitivus manet, quum verborum vis explicatur periphrasi: ut ὧν χρείαν ἔχω, quibus egeo; ὧν αὐτοὶ ἐνδεεῖς εἰσι, quarum rerum inopia laborant.

Sed λείπομαι cum dativo apud Aristot. 3. Ethic. cap. 8. Ὁπόταν λείπωνται τοῖς πλήθεσι, καὶ ταῖς παρασκευαῖς, quum destituuntur multitudine et adparatu. Item βρύω, scateo, abundo, cum dativo et cum accusativo.

7. Communionis: ut μετέχω, μεταλαμβάνω, κοινωνέω, particeps sum, socius sum; κληρονομῶ, heres sum. Additur præterea interdum etiam dativus personæ: vide infra.

8. Curæ et negligentiæ: ut φροντίζω, μέλομαι, ἐπιμέλομαι, ἐπιμελέομαι, κήδομαι, curo; ἀμελῶ, παραμελῶ, ἀφυλακτῶ, negligo; ὀλιγωρῶ, parum curo.

Sic ου φροντίζω, ουδὲν φροντίζω, τοσοῦτον φροντίζω τῶν φίλων. *Item cum accusativo:* τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα. *Item cum præpositione:* φροντίζω ὑπὲρ σωτηρίας: φροντίζω περὶ τῶν ενθάδε, *vel* περὶ τὰ ενθάδε: *item cum adverbio:* φρόντιζε, ὅπως ποιήσεις, ου φροντίζω, εἴτε χεῖρον, εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα.

9. Differentiæ ac distantiæ: ut διαφέρω, vel διενήνοχα, διΐσταμαι, vel διέστηκα, *differo;* απέχω, *absum;* πολὺ διαμαρτάνεις τῆς αληθείας, *longe a veritate aberras.*

Item cum Infinito: ολίγον εδέησαν αποκτεῖναι, *parum aberat, quin interficerent.*

10. Dominationis: ut άρχω, *impero;* δεσπόζω, κρατέω, κυριεύω, τυραννέω, *dominor;* βασιλεύω, *regnum obtineo;* δυναστεύω, *principatum gero: sic* επιστατῶ, προστατῶ, προστατεύω, *præsum, tueor.* Item ἡγοῦμαι, sed vel cum genitivo, vel cum dativo: ut ἡγοῦμαί σου, *præsum tibi,* vel *duco te;* ἡγοῦμαί σοι, *dux sum tibi, præeo;* sic et ανάσσω, *impero.*

11. Excellentiæ ac præstantiæ: ut προφέρω, προέχω, ὑπερέχω, *præsto,* διαφέρω, *excello.* Item contraria, απολείπομαι, ἡττῶμαι, νικῶμαι, *cedo, vincor,* etc. Reperitur cum duobus ultimis etiam dativus. Habet et constructionem passivam.

Interdum hujus ordinis verba habent accusativum virtute præpositionis, cum qua componuntur: ut ὑπερβάλλω σε, etc.

12. Incipiendi ac desinendi: ut άρχομαι, *incipio;* παύομαι, λήγω, αφίσταμαι, *desino, desisto.* Huc pertinet, ὑπάρχειν αδικίας, *injuria lacessere; priorem esse in inferenda injuria.*

13. Memoriæ et oblivionis: ut μέμνημαι, *memini;* λανθάνομαι, et sæpius επιλανθάνομαι, *obliviscor,* αμνημονῶ, *non recordor.* Reperitur et accusativus. Demosth. ουδ' αμνημονεῖ τοὺς λόγους, *neque obliviscitur sermones.* Xenophon, επελάθου τι, ὧν εβούλου ειπεῖν, *oblitus es aliquid eorum, quæ dicere volebas.*

Genitivus interdum habet præpositionem. Lucian. περὶ τοῦ ποδὸς αναμνησθεὶς, *pedis mentionem faciens.*

14. Verba sensuum, ut ακούω, *audio;* οσφραίνομαι, *olfacio;* γεύομαι, *gusto;* ἅπτομαι, θίγω, ψαύω, *tango;* αισ-

ϑάνομαι, *sentio*. At videndi verba accusativum habent, interdum et alia.

15. Verba quædam absoluta fiunt possessiva virtute præpositionis, cum qua componuntur: ut ἐκπίπτειν τῶν φρενῶν, *a mente discedere*.

Quæ regunt dativum, hæc sunt.

1. Verba substantiva: ὑπάρχει μοι χρήματα, *sunt mihi nummi*.

2. Auxilii nonnulla: ut βοηϑῶ, *opitulor*; ἀμύνω, *idem*; συνηγορῶ, et συναγορεύω, *patrocinor*.

3. Colloquii et consuetudinis: ut διαλέγεσϑαι, ἐντυγχάνειν, λαλεῖν, ὁμιλεῖν τῷ Θεῷ, *cum Deo colloqui*. Sic ἐγγίζειν, *accedere*; ϑαμίζειν, *frequenter accedere*, vel *audire*. Huc refer εὔχομαι, et προσεύχομαι, *precor*.

4. Commodi et contr. λυσιτελέω, συμφέρω, *prosum*; λυμαίνομαι, *noceo*. Sed βλάπτω *lædo*, *noceo*, κακουργέω *infesto*; ἀδικέω *injuria afficio*, ὠφελέω *juvo*, *prosum*, ὀνήμι, idem, Activa sunt.

5. Convenientiæ: ut ἁρμόζειν, vel ἁρμόττειν, πρέπειν, προσήκειν, *convenire*. Ex his primum etiam sequente præpositione: ut ἁρμόττει πρὸς ταῦτα, vel εἰς ταῦτα.

6. Eventus: ut πολλά μοι ἐγένετο, συνέβη, etc. *multa mihi acciderunt*.

7. Favoris, aut studii, et contraria: ut εὐνοέω, *bene volo*; χαρίζομαι, *gratificor*; φϑονέω, *invideo*; ἐχϑρεύω, *odi*: sed μισέω, *idem*, cum accusativo, cui aliquando additur præpositio ἐπί.

8. Fidei: ut πιστεύω, *credo*, *confido*; πείϑομαι, *idem*; πέποιϑα, *confido*, *nitor*; ϑαρρῶ, *idem*. Item ϑαρρῶ ποιεῖν, *audeo facere*.

9. Jubendi: ut παρήγγειλεν αὐτοῖς, ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσϑαι, *præcepit iis, ab Hierosolymis ne discederent*; παραινῶ σοι γράφειν. Sic παρακελεύω, ὑποτίϑεμαι. Sed κελεύω σε ποιεῖν, cum accusativo.

10. Iræ: ut ὀργίζομαι, χαλεπαίνω, *irascor*. Huc referri possunt ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω; *increpo*, *objurgo*; μέμφομαι, *reprehendo*, (quod et cum accusativo) λοιδοροῦμαι, *convicior*.

11. Obsequii: δουλεύω, λατρεύω, *servio*; ὑπηρετέω, *ministro*, *famulor*; πείϑομαι, πειϑαρχέω, *obtempero*; ὑπακούω, *obedio*, (quod et cum genitivo, ut ὑπακούω τοῦ

λόγου, *pareo rationi*) εἴκω, *cedo*; συμφέρομαι, *consentio*; ὁμογνωμονέω, *idem*: sed θεραπεύω, *colo*, *observo*, cum accusativo.

12. Repugnantiæ: ut ἐρίζω, φιλονεικέω, *contendo*; διαφέρομαι, *dissideo*; μάχομαι, *pugno*; ἀνθίσταμαι, *obsisto*; ἀντιλέγω, *contradico*; παλαίω, *luctor*; ἀμφισβητέω *dissentio*.

13. Sequendi: ἀκολουθέω, ἕπομαι, παρομαρτέω, *sequor*. At διώκω, *persequor*, *consector*, etc. cum accusativo; et ἐπισπάω, *idem* cum dativo, vel accusativo.

14. Vicinitatis et consuetudinis: ut γειτνιάζω, *vicinus sum*; ἐγγίζω, πλησιάζω, *adpropinquo*.

15. Utendi: ut χρῶμαι, *utor*; καταχρῶμαι, *abutor*; παραχρῶμαι, *idem*; ἀσθενεστέρῳ ἂν ἐχρώμεθα Φιλίππῳ, *infirmiore uteremur Philippo*.

16. Mixta quædam: ut ἀρέσκειν, *placere*; ἀπαρέσκειν, *displicere*; ἀπεχθάνεσθαι, *in odium incurrere*; ἀρκεῖν, *satis esse*; ἐοικέναι, ὁμοιοῦσθαι, *similem esse*; ἥδεσθαι, *delectari*; κολλᾶσθαι, *adfixum esse*, *adhærere*; περιπίπτειν, *incidere*; χαίρειν *gaudere*, ἄχθεσθαι, *dolere*. Huc pertinent ἀγαπῶ, ἀρέσκομαι, ἀρκῶ, στέργω, *boni consulo*, *contentus sum*: sed vel cum dativo, vel cum accusativo. Item ἀγαπῶ ἔχων, *idest*, ἀγαπητόν ἐστί μοι ἔχειν, satis est mihi habere.

Quædam dativum habent personæ et genitivum rei: ut συγγινώσκω, *ignosco*; μέμφομαι, *reprehendo*; βασκαίνω, *invideo*; μετέχω, μεταλαμβάνω, κοινωνέω, *socius*, vel *particeps sum*; μεταδίδωμι, *communico*; ἀμφισβητῶ σοι τούτων, *in his abs te dissentio*, *hæc tibi non concedo*.

Neutra interdum habent constructionem Passivorum.

Ex Neutris interdum formantur Passiva, sed raro: ut ἀμελῶ σου, *negligo te*; ἀμελοῦμαί σου, *negligor abs te*; πολεμῶ, *bellum gero*; πολεμοῦμαι, *bello petor*,

Nonnulla verba ad plura pertinent genera: ut φεύγω τοὺς κακοὺς, *fugio improbos*; φεύγω τῶν κακῶν, *accusor* (et *in exsilium agor*) *ab improbis*: et φεύγω absolute, *fugio*, *reus sum*, *exsulo*; ἐγκαλῶ σοι ἀδικίαν, ἐγκαλῶ σοι ἀδικίας, *accuso te injuriæ*; κατηγορῶ σε, κατηγορῶ σου, vel κατὰ σοῦ, *accuso te*, κατηγορῶ σου φόνου vel περὶ φόνου, *accuso te cædis*, κατηγορῶ σε κλοπῆς, et κατηγορῶ σε κλοπὴν, *accuso te furti*, ut supra in Activis: ἔχομαι ὑπὸ τῆς Λαί-

δος, habeor a Laide; ἔχομαι τῆς ἐλευθερίας, amplector, vel tueor libertatem.

De Impersonalibus.

Impersonalia construuntur his ferme modis.

1. Absolute: ut συννέφει, cœlum obductum est nubibus; ὕει, pluit; ἀστράπτει, fulgurat; βροντᾷ, tonat.

2. Cum solo genitivo: ut τί χρὴ φίλων; quid opus est amicis?

3. Cum dativo et genitivo: ut δεῖ, ἐνδεῖ, προσδεῖ, opus est; μέλει, curæ est; μεταμέλει, pœnitet; διαφέρει, interest; μέτεστί μοι κινδύνων, idest, μετέχω. Sic δεῖ μοι, idest δέομαι, etc. Item cum particula ut, Arist. 5. Ethic. cap. 3. οὔτε γὰρ, ἵνα ἐπαινῆται, μέλει αὐτῷ, οὔθ' ὅπως οἱ ἄλλοι ψέγωνται, neque enim ut laudetur, ipsi curæ est, neque ut alii reprehendantur.

4. Cum accusativo et genitivo, ut οὐδέ τί σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης, nihil opus est tibi hac dementia. Homer. Iliad. η, et alibi.

5. Cum solo Infinito: ἐνδέχεται, ἐστὶ, copia est, licet; χρὴ, δεῖ, oportet; ἁρμόζει, πρέπει, προσέκει, decet, convenit; συμβαίνει, contingit, accidit: ut ἔστι νυνὶ ἐντυχεῖν τῷ διδασκάλῳ; licet ne nunc convenire præceptorem?

6. Cum dativo et Infinito: ἀρέσκει, placet; ἀπαρέσκει, displicet; δοκεῖ, videtur; ἔξεστι, licet; περίεστι, datur, contingit; συμφέρει, conducit; πρέπει, προσήκει, συμβαίνει, ut supra; ἐπέρχεται, in mentem venit; ἐπῄει μοι γελᾶν, risus mibi oriebatur. Sic ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ, ἀπόχρη. Reperitur et ἀποχρᾷ apud Herodotum, et ἐκχρᾷ, et καταχρᾷ; satis est sufficit. Item ἀποχρέεται apud eumdem Herodotum pro eodem.

7. Cum accusativo et Infinito: χρὴ, δεῖ, ἐστὶ: ut χρὴ ἐμὲ σιγᾶν, oportet me tacere, etc.

8. Cum dativo, vel accusativo et Infintto: ut διαφέρει, συμφέρει, πρέπει ἡμῖν; vel ἡμᾶς εὐσεβεῖν, colenda nobis est pietas: sic προσήκει, sic συμβαίνει.

Quædam ex his variis modis construuntur, quæ paulatim poterunt observari.

Impersonalia passivæ vocis apud Græcos reperiuntur pauca: ex quorum numero sunt hæc: ἱκανῶς εἴρηται, satis dictum est; ἱκανῶς ἤδη τεθρήνηται, satis jam lamenti;

νενόμισται, *lege cautum*, vel *in more positum est*; πέπρακται, *dictum est*, *conclamatum est*.

Additur interdum casus: ἀπείρηταί σοι μὴ ποιεῖν, *interdictum est tibi ne facias*; εἵμαρταί σοι νικᾶν, *in fatis est tibi*, *ut vincas*, κινδυνεύεταί μοι διαφθαρῆναι, idest κινδυνεύω: sic ἤνυκταί μοι, ἠγωνίσθη μοι, etc. Item accusativus: γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται, *nudos ingredi mos est*.

De Casibus Communibus.

In genitivo ponuntur ferme hæc.

1. Materia: πεποίηται χρυσοῦ, *ex auro factum est*. Addi potest et præpositio ἐκ, vel ἐξ,

2. Ea res, quæ non patitur: ut πίνειν ὕδατος, quod et πίνειν ὕδωρ, *aquam bibere*. Item pars illa, quæ maxime patitur: ut κρέμαμαι τῶν ὠτῶν, *auribus suspensus sum*, vel *pendeo*; τῆς ῥινὸς ἕλκειν τινὰ, *naso aliquem trahere*.

Sic κατέαγα τοῦ κρανίου, *vel* τῆς κεφαλῆς, per synecdochen, *comminutum est mibi caput*. Nonnumquam additur præpositio: ut τοῦτον ἐκτέμωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς, *huic secemus ventrem*; et κρεμάσας ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου, *suspendere seipsum collo*. Sic et post nomen adjectivum: ut ἄχρηστον ἐκ τῆς ὁπλῆς, *incommodum ex ungula*.

3. Pretium: ut οὐκ ὠνοῦμαι τοσούτου μετάνοιαν, *non emo tanti pœnitentiam*; πέντε δραχμῶν ἐπριάμην, *quinque drachmis emi*. Genitivo additur nonnumquam præpositio, sed raro. Joel. τὰ κοράσια ἐπώλουν ἀντὶ τοῦ οἴνου, *puellas vendebant pro vino*. *Sic* Epictetus Enchir. cap. 30. μὴ προϊέμενος ταῦτα, ἀνθ᾽ ὧν ἐκεῖνα πιπράσκεται; *non relictis*, *vel non neglectis iis*, *quibus illa venduntur*:

Reperitur pretium et in dativo, *etc.* ἰδίῳ αἵματι, *privato sanguine*. Etiam hic addi potest præpositio ἐπί: ut ἐπὶ λισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάττω σε τῶν δεινῶν, *magna mercede libero te periculis*.

4. Species temporis: ut νυκτὸς ἦλθε, *nocte venit*. Vide infra.

5. Participia absolute sumta. Vide Participia.

In dativo ponuntur hæc sequentia.

1. Instrumentum: ut χειρὶ αὐτὸν ἐπάταξεν, *manu eum cecidit*.

2. Causa: ut φθόνῳ τοῦτο ποιεῖ, *ex invidia hoc facit*.

Explicatur etiam per præpositionem cum suo casu: ut ὑπὸ φθόνου, vel διὰ φθόνον. Sic ογκοῦσθαι ἐπὶ γένει, ἐπαίρεσθαι ἐπὶ πλούτῳ, φυσᾶσθαι ἐπὶ δύναμει, ουδενὶ θέμις ἐστὶ, *tumere genere, superbire divitiis, inflari potentia, nulli jus est*. Xenoph.

Item per participium: ut πάντα ὑπομένει δόξης ορεγόμενος, *omnia sustinet gloriæ cupiditate*.

3. Modus: ut τίνι τρόπῳ γράφεις; *quomodo scribis?* πορεύου αγαθῇ τύχῃ, *proficiscere bonis avibus*.

Modus effertur etiam per διὰ cum genitivo. Demosth. διὰ καρτερίας ουδὲν ανάλωτον πέφυκε, *per patientiam nihil non expugnabile est*. Item per accusativum sine præpositione: ut τοῦτον τὸν τρόπον, *hoc modo*; ὃν τρόπον, *quomodo* etc.

4. Excessus, idest illud, quo excessus, differentia ac similia significantur: ut ἁπάντων διαφέρεις τῇ σοφίᾳ, *omnes antecellis sapientia*.

Excessus effertur etiam per κατὰ cum accusativo: ut κατὰ σύνεσιν, ἢ ἄλλο τι προέχειν.

5. Quantitas seu modus excessus: ut τοσούτῳ προέχει τῶν ἄλλων, *tanto præstat ceteris*. Hoc et in accusativo: ut τοσοῦτο πολὺ, etc.

6. In dativo ponitur etiam ea persona, in cujus gratiam, commodum, aut incomodum aliquid fit: ut παιδεύω σοι τὸν υἱὸν, *instituo tibi filium*.

In accusativo ponitur spatium loci et temporis, de quo infra.

Eleganter apud Græcos multa verba admittunt accusativum nominis significantis eumdem actum: ut αδικῶ σε αδικίαν: γράφομαί σε γραφὴν. Sic διώκω σε γραφὴν: κρατῶ μάχην: βαδίζω ὁδὸν, et similia.

Multis verbis additur accusativus per enallagen: ut μανικὸν βλέπειν, *torvum intueri*, etc.

Item per synecdochen in Passivis: ut κείρομαι τὸ ἧπαρ, *tondeor jecur*, idest, *tondetur mibi jecur*; et in Neutris: ut αλγῶ τὴν κεφαλὴν, *doleo caput*, idest, *dolet mibi caput*, *laboro ex capite*.

Verbis compositis frequenter additur casus virtute præpositionis: ut ὑπερίσταμαι ἐκείνου, *pro illo sto*; εμμένειν τοῖς ειρημένοις, *stare promissis*, *servare pacta*; παρέπλευσαν ταῦτα τὰ χωρία, *præter navigarunt hæc loca*.

Locus.

Status in loco: ποῦ; *ubi?* ἐπὶ Βαβυλῶνος, *Babylone;* ἐπ' ἀγροῦ, *ruri;* ἐν ᾅδου, *apud inferos.*

Ἐν Ῥώμῃ, *Romæ;* ἐν ἀγορᾷ, *in foro;* πρὸς τῇ πόλει, *ad urbem;* παρ' Ἡσιόδῳ, *apud Hesiodum.*

Ἐς Ὕπατα οἰκεῖν, *habitare Hypatis;* κατ' ἐρημίαν, *in solitudine.*

Motus de loco: πόθεν; *unde?* ἐκ Ῥώμης, pro quo et ἀπὸ Ῥώμης, *Roma;* ἐξ ἀγροῦ, *rure;* παρὰ Σωκράτους, *a Socrate.*

Notus ad locum: ποῖ; *quo?* ἐπ' οἴκου, *domum:* γενέσθαι πρὸς τῇ γῇ, *ad terram appellere;* ἐπὶ τὴν πόλιν, *ad urbem;* εἰς, vel ἐς πόλεμον, *in bellum;* πρὸς τοὺς φίλους, quod et ὡς, vel παρὰ τοὺς φίλους, *ad amicos.*

Motus per locum: πῇ, *qua?* διὰ τῶν ὀρῶν, *per montes;* τῇ κλίμακι, *per scalas;* παρὰ τὰ τείχη, *præter mœnia.*

Spatium loci ponitur in accusativo: ut ἀπέχει τῆς πόλεως ἑκατὸν στάδια, vel σταδίους, *abest ab urbe centum stadia.*

Tempus.

Species temporis: πότε; *quando?* νυκτὸς, *nocte.* Sic πολλοῦ, ἐκ πολλοῦ, *dudum;* τρίτον ἔτος τουτὶ, vel τρίτον ἤδη ἔτος, *ab hinc triennium*, vel *triennio*: quæ responderi possunt ad interrogationem factam per *quam dudum?* vel *quam pridem?*

Ἀφίξομαι δεῦρο μεταξὺ τριῶν, ἢ τεττάρων ἡμερῶν, *revertar huc triduo, aut quatriduo, vel intra tres, aut quatuor dies.*

Spatium temporis: πόσον χρόνον; *quamdiu?* πολὺν, vel συχνὸν χρόνον, *diu;* τρία ἔτη, *tres annos.* Item τρισὶν ἔτεσι, *tribus annis.*

De verbo infinito.

1. Infinitum ante se habet accusativum, ut apud Latinos: ut οἶδα πολλοὺς ἐλπίζειν, *scio multos sperare*, idest, οἶδα πολλοὺς ὅτι ἐλπίζουσι: sæpius, οἶδα ὅτι πολλοὶ ἐλπίζουσιν.

2. Accusativus ante infinitum potest omitti, si verbum finitum et infinitum referantur ad eamdem personam: ut ἐπαγγέλλομαι ἥξειν, *polliceor me venturum.*

3. Pro accusativo sæpissime est nominativus: ut φησὶν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι, *dicit se auctorem fuisse*.

1. Infinitum haud raro adhæret verbo Neutro finito sine ullo casu: ut αἰσχύνομαι γράφειν, *pudet me scribere*.

Eleganter ponitur cum μέλλω: ut μέλλω ποιεῖν, vel ποιήσειν, *sum facturus*. Reperitur et cum aoristo.

2. Interdum adhæret nomini substantivo: ut καιρὸς οὐκέτι μέλλειν, *tempus est jam non amplius cunctandi*.

Sæpissime adjectivo: ut δεινὸς λέγειν, *eloquens*; δεινὸς πράττειν, *efficax, acer rebus gerendis*; ἄξιος, ἐπιτήδειος τυχεῖν, *dignus, idoneus, qui impetret*; δίκαιος ἀπολωλέναι, *dignus qui pereat*, etc.

3. Redundat aliquando: ut τὸ νῦν εἶναι, *nunc*; ἑκὼν εἶναι, *lubens*.

4. Ponitur absolute: ut συνελόντι φάναι, *ut summatim dicam*: et præposito ὡς, ut ὡς εἰπεῖν, *ut ita dicam, pæne dixerim*; ὡς ἔπος εἰπεῖν, *ut ita dicam, ut verbo dicam, ut paucis dicam*; ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, *ut simpliciter, ut uno verbo dicam*; ὡς τύπῳ εἰπεῖν, *ut in universum dicam*; ὥς γέ μοι δοκεῖν, *ut mihi quidem videtur*; ὡς εἰκάσαι, vel ἀπεικάσαι, *ut conjicere licet*; ὡς ὑπομνῆσαι, *ut monendi gratia*, etc. item præposito ὥστε, *ut*: vide supra de Conjunctionibus: item ἐπειδὴ, *postquam*: ut ἐπειδὴ γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ, *postquam venit ad ædes*: item πρὶν, *antequam*: ut πρὶν εἰπεῖν, vel πρὶν ἢ εἰπεῖν, *priusquam dicam*, πρὶν ἢ δὶς ἀλέκτορα φωνῆσαι, *priusquam gallus cantet*, Marc. 14.

5. Dependet a verbo subaudito, maxime in salutationibus epistolarum: ut Βασίλειος Λιβανίῳ εὖ πράττειν *Basilius Libanio s.* Sic χαίρειν, et ὑγιαίνειν, sed hoc posterius rarissimum. Subauditur autem verbum προστάττει.

6. Præposito articulo fit nomen: ut τὸ μετανοεῖν, vel μετανοῆσαι, idest, ἡ μετάνοια, *pœnitentia*.

7. Reperitur positum pro finito post dictionem relativam: ut ὅσον κἀμὲ εἰδέναι, *quod quidem ego sciam*.

8. Supplet gerundia, ac supina. Vide paulo infra.

9. Infiniti loco sæpe utimur participio. Vide infra de participio.

De Gerundiis, ac Supinis.

Gerundiis Græci carent; sed commode ea supplent per Infinita præposito articulo τοῦ, τῷ, τό: ut ἕνεκα τοῦ γράφειν, *causa scribendi*; ἐν τῷ γράφειν, *in scribendo*; πρὸς τὸ γράφειν, *ad scribendum*.

Gerundia in *dum* cum verbo substantivo *est* exprimuntur per verbalia in έον: ut γραπτέον ἐμοὶ (vel ἐμὲ ἐπιστολήν), *scribendum est mihi epistola*, idest, *scribenda est mihi epistola*; quod et hoc modo, γραπτέον ἐμοὶ ἐπιστολή: ut γραπτέος, έα, έον, respondeat Latinorum gerundivo in *dus*, *da*, *dum*.

Item gerundiva per Græcorum Infinita. Luc. εἶχε κῆπον λαβὼν γεωργεῖν, *erat illi hortus, quem acceperat colendum*.

Supina item exprimuntur per Infinita: ut οὐκ ἦλθον διαλῦσαι, *non veni solvere*, idest, *solutum*; καλὸς ἰδεῖν, *pulcher visu*.

De Participio.

1. Participium cujuscumque casus vestitum articulo præpositivo exponi potest per verbum finitum vestitum articulo subjunctivo: ut τοὺς λέγοντας, idest, οἳ, vel ὅσοι λέγουσιν: ἐκείνους, οἳ λέγουσι, *qui dicunt*, vel *eos, qui dicunt*.

2. Adhæret quibusdam adverbiis et conjunctionibus; ut μεταξὺ καθεύδων, *inter dormiendum*, vel *dum dormio, is, it*, etc. *dum dormiebam*, vel *dormirem*, etc. καίπερ εἰδώς, *quamvis sciam*, etc. sic interdum et καίτοι.

3. Interdum pro adverbio ponitur: ut τελευτῶν, ῶσα, ῶν, *tamdem*; τελευτῶντες ἀπῆλθον, *tamdem abierunt*. Non ita dissimiliter et ἀρχόμενος, *incipiens*: ut ἔλεγε τοῦτα ἀρχόμενος τοῦ λόγου, *in initio orationis hoc dicebat*. Sic λέγε ἀνύσας, *dic cito*.

4. Nonnumquam vacat: ut ληρεῖς ἔχων, *nugaris*.

5. Reperitur pro verbo finito: ut Isocr. εἰ σεαυτὸν ὡς ἄνθρωπος ὢν ὑπομνήσκῃς, *si te hominem esse memineris*. Luc. οὐκ ᾔδεις, ὡς κομίζειν δέον; *nesciebas adferendum esse?* Hujus vim habet χρεών, *oportet* (quod et χρεών ἐστι) pro χρή.

6. Sæpe adhibetur pro infinito, maxime cum verbis perseverandi, intelligendi, et contrariis, ut διατελῶ ποιῶν, *persevero faciens*, idest, *perpetuo facio*; παύομαι

ὀργιζόμενος, *desino irasci*: συνίημι προκόπτων, *intelligo me proficere*; αἰσθάνομαι ἁμαρτών: *sentio me errasse*; φαίνομαι σιγήσας, *apparet, me tacuisse*; μέμνημαι ἀκούσας, *memini me audisse*: σύνοιδα ἐμαυτῷ ἀσεβήσας, vel ἀσεβήσαντι, *conscius mibi sum impie me fecisse*, idest, ἀσεβῆσαι, vel ὅτι ἠσέβησα.

7. Participia aliquando significant causam efficientem, causam finalem, conditionem, conjunctionem adversativam, modum, tempus.

Quædam participia cum ceteris verbis eleganter junguntur, etiamsi propemodum vacare videantur: ut ἀπιών, ἀποπλέων, *proficiscens*, ἀποπλεύσας, *profectus*, et similia cum οἴχομαι, *abeo*: ut ᾤχετο ἀπιών, *abiit*. Sic ὢν cum τυγχάνω: ut τυγχάνομεν ὄντες, *sumus*, etc.

Interdum participium ita jungitur cum verbo substantivo, ut non vacet, sed utrumque simul sumtum unius verbi habeat vim: ut ἢν ὁ θεράπων λέξας τύχῃ, idest λέξῃ, *si servus dixerit*, vel *si forte dixerit*.

Genitivi participiorum ponuntur absolute: ut ἐμοῦ καθεύδοντος, *me dormiente*.

Raro nominativi, raro etiam accusativi, nisi cum ὡς, vel ὥσπερ.

Peculiare est illud: ταῦτα δόξαν, *quum hæc ita placuissent*.

In Impersonalibus absolute ponitur potius nominativus, vel accusativus: ut δέον, *quum oporteat*, vel *quum oporteret*; ἐξὸν, *quum liceat*, vel *liceret*, etc.

Reperitur tamen et genitivus: ut πολὺ ὕσαντος, et πόλλῳ ὕοντος, *magnis imbribus*. Nisi forte hic subaudiatur genitivus Διός.

Ceterum valde frequens est apud Græcos figura enallage; qua una orationis pars pro alia ponitur, aut accidentia permutantur. Itaque et omnia pro adverbiis, et adverbia cum articulo pro nominibus, et præpositiones pariter cum articulo pro iisdem, et sine articulo pro adverbiis; et rursus pro nominibus participia; itemque activum pro passivo, et vicissim et modum pro modo, tempus pro tempore, genus pro genere, casum pro casu, numerum pro numero usurpant. Quæ quamvis vera a Gretsero tradantur, tamen magis ad notitiam, et Scriptorum intellectum, quam ad usum valere debent.

Conjunctionis ἂν, apud Poetas κε et κεν, usus frequens et observandus.

1. Δυνητικῶς, *potentialiter* significat, seu modum potentialem supplet, adjungiturque fere omnibus modis, et temporibus; sive præponatur, sive postponatur.

Indicat.

Præs. δέμας οὐκ ἂν ὀρθῶς καπνοῦται, *corpus non recte fumet*, vel *fumaret*.

Imperf. οὐκ ἔλεγον ἂν τοῦτο, vel οὐκ ἂν ἔλεγον τοῦτο, *non dicerem hoc*.

Plusq. perf. ἐξήρπαστο ἂν τοιοῦτος, *ereptus fuisset homo ejusmodi*.

Aor. 1. οὐδὲν ἂν ἔπραξε, *nihil fecisset*.

Aor. 2. ἐκεῖνον ἂν ἐξέλαβον, *illum ejecissent*.

Optativ.

Præs. εὐχοίμην ἂν, *optem*.

Præt. τετύφοιμι ἂν, *verberaverim*, vel *verberavissem*.

Aor. 1. γράψαιμι ἂν, *scriberem*, vel *scripsissem*.

Aor. 2. ὄλοιτο ἂν, *periret*, vel *periisset*.

Aor. Æol. σὺ γὰρ ἂν τοῦτο ποιήσειας; *tu enim ut id feceris?*

Fut. 1. οὐ πιστεύσοιμι ἂν τοῦτο, *non crediderim hoc*.

Subjunctiv.

Præs. καλὸν ἂν ᾖ, *pulcrum sit*.

Præt. μάτην ἂν κεκτώμεθα, *frustra possideremus*.

Infinit.

Præs. οἶμαί σε γράφειν ἂν, *puto te scripturum*.

Aor. 1. ἐλπίζω χρήσασθαι ἂν, *spero, me usurum*.

Aor. 2. ἡγοῦμαι πάντας ἂν εἰπεῖν, *puto, omnes dicturos fuisse*.

Fut. ὑπολαμβάνω ὑμᾶς καταφρονήσειν ἂν, *suspicor, vos contemturos*.

Particip.

Præs. σιωπῶ, ἔχων εἰπεῖν, *taceo, habens quæ possem dicere*, vel *quum possim dicere*.

Aor. 1. τῶν ἂν ἐλεγχθέντων, *eorum, qui redarguantur*.

Aor. 2. ὡς οὔποτ' ἂν ἐλθὼν, *ut qui numquam venire possit*, vel *potuisset*.

1. Ἀοριστολογικῶς, *indefinite*; quum indefinitam loci, temporis, ac ceterorum id genus significationem habet: quo modo fere cum Optativo, vel Subjunctivo conjun-

gitur. Tunc autem verbo tantum præponitur: ut ὅ τι ἂν λέγεις, *quidquid dicas*; ἐρώτα, ὁπόσα ἂν ἐθέλεις, *interroga quæcumque voles*.

3. Παραπληρωματικῶς, *abundanter*; quum nimirum particula ἂν abundat: ut οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα αντὶ τοῦ βίου λάβοιμι ἂν, *ne lac quidem avium huic vitæ prætulerim*.

4. Ελλειπτικῶς, *defective*, quum ἂν subintelligitur: ut πῶς τις πείθηται; quomodo aliquis obtemperaret?

Si propositioni, cui inserviat ει, respondeat redditio, cui inserviat ἂν, utraque effertur per hos modos.

Per Indicativum.

ει εσωφρονεῖτε, ουδ' ἂν ωνομάζετε, *si saperetis, neque nominaretis*.

ει μὲν Αλέξανδρος ἤμην, έλαβον ἂν ταῦτα, *si essem Alexander, ista accepissem*.

ει κατηγόρησε, κἀγὼ ἂν απελογούμην, *si accusares, et ego defenderem*.

εἴ τις φίλων εἶδεν, ουκ ἂν ανέγνω: *si quis amicorum vidisset, non cognovisset*.

Per Optativ.

ει τοὺς Θεοὺς ἔχοι φίλους, αρίστην μαντικὴν ἂν ἔχοι, *si Deos quis habeat amicos, optimam divinationem habet*.

ει αναγκαῖον είη αδικεῖν, ἢ αδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον αδικεῖσθαι, ἢ αδικεῖν, *si alterutrum necesse esset, facere, aut pati injuriam, mallem accipere, quam facere*.

ἦτ' ἂν αμυναίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, *profecto ulciscerer, si possem*.

Per Optativum per ει: Indicativum ἂν.

ει δόξειε τἀληθὲς αυτῷ, ευθὺς ἂν επείσθη, *si verum illi visum esset, statim fuisset persuasus*.

ει λυπουμένην γ' αἴσθοι, Νιτάριον ἂν ὑπεκορίζετο, *si tristem esse sensisset, Nitarium per blanditias adpellabat*.

εἴ τινα λάβοιεν, απέκτεινον, *si quem nacti essent, interficiebant*. *Hic ἂν omittitur*.

Per Indicativum ει: per Optativum ἂν.

ανόητος ἂν είη, ει κατεφρόνησε, *stultus esset, si contempsisset*.

ει δή σοι ὑπείξομαι, δειλὸς ἂν καλοίμην, *si tibi cederem, ignavus vocarer*.

μακάριον μέ τις Θεῶν ἔμελλε θήσειν, εἰ τύχοιμι σῶν γάμων, *beatum me aliquis Deorum redditurus fuerat, si te uxorem duxissem: pro* εἰ ἔτυχον ἔμελλεν ἄν.

De ἄν plura alia dabit longa animadversio.

DE PROSODIA, SIVE CARMINUM RATIONE.

Quid sit pes, quid tempus, quid syllaba, quid scansio, præterimus tamquam nota ex Prosodia Latina. Hic tantum meminerint pueri ε, ο, breves esse; η, ω, cum diphthongis omnibus longas esse natura, et α, ι, υ, aliquando breves, aliquando longas.

Scansioni accidunt apud Græcos Apostrophus, Synecphonesis, Diæresis et Cæsura.

Apostrophus est quum eliduntur α, ε, ι, ο, αι, οι, sequente dictione a vocali vel diphthongo incipiente. Sed hoc pro carminis ratione vel observant, vel omittunt Græci, ut Homerus.

Ὦ γύναι ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες.
O mulier maxime hoc verbum dixisti verum.

Sæpe etiam ante consonantes abjiciuntur vocales et diphthongi, ut

Παρ' μὲν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι.
Adsunt ei fructus quotquot tempore ferunt arbores.

Aliquando eliditur prima vocalis sequentis dictionis: ὦ 'γαθέ, *O bone*, ὦ 'ναξ, *O rex*, ὦ 'νθρωπος, *O homo*, *pro* ὦ ἄνθρωπος.

Συνίζησις / Σύζευξις } Synecphonesis est duarum syllabarum in unam contractio, ut Homer. Iliad. α.

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.
Cum aureo sceptro et supplicavit omnibus Achivis.

Et Iliad. β.

Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Honoraret, perderet autem multos apud naves Achivos.

Ita apud Latinos Lucretius l. 4. v. 731.

Quippe etenim multo magis hæc sunt tenuia textu.

Diæresis est, ubi ex una syllaba dissecta fiunt duæ, ut πάϊς pro παῖς, *puer*; ἐΰφρων, pro εὔφρων, *hilaris*.

Cæsura est quum post pedem absolutum syllaba bre-

vis in fine dictionis extenditur: eaque fit apud Græcos post primum, secundum, tertium, quartum et etiam quintum pedem.

Ancipitum vocalium quantitas decem modis cognoscitur:

Positione.	Derivatione.
Vocali ante vocalem.	Compositione.
Accentu.	Incremento.
Contractione.	Regula.
Dialecto.	Exemplo, seu auctoritate.

Positio. Vocalis brevis ante duas consonantes, aut duplicem in eadem dictione, aut in diversis, positione longa est. Excipe si sequens dictio incipiat a ζ, vel a σκ; tunc enim communis est. Hom. Iliad. β. et φ. Hesiodus etiam primam corripit in τιζάνω, quamvis in eadem dictione, in Scuto Hercul. v. 141.

σ tamen aliquando eliditur nulla positione facta. Aratus.

Ὥρῃ ἑσπερίῃ κρώζει πολύφωνος κορώνη.

Hora vespertina crocitat clamosa cornix.

Ut nonnumquam apud Latinos: Cicero in Aratum:

Delphinus jaceo haud nimio lustratu' nitore.

Vocalis brevis ante mutam sequente liquida sive ejusdem, sive diversæ dictionis, communis redditur, ut etiam ante πτ, κτ, μν, et nonnumquam ante solam liquidam, ut apud Homerum Iliad. α.

αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν.

fecit ipsos escas canibus.

Et Iliad. χ.

Πολλὰ λισσόμενοι, οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον.

Multa precantes, neque Hectori animum flectebant.

Ceterum vocalis longa, aut anceps producta numquam in his positionibus communis est.

Vocalis ante vocalem. Vocales longæ et diphthongi breves esse possunt, si vocalem, aut diphthongum præcedant; quod frequens est in diversis dictionibus, at in eadem rarius.

Accentus. Ultima brevis est, quando pænultima circumflectitur, ut μοῦσα. Quum pænultima natura longa accentum acutum habet, anceps, quæ est in ultima, producitur, ut ἡ ὥρα, *hora*. Quando masculinum habet accentum in antepænultima, in ρος, et ος, purum,

femininum ejus longum est in ultima, ut ἅγιος, ἁγία.

Si anceps habeat acutum in pænultima, ultima brevis erit, ut ἡ φύσις, *natura*.

Omnis syllaba circumflexa longa est natura, ut πῦρ, *ignis*.

Contractio. Omnis syllaba ex contractione facta longa est, ut ἐβόαε, ἐβόα.

Dialectus.

A { Doricum natum ex η longum est; ut φάμα pro φήμη, *fama*; Æolicum breve est: ut νύμφα pro νύμφη, *nympha*. Jonicum breve est in pænultima præteritorum,

ut γέγαα pro γέγηκα a γάω, *nascor*; μέμαα pro μέμηκα a μάω, *cupio* (de obliquis tamen Præteriti Participii μεμαὼς modo brevibus, modo longis vide infra in Catalogo) βέβαα pro βέβηκα a βαίνω, *eo*; et in tertiis personis pluralibus passivis et mediis, ut τετύφαται pro τετυμμένοι εἰσὶ, τυψαίατο pro τύψαιντο, etc. ἕαται pro ἧνται, *sedent*; κέαται pro κεῖνται, *jacent*.

A Jonice interpositum verbis in αω, longa syllaba antecedente, producitur, ut μαιμάα pro μαιμᾷ, a μαιμάω, *vehementer desidero*; præcedente brevi corripitur; ut βοάα pro βοᾷ, a βοάω *clamo*; ἀντιάαν pro ἀντιᾷν, ab ἀντιάω, *occurro*. Producitur etiam in tertiis personis Jonicis verborum in μι, ut τιθέασιν.

A natum ex η per diæresin Atticam breve est, ut ἦγα, ἔαγα, *fractus sum*; ἧλων, ἑάλων, *captus sum*.

Ancipites quoque post resolutionem diphthongi propriæ, vel impropriæ, plerumque corripiuntur, ut πάϊς pro παῖς, *puer*; Ἀΐδης pro Ἅδης, *Orcus*.

Derivatio. Derivativa eamdem cum primitivis quantitatem plerumque sortiuntur, ut νικάω, *vinco*: νίκη, *victoria*: ὁ νικητὴς, *victor*, prima ubique longa: ἔφυγον, *fugi*: φυγὴ, *fuga*, pænultima utrobique brevi. Sed producuntur ὁ et ἡ ἀΐδιος, *æternus*, *a*; ὁ et ἡ ἀέναος, *perennis*, ab ἀεὶ *semper*, prima brevi: et corripiuntur λύσις, *dissolutio*: φύσις, *natura*, a λέλυσαι, πέφυσαι, pænultima longa, et alia quædam.

Compositio. Composita simplicium quantitatem fere sequuntur: ut ἡ τιμὴ, *honor*; ὁ et ἡ ἄτιμος, *inhonora-*

tus, *α*, pænultima longa, ἡ φράσις, *loquutio*, μετάφρασις, *intepretatio*, pænultima brevi.

A privativa particula in compositione corripitur, ut ἄτιμος, *inhonorus*, ακλεὴς, *inglorius*. Particulæ etiam ζα, αρι, ερι, βρι, δυς, in compositione repertæ corripiuntur.

Incrementum Nominum. A incrementum Æolicum genitivorum longum est: ut Αινείαο, Μουσάων.

A incrementum quintæ declinationis breve est in

- Neutris α, ας, αρ, ut σῶμα, *corpus*; κρέας, *caro*; νέκταρ, *nectar*. Sed tamen κέρατα producit Anacreon Od. 2.
- Femininis et masculinis in ας: ut ἡ Παλλὰς, *Pallas*; ὁ μέλας, *niger*; in nominibus in ψ, ut Ἄραψ, βος; et plurimis in ξ, ut κόλαξ, κος, *adulator*.
- Masculinis et femininis in αρ, et λς, ut ὁ μάκαρ, *beatus*, ἡ ἅλς, *mare*. Excipe ψὰρ, ψαρὸς, *sturnus*, cujus incrementum longum, et Κὰρ, Καρὸς, *ex Caria*, cujus incrementum commune est.

Genitivus in ανος longus est, quod patet aliquando ex accentu: ut Τιτὰν, Τιτᾶνος; Πὰν, Πανὸς, *Pan*; præter τάλανος, et μέλανος.

Genitivus in αος, a nominibus in αυς, brevis est: ut ναῦς, *navis*, ναὸς: et in nominibus, quæ syncopen patiuntur, πατράσι, ανδράσι, μητράσι, etc. brevia sunt: at πᾶσι longum, ut patet ex accentu: et inde composita ἅπασι et σύμπασι; quibus adde dativum γίγασιν.

I Increment. breve est in

- Nominibus neutrius generis, ut τὸ μέλι, μέλιτος.
- Femininis et masculinis barytonis, in ιος, ιδος, et ιτος, ut ἔρις, ἔριδος.
- Femininis acutionis in ίδος, ut ἡ πατρὶς, πατρίδος.

I Increment. longum est in {

Femininis et masculinis, quæ duas habent terminationes in recto, ut δελφὶς et δελφὶν, δελφῖνος; ἀκτὶς et ἀκτὶν, ἀκτῖνος.

Monosyllabis, ut ὁ vel ἡ θὶν, θινὸς, *littus*; ἡ ῥὶν, *nasus*, ἡ ἶν, vel ἶς, *fibra*; ὁ λῖς, vel λῖν, Gen. λιὸς, *leo*; λὶς, λιτὸς, *pannus*: sed Δὶς, Διὸς, *Jupiter*, corripitur, ut et τὶς, τινὸς infinitum, et τίς, τίνος interrogativum cum suis compositis. Item ὄρνις, ὄρνιθος, *avis*, pænultima longa; et εὐκνήμιδες, *bene ocreati*, passim apud Homerum, et nonnulla alia in ιδος, quæ notantur infra in Catalogo.

I incrementum nominum in ιξ, et ιψ, in quamplurimis breve est, ut θρὶξ, τριχὸς *capillus*; ὁ χέρνιψ, χέρνιβος, *pollubrum*.

Υ increment. breve est in {

Nominibus monosyllabis in υς: ut ὁ μῦς, *mus*, μυὸς; cujus tamen genitivus pluralis producitur ab Homer. in Batrachomyomachia.

Neutris in υ: ut τὸ γόνυ, γόνυος, *genu*. At commune habet τὸ δάκρυ, δάκρυος, *lacrima*, apud Nazianz. Anecd. Epigr. 82.

Paroxytonis, oxytonis, et circumflexis in υς et υρ: ut ὁ νέκυς, νέκυος, *mortuus*; ὁ μάρτυρ, μάρτυρος, *testis*. Producuntur pauca quædam, de quibus consule Catalogum.

Nomina in υν, quæ etiam in υς desinunt, producuntur, ut Φόρκυς et Φόρκυν, Φόρκυνος, *Phorcys*.

Nomina in ξ, et ψ, fere habent breve incrementum: ut ὁ ὄνυξ; ὄνυχος, *unguis*; ὁ χάλυψ, χάλυβος, *chalybs*.

Excipiuntur γρὺψ, γρυπὸς, *gryps*; γὺψ, γυπὸς, *vultur*; κῆρυξ, κήρυκος, *præco*, et alia quædam notata in Catalogo.

Quantitas verborum.

Immutabilis vocalis eamdem quantitatem habebit in imperfecto tam activo, quam passivo omnium modorum, etiam in participiis, quam habet in præsenti, ut

κρίνω, *judico*, ἔκρινον, κρίνομαι, ἐκρινόμην, κρινόμενος; syllaba κρι ubique longa.

Verba in ύνω producunt pænultimam in præsenti, et imperfecto: ut μολύνω, *contamino*.

Verba in άνω pænultimam corripiunt, præter ea, quæ formantur a futuro: ut αὐξάνω ab αὐξήσω; et pauca quædam notata in Catalogo.

Verba in ύω, et ίω quodammodo in pænultima sunt communia.

Quantitas in Futuris et Aoristis.

Quantitas futurorum et aoristorum ex verborum formatione satis costat. Nonnulli tamen observant, futuri primi et aoristi primi in quarta conjugatione pænultimam esse brevem in verbis, quæ sequuntur tertiam. Idem volunt in verbis sextæ in αω nisi ρ, vel vocalis præcebat α, tunc enim α longum erit, ut in δράω, *facio*; θεάω, *specto*.

Quantitas in Præteritis.

Si anceps sit brevis in futuro, vel aoristo primo, brevis quoque est in præterito perfecto activo, et passivo, et in aoristo, et in futuro primo passivo omnium modorum, ut γελάω, γελάσω, γεγέλακα, *rideo*. Multó autem magis in his temporibus anceps brevis erit, si pænultima futuri activi sit brevis natura, quamvis pænultima aoristi sit longa, ut τείνω, *tendo*, τενῶ, τέτακα.

Quoties ex præterito vel κ, vel simul etiam vocalis abjicitur, anceps, quæ remanet, brevis est, licet antea fuerit longa: ut πέφυκα, πέφυα; δέδοικα, δέδοια.

In verborum repetitionibus sive Atticis, sive non, ancipites breves sunt, ut ἀκήκοα ab ἀκούω, *audio*; τιτρώσκω, *vulnero*; τιταίνω, *intendo*, vel *punio*; ἀκάχημαι pro ἄχημαι, *doleo* etc.

A crescens verborum corripitur: ut τετύφασιν, τετύφαμεν, ἐτύψατε, ἐτυψάμεθον, ἐτυψάμεθα: ante σι producitur: ut τετύφασι. Mimnermus:

Οὐκ ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι.
Non bonum: Parcæ autem nigræ nobis adstant.

Corripitur tamen λελόγχασι ab Homer. Odyss. λ.

Breve quoque est α in aor. 1. Imper. act. ut τυψάτω, τύψατον, τύψατε, et in singulari aor. 1. Indic.

med. ut ἐτυψάμην, ἐτύψατο, et in participio, ut τυψάμενος.

At participium femininum aor. 1. act. in ασα longum est: ut τύψασα.

Corripitur quoque α Infinitivi in paragoge Attica, et Dorica: ut κατακτάμεναι pro κατακτεῖναι, *occidere*.

Quantitas verborum in μι.

Propria reduplicatio verborum in μι, nisi obstet positio, brevis est: impropria fere longa,

A secundæ conjugationis corripitur ubique: sed producuntur personæ in ασι.

Υ quartæ conjugationis in singulari activæ vocis producitur; at in duali et plurali (præterquam aorist. 2. ut ἐδύτην, ἔδυτε, a δῦμι) et in toto passivo, et medio corripitur. De verbo ὄμνυμι vide in Catalogo.

In imperativo singulari corripitur υ in polysyllabis, in disyllabis producitur: ut κλῦθί μου, Αργυρότοξε, *Audi me, Apollo*.

Regula de primis, et mediis syllabis nominum.

Anceps vocalis ante aliam, sive brevem sive longam, non corripitur necessario, ut apud Latinos.

A in superlativo semper corripitur: ut σοφώτατος.

Nomina in ια acutitona, quæ habent ultimam longam, pænultimam corripiunt: ut Μαρία, φιλία.

Excipe αἰκία, *plaga*; ανία *tristitia*; κονία, *pulvis*, καλιά, *nidus*; ορμιά, *linea piscatoris*; quorum hoc ι habet longum, cetera vero commune. Pænultimam quoque in σοφία producit Theocritus, seu quis alius auctor in Syringe, et in κακοεργία Hom. Odys. χ.

I breve est in { Diminutivis in ιον: ut κοράσιον, *puellulus*.
Comparativis neutris: ut ἥδιον, *suavius*.
Multis adjectivis in ιος: ut ἄξιος, *dignus*.
Multis substantivis: ut βίος, *vita*.
Nominibus possessivis, et materialibus in ινος: ut ανθρώπινος, *humanus*; λίθινος, *lapideus*.
Illis item quæ tempus significant: ut εἰαρινός, *vernus*; θερινός, *æstivus*.
Patronymica quoque in αδης, et ιδης, brevia sunt, præter Οἰλάδης, *Oilei filius*. }

Υ in pronominibus producitur: ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

In nominibus polysyllabis in ύνη, et ύτης, υ corripitur: ut γηθοσύνη, *gaudium*; βραδύτης, *tarditas*; γλυκύτης, *dulcedo*.

Præpositionum pænultimæ ancipites breves sunt, ut ἀπό, διά, ὑπό.

EXEMPLUM SEU AUCTORITAS. Ultima ratio cognoscendæ quantitatis syllabæ est exemplum, seu auctoritas, eademque optima, certissima, et facillima, quam poetarum lectio multo facilius, et ex poetarum exemplis concinnatus Catalogus; quam regularum multitudo suppeditabit.

De ultimis syllabis.

A finita corripiuntur, ut ἡ τράπεζα, *mensa*: item μαῖα, μοῖρα, τύψασα, τέτυφα, ἵνα.

Producuntur:
- Nomina in εα: ut θέα, *spectaculum*: in δα, et θα, in εια, a verbis in ευω, ut προφητεία, et in ια, præter δῖα, μία, πότνια.
- Pollysillaba in αία: ut σεληναία, cum adjectivis in οία: ut ὅμοιος, οία.
- Nomina in ρα non præcedente diphthongo: ut χαρά, *gaudium*. Corripitur tamen Σάρρα, *Sara*, a Nazianz. Anecd. Epigr. 84.
- Nomina oxytona secundæ simplicium: ut ἀνθρά.
- Articuli feminini numeri dualis: ut τά.
- Vocativus nominum in ας primæ declinationis: ut ὦ Αἰνεία. Sed vocativus nominum in ης corripitur.
- Dualis primæ et secundæ declinationis.
- Vocativi poetici: ut ὦ Πολυδάμα.
- A Doricum in genitivo, ut τοῦ Αἰνεία pro Αἰνείου.

Αν finita corripiuntur, ut τράπεζαν, ἔτυψαν, μέλαν.

Excipiuntur:
- Πᾶν, nisi in compositis: nomina masculina in αν, ut Τιτάν, et adverbia: ut πέραν, *ultra*; λίαν, *valde*. Sed ὅταν, *quando*, corripitur.
- Αν primæ, ut Αἰνείαν, et secundæ declinationis, si habeat α longum in nominativo: ut φιλίαν, etc.

Αρ finita corripiuntur: ut νέκταρ, ὄναρ, αυτὰρ, ἄφαρ.
Monosyllaba κὰρ, ψὰρ, producuntur.
Ας finita producuntur: ut Αἰνείας, τὰς μούσας, ὁ Αἴας, τύψας.
Æoles tamen corripiunt ας, in accusativo plurali primæ et secundæ declinationis; et in nominativo singulari participiorum.

Corripiuntur:
- Feminina in ας: ut λαμπὰς: masculina, ut ὁ μέγας, μέλας: neutra, ut τὸ σέλας, *lumen*.
- Item adverbia: ut ἑκὰς, ατρέμας.
- Item accusativi plurales quintæ declinationis simplicium: ut Τιτᾶνας, et ἡμέας, ὑμέας, σφέας.
- Item secundæ verborum personæ singulares in ας, ut ἔτυψας, τέτυφας, τέτυπας; exceptis iis, quæ contrahuntur, ut βοᾶς.

Ι finita brevia sunt: ut μέλι, ὅτι, βίηφι.

Producuntur:
- Adverbia et pronomina aucta per paragogen, ut νυνὶ, οὑτωσί.
- Item ι ab Atticis ex ε, vel ο, vel α factum, ut ὁδὶ pro ὅδε, ταυτὶ pro ταῦτα, τουτὶ pro τοῦτο.
- Item καὶ, et nomina literarum, ut ξὶ, πὶ.

Ιν finita corripiuntur, ut πρὶν, πάλιν, ἔριν, μὶν, νὶν, τὶν, τεὶν, et syllabæ quibus ν additur: ut τύπτουσιν, ἐστὶν.

Nomina duarum terminationum, ut ῥὶν, λῖν, δελφὶν, ακτὶν, producuntur. Item dativi ἡμῖν, el ὑμῖν, ut patet ex accentu: corripiuntur tamen si ex perispomenis fiant properispomeni, aut oxytoni, aut paroxytoni, ἥμιν, ἡμὶν, ὑμὶν ἄμμιν, ὔμμιν.

Ις finita corripiuntur, ut πόλις, ἔρις, τυραννὶς, δὶς, τρὶς, cum ejusmodi adverbiis.

Producuntur:
- Quorum augmentum est longum, qualia sunt ῥὶς, δελφὶς, ὄρνις, κνημὶς, σφραγὶς, et κλὴις.
- Item monosyllaba, præter τὶς indefinitum.

Υ finita corripiuntur: ut σὺ, τὺ, δάκρυ, γλυκὺ, ἐῢ pro εὖ cum suis similibus.

Producuntur:

- Adverbia fictitia, ῦ ῦ, et *γρὺ*, et aliquando *ἀντικρύ*.
- Nomina literarum, ut *μῦ*, *νῦ*.
- Tertiæ personæ singulares quartæ conjugationis in *μι*, in imperfecto, et aoristo secundo: ut *ἔδυ*, *ἔφυ*.

Υν finita corripiuntur: ut *πολλὺν*, *βραδὺν*, *ζευγνὺν*, *σὺν*, *νὺν*, et *τοίνυν* conjunctiones.

Producuntur:

- Circumflexa, *νῦν*, *nunc*, *μῦν*, etc.
- Dycatalecta, quæ duas habent terminationes in recto.
- Item quæ *υς* in nominativo habent longum, ut *ἰλὺς*, *limus*; *ἰχθὺς*, *piscis*.
- Primæ personæ verborum in *μι*, ut *ἐζεύγνυν*.

Υρ finita longa sunt: ut *ὁ ψίθυρ*, *susurrus*; *τὸ πῦρ* *ignis*, quod tamen in obliquis breve.

In *υς* desinentia corripiuntur: ut *βαθὺς*, *profundus*; *βαρὺς*, *gravis*, *κόρυς*, *galea*.

Producuntur:

- *Κώμυς*, *κώμυθος*, *fasciculus*; *ἄρκυς* et *ἀχλὺς*, et monosyllaba, ut *μῦς*.
- Secundæ personæ singulares, et participia in *υς* verborum in *μι*, ut *ζεύγνυς*, *ἐζεύγνυς*, *ὁ ζευγνύς*.
- Substantiva oxytona, quæ declinantur per *ος* purum, ut *ἰλὺς*: sed in *ἰχθὺς*, *υ* anceps.
- Dycatalecta, ut *Φόρκυς*.

Poetica Licentia.

Hæ sunt regulæ, observatione dignissimæ de syllabarum quantitate: sed quodammodo infinita est poetarum licentia, qui interdum longas corripiunt, aut breves producunt, metri necessitate coacti, ut quum tres, vel plures breves concurrunt in aliquo vocabulo, ut in his *ἀθάνατος*, *Πριαμίδης*, primam syllabam, quæ per se brevis est, extendunt. Ad hæc ancipitem in eadem dictione, in eodem versu et producunt, et corripiunt:

Ἆρες, Ἄρες, *βροτολοιγὲ*, *μιαιφόνε*, *τειχεσιβλῆτα*.
Mars, *Mars*, *homicida*, *sanguinarie*, *mœnium subversor*.

Et monosyllaba brevia eo ipso, quod monosyllaba sunt, sæpe producunt, ut *τὲ*, *μὲν*, *τὶς* etc.

CATALOGUS DICTIONUM

IN QUIBUS ANCIPITES VOCALES PRODUCUNTUR.

A in antepænultimis syllabis productum.

1. A ante vocalem: ἀάατος medium α producit, ἀέναος, ἀέριος, ἀΐδιος, ἀηθαλὴς, ἀΐκες, ἀϊκὴ, ἀΐσσω (compositum tamen ὑπαΐσσω modo corripit Iliad. φ. v. 126. modo producit ibid. v. 234.) ἀκράαντος, ἄονες, ἀχαϊκὸς, βιάομαι, βουγάϊος, ἐκραάνθην, ἐλάϊνος, ἰάομαι, καναΐγδην, κεράατα, κράατα, λάασι lapidibus, Orpheus: Λαέρτης, λάϊνος, λαΐνεος, Λαοδάμεια, et reliqua a λαὸς: ξυνάορος, πραΰνω, ἄασε nocuit: ῥαΐστα, ταΰγετον, τεράατα, τετράορος.

Anceps est ἀείδω, ἀΐω, γραΐδιον, et genitivus ἀΐδος. Præteritum quoque Participii μεμαὼς longum habet α in obliquis, si inflectantur per ο, ut μεμαότες; breve, si inflectantur Poetice per ω, ut μεμαῶτες.

2. Αγ. ἰθαγενὴς; ναυαγέω, quia ναυηγέω; νεαγενὴς, quia νεηγενὴς, ῥαγίζω, σφραγίζομαι, τιμαγήτης, φαγίνεος, quia φηγίνεος.

3. Αδ. ἀδηκὼς, ὅτος, ῥάδιος.

4. Αθ. γαθυλλὶς, ῥάθυμος.

5. Ακ. ἀκούσιος, διάκονος, διακόσιος, τριακόσιος, etc. λακέω (corripitur tamen a Theocr. Idyl. β. v. 24.) μακεδανὸς, συρακόσιος, φαιακία.

6. Αλ. ἀλέα calor, ἄληκτος, ἀλοσύνη, ἐναλίσκω, ἀνάλωσις, κεφαλῆνες, σταλαγμὸς, φαλαίνη, ἐναλώσας corripitur in Aristoph. Πλούτῳ, v. 381.

Anceps μαλακός.

7. Αμ. ἄμητος, ἀμητὸς, ἀπαμαίω, δαμοίτας, εὐδαμίππος.

Indiff. ἀμάω.

8. Αν. ἀνίφελος, ἀνεψιὸς, ἀνύμενος, δάνουβις, κατάνεμαι, κρανίον, κράνειον, κρανάνειος, μανικὸς, νεανίας, παιανιεύς

Commune ἀγανόφρων.

9. Απ. ἀπάλαμνος, ἄπειρος, pro ἤπειρος, ἀπειρῖνος, ἀπιδανὸς, δραπέτης, δραπετίδης, νάπεια. Anceps, Απόλλων.

10. Αρ. αράομαι, αρήτη, άρητος, αρητὴρ, αρήτειρα, Αρήνη urbs, άριστον prandium, αμαραxὶς, κάραβος, κακίων, καρύομαι.

11. Ασ. ασιάδης, ασωπὸς, διπλάσιος, quia διπλήσιος: επαράσιμος, ευκρασία, ιάσιμος, κοράσιον, Πασιφάη, Πασιφαὴς: κτάσασθαι pro κτήσασθαι primam producit: pro γεύσασθαι corripit.

12. Ατ. ατάλλω, άτερος, ατηρὸς, βατήριον, διδυματόκος, θάτερον, λατομία, λατύπος.

13. Αφ επάφιος.

14. Αχ. τράχουρος.

A in pænultimis.

1. A ante vocalem: αθεραὶς, ακραὴς, αμφιάραος, αχραὶς, άων, δαὴρ, ευκραὴς, θαὶς, κράας, λάας, λάϊγξ, λαὸς, λαὶς, ναὶς, ναὸς, παμφαὴς, παὸς, πολυάϊξ, πραὴς, πρᾶος, πράως, Πτολεμαὶς, ῥάων, φάος, χάων, Et composita ab άω: αλιαὴς, βαρυαὴς, δυσαὴς, ζαὴς. Et in αων per ονος declinata: ut αλημάων, αμυθάων, αρετάων, διδυμάων, ικετάων, Λυκάων, Μαχάων, οπάων, προτιάων, συνοπάων, τυφάων. Sic ποσειδάων, propter ambientes longas. Verba in αω purum, et ραω, producuntur: ut εάω, περάω. Excipe αμφιάω, εψιάω, propter ambientes: επέχραον corripitur. Producitur et πεινάω, propter ambientes. Item κάω, et κλάω, pro καίω, et κλαίω.

Indifferentia sunt αὴρ, άορ, ἵλαος.

2. Αγ. ααγὴς, άγὴς, δαγὴς, έαγε, εαγὼς, περιαγὴ, πεπραγὼς. σφαγὶς, τάγος.

3. Αδ. ᾆδος, έαδε, εαδὼς, λάδας, λάδων, οἱλάδης. Alias Patronymica in αδος et ιδης corripiuntur: οπαδὸς, σπάδιξ.

4. Αθ. ᾆθλον, κράθος, πειραθεὶς, πραθείς.

5. Ακ. ᾆκις fluvius, άκων invitus, δάκος, θράκη, λέλακας strepis, οἴακες, ab οἴαξ.

Commune σάκος.

6. Αλ. ἆλεὶ, αμάλη, δαλὸς, κᾶλον lignum: Ομφάλη, πεντηκονταχέφαλος, σαλὴμ, Σαρδανάπαλος, ατύμφαλος, άλις, τρικέφαλος.

Commune καλός.

7. Αμ αμος, (corripitur 27. Idyl. Theocrit.) δάμις, δάμων, πέπαμαι, συγκέκραμαι, ταμὰ, mea, φρασίδαμος, βάλσαμον Nicander Theriac. v. 947. producit.

Verbalia in μα purum longa sunt, ut νᾶμα, θυμίαμα, ὅραμα, χρῖμα, θῦμα. Excipe a μι: ut δόμα.

8. Αν. ἀγαθάνωρ, ἄναξ, ἀγάνωρ, βεάνωρ, ἑρανος, ἱᾶνος, ἵκανε commune invenitur: κατάνεται consumitur, κιχάνω, μαρτινιανὸς, νεᾶνις, νικάνωρ, τεθνάναι, τρίκρανος, φθάνω. Item disyllaba in ανος acuta, ut ξανὸς, τρανός. Et gentilia in ανος, et ανις, ut βρετανὸς, βρετανίς.

Indifferentia, ἀνω pro ἀνύω, ανὴρ, εανὸς, Ιουλιανός.

9. Απ. ἄναπος fluvius, ἄπις, ιάπυξ, νᾶπυ, πρίαπος, σάραπις.

10. Αρ. ἆρα nunquid, αἴσαρος fluvius, ευμάρας, θυμαρὺς, καρὶς piscis, κατάρα, λαρὸς, νάρων fluvius, πάραρος, παρὸς, τινάρα, φᾶρις, φᾶρος. Communia sunt ἀρὰ, ἄρης, μυσαρός.

11. Ασ. ἄπασι dativus, ἆσις, ἆσσον, γίγασι dativus, ἴασος; ἴασον, κρᾶσις, μάσις urbs, πρᾶσις, φασὶ, φᾶσις.

Verba in αω purum et ραω pænultimam Futuri, et Aoristi producunt: ut εάσω, είασα, ὁράσω, γηράσω, πειράσω, φιράσω: γέλασσαν epenthesis producit, ut alia multa. Iliad. Ἑκ. v. 299. εἴασεν Ἕκτωρ, corripitur.

Verba in αζω dant ας breve: ut ἀντιάσω, θαύμασε, κολάσας, quia anceps ante ζ natura brevis est. Sic πλάττω, πλάσω: πελάσσαι epenthesi producitur.

12. Αμ. αδέατος, αόρατος, απείρατος, απροσόρατος, άρατος, ἆτος, ἄτη, ab ἄατος et ἀάτη: (ἄτη tamen corripit Sappho) γέγαατε Præteritum: διμάτωρ, ευεργέτης, θέατρον, θεατὸς, καίρατος fluvius, κρατὴρ, λύσατε, aor. 1. imperat. Iliad. α. sed varie legitur: ολέσατε aoristus: κέρατα, 2. Ode Anacreontis: φράτηρ.

Sic lapidum nomina, et gentilia: ut αχάτης, γαγάτης, νιφάτης, σπαρτιάτης, σπαρτιᾶτις; excipe γαλάτης, δαλμάτης, σαρμάτης, ut indicat et quantitas latina.

13. Αχ. τραχὺς cum compositis: ιαχὴς anceps.

I in antepænultimis syllabis productum.

1. I ante vocalem, διογένης, ιάομαι, ιαμένος, ιάσιμος, ιάσιος, ἴασος, ιητὴρ, ιαπετὸς, ἴομαι, ιονίη, ιύζω, ιϋγὴ, ιϋγμὸς, ιύκτης, ιωχμός. Et ab ιὸς composita, ιοβόλος, ιοχέαιρα, κιάθω, κυλιόμενος, μνιώδης, οφιονίδης, παλίωξις, παρδιονίδης, πιαίνω, πιότατος, πίερος, πιέριος, πίομαι, προίωξις, φθιώτης, χιόνεος, χιονόεις.

Communia, ανιάζω, ανιάω, ανιαρὸς, ανιηρὸς, ιαίνω, ιάχω, ιατρὸς, ἱερὸς, ἵημι et ἵεμαι eo, ἵημι mitto, ἵεμαι cupio, μεθίετε, ἵομεν eamus.

2. Iβ αλίβατος, Τιβέριος, τίβυρις, κριβανώτης, Aristoph. Πλούτῳ. v. 765.

3. Iγ. ορίγανον pro ορείγανον, ῥιγέω, ῥιγόω, ῥίγιον, σιγάω, σιγαλέως, σιγαλόεις.

4. Iδ. ακιδάλιος ιδαῖος, ιδάλιμος, ιδάλιον, Ιδομενεὺς, πιδύτης, πιδυω, σιδόνιος, χελιδόνιον.

5. Iθ. ιθύνω, ιθύντωρ, ιθύτερος, σιθωνία, Τιθωνός.

6. Iκ. αρικίνη, ἵκαρος, ικάριος, ἱκέσια, ἱκέσιον, ἱκέσιος, κίκαμα, νικάω, νικίας, νίκανδρος, σικανίη, σικελίη, φοινίκοος, φρικαλέος, φρικώδης.

Indifferentia, ἱκάνω, ἴκελος.

7. Iλ. επιλαδὸν, ιλαδὸν, ἱλασμὸς, ιλαστρῶ, ιλεὺς, ἰλιγγος, ἴλιος, ιλισσὸς, ιλυόεις, μελίλωτον, μίλητος, ὁμιλαδὸν ὁμιλέω, ὁμιλητὴς, πιλέω, φιλιτεύω, φιλῆτης, φίλομαι, χίλια, χιλιὰς, χίλιοι, χιλεύω, ψίλωθρον.

Indifferentia, ἵλαμαι, ἵλαος, σιληνός.

8. Iμ. βριμάω, βριμηδὸν, δριμύλος, ἱμέρα urbs et fl. ἵμερος, ἱμείρω, ἱμερόεις, κεκωνιμένος, μιμοῦμαι, μίμημα, μιμηλὸς, σιμαίθα, τιμήεις, τίμιος, φιμώδης.

9. Iν. ακροθίνια, γίνομαι, γινώσκεις, δελφίνιος, δινήεις, δίνησις, δινωτὸς, ερινεὸς, ινίον, θρινακίη, Ιναχὸς, ινωπὸς, κίνυμι, κινύφιος fluvius, λακίνιος, λακινιὰς, μινώιος, πινύσκω, πρίνινος, σίνομαι, στρεπεδίνηθεν, τρινακρία, χαλινόω. Et verba in ινεω, ut βινέω, κινέω.

Communia: αγινέω, δινέω, διεύω, τινάσσω, apud Nazianz. Anecd. epigr. 141.

10. Iπ. διϊπετὴς, ευριπίδης, ηνίπαπε, λιπαρῶ, πυριβόλος apud Orphea, ῥίπαινον mons. ῥιπίζω.

11. Iρ. Σεμίσαμις, τυρίνθιος.

12. Iσ. αφροδίσιος, βισάλτης, βισαλτία, βρισηὶς, ιαίζω, Ἰσαῖος, ἴσανδρος, ισήρης, ισοπαλὴς, ισοφαρίζω, κονίσαλος, μισέω, νισυρὸς, οχλίσειαν, πλισήεις, πισιδὲς, πισιδικὸς, σίσυμβρα, Σίσυφος, σισυφίδης, τίσασθαι, τισιφόνη, φθισήνωρ, χαρίσιος, χρίσομαι.

Indifferens ἴσασι 3 plur. apud Hesiod. et μισαρὸς vel μυσαρὸς apud Theocr. Idyl. 2.

13 Iτ ιτέα salix, ιτιμονεὺς, τιτίζω, Τίτυρος, τριτογενὴς, τριτογένεια, τριτονὶς, φιτύω.

14. Ιφ. διφάω, διφήτωρ, Ιφιγένεια, Ιφιδάμας, ιφίνοος, et alia ab ἶφι, ἴφιος, ἴφιτος, τριφυλλίς.
Indifferens πιφαύσκω.

15. Ιχ. κιχάνω, κίχορα, ψιχάρπαξ.

I in pænultimis.

1. I ante vocalem, αἰθρίῳ apud Solonem. propter ambientes: genitivus Διός apud Orph. in Hymn. Perseph. v. 5. δῖος, δῖα, ἔνδιος, meridianus: θρῖον, ἰός, venenum, rubigo, sagitta, ἴϋγξ, κλισίδων, κονίω, pulverem excito, κριός, μνίον, ὁρμιά, παναγρίους apud Phocyl. et αγρίου apud Hom. Iliad. χ. πῖαρ, πίηρ vel πίειρ, pinguis, προθυμίη, στρουθίον, Orph. et ψύλλιον.
Et gentilia: Φθίη, Φθῖος, Χῖος.
Et propria: Θρίος, Κῖος, κρῖος, Πῖος, Τῖος, Φλίας.
Item in ιων per ο declinata: ut Αμφίων, βραχίων, δολιων, εχίων, κίων, Πανδίων, πίων, πρίων, ὑπερίων. Excipe περικτίων. Communia, αἰκία, ανία, εὔδιος, ἦια, ἴε, ἴει, ιεἰς, ἴον, καλιά, κονία, κρινίων, λίαν, (μίαν Dionys. Alex. producit) κακοεργία propter ambientes, πιεῖν, σοφία, ὑπεύδιος, Ωρίων.
Comparativa quoque in ιων producta inveniuntur: ut κάκιον, τάχιον.
Verba in ιω sæpe communia: κυμίω, μήνιε irascebatur οἴω, τίω.
Producuntur πρίω, φθίω, χρίω.

2. Ιβ. ακριβής, ερυσίβη, θλίβω, ἴβις, στίβη, τίβυρ, Τιβεριάς apud Nonnum: τρίβω commune apud Nicand.

3. Ιγ. μάστιξ, μάστιγος, μίγω, πνῖγος, ῥῖγος, σίγα, σιγῶ. Comm. πνίγω. Orph. in Argon. semel γίγας producit.

4. Ιδ. γλυκυσίδη, διδῶ, εἰλιδόν, ἴδη, κνίδη, πίδαξ, πολυΐδος, χελιδών, χλιδή, σίδη indifferens in Nicand.
Producunt hæc obliquos: ἀψίς, ἀψῖδος; βαλβίς, βαλβῖδος; κλίς, κλῖδος; κληΐς, κληῖδος; πολυκληΐς, ιδὸς; κνημίς, κνημῖδος; εὐκνημις, ιδος; νησίς, νησῖδος; βατραχίς, βατραχῖδος; πλοκαμίς, πλοκαμῖδος; ῥαφανίς, ῥαφανῖδος. Aristoph. Πλύτῳ, v. 544.

5. Ιθ. βρῖθος, βριθύς, βρίθω, ἐριθος, ἐριθεύς, ἰθύς, κριθή, Λῖθος nomen proprium, σιθών, χθονοβριθής.
Producunt obliquos ὄρνις, ὄρνιθος; μέρμις, μέρμιθος; ὄρνισι Phocyl. corripit.

6. Ικ. ἄκικυς, γρηνῖκος, fl. Ͽρῆικι Thraci: κάϊκος, κικὺς, νίκη, φοινίκη, φρίκη. Producunt hæc obliquos: βέμβιξ, ικος; σπάδιξ, ικος; φοῖνιξ, ικος; φρὶξ, κός.

μυρίκη indifferens Homero: ἀδικεῖ quoque ab ἀδίκω producit Sappho, quum alioquin corripiatur.

7. Ιλ. ἀργίλος, δεκάχιλοι, ἐννεάχιλοι, ιλὺς, ἴλος, κονίλη, νεόγιλος, οἰλεὺς, ὅμιλος, πέδιλον, πῖλος, σμίλαξ, σμίλη, σμίλος, σμῖλος, χιλὸς, χίλων, ψιλός.

Indifferens αἴγιλος et φίλος.

8. Ιμ. βρίμη, Βριμώ Proserpina; δριμὺς, κάμιρος urbs, κλῖμαξ, λιμὸς, μῖμος, σιμὸς, σίμων, φιμός. Et composita: ἄτιμος, βούλιμος, ἴφθιμος, et verbalia a verbis pænult. producentibus: μήνιμα, χρῖμα.

Indifferens ἱμὰς, τιμὴ quoque corripit Bion in Fragment. quum alioquin producatur.

9. Ιν. Αἰσχίνης, ἀπαρίνη, ἐρινὰς, ἐρινὸς, Ͽαμινὸς, Ͽρίαξ, Ͽριδακῖνις, ινῶ, κλίνη, μίμνος, ῥινὸς clypeus, Φινεὺς, χαλινός. Et hæc barytona in ινος et ινον: δῖνος, γυρῖνος, κάμινος, κυκλάμινον, λατῖνος, σταφυλῖνος, σέλινον, σμῖνον, ταλαύρινος. Item in ινη ultra tres syllabas, ἀδράστίνη, ἐρυκίνη, ἡρωΐνη, μολυβδίνη, præter ἐιλαπίνη. Producuntur et trisyllaba: ἀξίνη, δωτίνη, ἰλξίνη, ῥητίνη, ὑρμίνη, ὑσμίνη. Et dissyllaba duo: ῥίνη, δίνη. Præterea propria: αἴγινα, καμάρινα, κέρκινα. Et verba in ινω, κλίνω, κρίνω, πίνω, ὠδίνω, τίνουσι Solon corripit, et ἀντιτίνειν Theognis.

Producuntur obliquos ῥὶς, ῥινὸς; εὐώδιν, ινος; ποιρὶν, ῖνος; σίνος, indifferens Nicandro. Ὀπωρινὸς Iliad. ε. v. 5. et φ. v. 346. et ὀρθρινὸς apud Aratum; et μεσημβρινὸς apud Callim. producuntur: alias corripiuntur, sicut et alia temporis ac materiæ: ut ειαρινὸς, κέδρινος, ἰακίνθινος.

10. Ιπ. γριπεὺς, ενιπεὺς, ἐνίπω, εὔριπος, ἶπος, κνιπὸς παρθενοπίπης, ῥιπη urbs, ῥιπὴ, ῥιπεὺς, σίπων, σιποὺς, σκίπων.

Indifferent. ενιπὴ, ἐρίπω.

11. Ιρ. ἶρις, ἱρὸς, ἴρηξ, νιρεὺς, Ὄσιρις, τίρυνς.

12. Ισ. Αγχίσης, ἀμνισὸς, ἀμφισὸς, βρισεὺς, Ͽεμίσω, ἶσις, ἴσως, æque, μῖσος, νῖσος, πῖσα urbs, πῖσος ubertas, τελμισός.

Indifferent. ἴσος, et pleraque composita, μίσος pia-

culum. Dativus ὀϊνισι corripitur a Phocyl. quum alioquin produci debeat.

Verba in ιω pænultimam Futuri; et Aoristi sæpe producunt: notentur tamen, ut κυλίσω; μηνίσω, τίσω, βρίσας.

In ιζω dant ις breve: ut κομίζω, κόμισαν.

13. Ιτ. ἀκόνιτον, ἀδήριτος, ἄτητος, ἴτων urbs, ἴφιτος, κλιτὺς, λῆϊτις prædatrix, λῖτον, λιτὸς, ονῖτις, παλίντιτος, πυρῖτις, σῖτος, τιτὰν, τῖφυς, τρίτων, φῖτυς. Et nomina in ιτη, ιτης, ιτις, ἀφροδίτη, μελίτη, ὁπλίτης, πολίτης, πολῖτις.

14. Ιφ. γρῖφος, θεοδίφης Deum quærens, ἶφι, ἶφις, ἰφεὺς, σεριφος, σίφων, στῖφος.

τῖφος palus. indiff. νίφω.

15. Ιχ. ἰχὼρ, τάριχος, στίχω a Nonno sæpe producitur, quum tamen Homerus semper corripiat.

Υ in antepænultimis syllabis productum.

1. Υ ante vocalem: αἰσυήτης, ενυάλιος, κυάνεος, κυανοχαίτης, μυελὸς, μύουρος, μυουρίζω, μυοδόκος, πυετίη, πλατυάσδω apud Theocrit.

Communia πύελος, ὑετός.

Producuntur et ἀναλυέμεν, διαλυόμενος, κωλυέτω, μαρύομαι, ῥυετο, ὑόμενος, ἀρύομαι.

Indiff. ῥύομαι.

2. Υγ. γυγαῖος, μυγαλέη, πογίζω.

Commune: θυγάτηρ.

3. Υδ. κυδάλιμος, κύδιμος, κυδαίνω, κυδιόων, μυδαλέος, πυδάω.

4. Υθ. ερυθιόων, μυθοῦμαι, παραμύθιον, Πυθαγόρας, πυθεδὼν, πύθιος, ψιμμύθιον.

5. Υκ. ερυκακέω, ερύκαμαι, ερυκανέω, μυκάομαι, μυκηθμὸς, συκοφάντης, φυκίον, φυκιόεις.

6. Υλ. θυλακὶς θύλακος, θυλακόεις, κογχύλιον, μυλιόωντες, παμφυλία, σκυλεύω, σκυλομαι, σύκινος, συλάω. συλεύω, σφονδύλειον, ὑλαῖος, ὑλακύδης, ολακόεις, ὑλακόμουρος, φυλείδης, φύλοπις.

7. Υμ. ἀμυμώνη, ειλυμένος, ζύμωμα, θυμοῦμαι, ενθυμοῦμαι, ενθύμημα, θυμαίνω, θυμήρες, θυμώδης, καταδύμεναι, κρυμώδης, κυμαῖος, κυμαίνω, ὑμέες, ὑμέτερος.

8. Υν. ἀρτύνομαι, βιθυνία, γρύνιος, ξυνίημι, ξυνόω, συνεχὲς, propter liquidam.

9. Υπ. λυπέομαι, ῥύπαιον, τρυπάω, τρύπανον.

10. Υρ. γυραῖος, γυρόω, κινύρομαι, κυρήνη, κύριος, Κυρῖνος, μαρτύρομαι, μυρίος, μυριότης, μύραινα, μύρομαι, πλημμυρία, πορφύριος, πύραμος, πύραμις, πυραύστου μόρος, πυρίτης, πυραίχμης, πυρηναῖον mons, σύρομαι.

Indifferent. πυραυγὺς, πυρήνη, συρίζω, σφύραινα, τυρόεις, φυράω.

11. Υς. βουλύσιος, θαλύσια, Λύσανδρος, λυσίζωνος, λυσίκακος, λυσιμελὴς, λυσιμέριμνος, λυσίπονος, μύσιος, ῥύσιον, φυσιάω, φυσίγναθος, φυσίζοος Iliad. γ. χρύσεος.

12. Υτ. ατρυτώνη, αὐτέω, πρεσβυτικὸς, σκυτοτόμος, φυταλιά, φυτάλμιος.

13. Υφ. βετρύφορος apud Orph. in Hymn. Dionys. v. 5. ειλυφάζω, κεκρύφαλον, κελύφανον, κωλύφιον, τύφομαι, τρυφίω Phocylides producit.

14. Υχ. βρυχανάω.

Υ in pænultimis.

1. Υ. ante vocalem: ενυὼ, θυὰς, κύαξ, μύω, μυὼν, μύωψ, πῦος, σύαξ, ὕω.

Verba in υω, habentia ante υ duas consonantes: aut duplicem, aut aliter præcedentem longam, producunt υ: ut πτύω, ποιπνύω, ιδρύω, ξύω, ερητύω, ημύω.

Indifferentia sunt, ανύω, αρύω, βρύω, δακρύω, δύω, ερύω, κλύω, κωκύω, λύω, μηύω, φύω.

Δρυὸς, a δρῦς, Hesiodus producit, quum alioqui corripiatur. Κάρυον Homero in Batrachomyomachia anceps est. Ibidem etiam genitivus μυῶν, a μῦς, extenditur; et ιλύος ab ιλὺς Iliad. φ. v. 314. et dativus πληθυῖ Il. χ. v. 458.

2. Υβ. ὑβὸς.

3. Υγ. αμαρυγὴ, ιυγὴ, λαιστρύγων, ολολυγὴ, ολολυγὼν, πυγὴ, τρυγὼν. Κόκκυξ, κόκκυγος, Nicand. Theriac. v. 854. et in Homer. Batrach. bis producitur aor. 2. απέφυγον.

Anceps γύγης.

4. Υδ. ἄβυδος, βοτρυδὸν, ερικυδὴς, κῦδος, λυδὸς, Τυδεὺς φερεκύδης.

Indiff. ὕδωρ.

5. Υθ. ζύθος, μῦθος, πῦθω verbum, πυθὼ nomen, βυθὸς commune.

Genitivi producuntur, ἀγλῦθος, κάμυθος.

6. Υχ. βρυκὸς, βρύκω, κέρκυρα, μεμυκὼς, πέφυκα, συκῆ, σῦκον, φυκὶς, φῦκος, cum genitivis βόμβυκος, κήρυκος, κήϋκος.

Anceps ερύκω, βέβρυξ, βέβρυχος; δοίδυξ, δοίδυδος. Nicand. Alex. v. 622. et Aristoph. Πλουτ. v. 711.

7. Υλ. ἄσυλον, ατρακτυλὶς, εριφύλη, κένδυλα, μυλεὺς, στῦλος, τύλη, ὕλαξ, ὕλη, φύλας, φυλεὺς, φυλὴ, φυλῶ, χυλός. Item σκῦλον, φῦλον, ἔμφυλος. In Theriac. v. 422. Nicander σκύλα corripit; et v. 514. επιστρογγύλεται producit.

8. Υμ. Verbalia hæc producta: ἄρτυμα, εἴλυμα, θῦμα, κῦμα, ῥῦμα, χῦμα, et aliquando λῦμα. Deinde αμύμων, εγκύμων, θυμὸν, κύμη acervus, στρυμών. Et dissyllaba in υμὸς, κρυμὸς, ῥυμὸς, χυμὸς, πρόθυμος. Item ὑμεῖς, ὑμῶν.

Indiff. νώνυμος, ὄμνυμι corripitur a Nazianz. Anecd. epigr. 16. et θυμὸς ab Orpheo in Hymno Jovis fulmin. v. 18., quum alioquin producantur.

9. Υν. ἄμυνα, βιθυνὸς, γορτυνὶς, γρυνεὺς, δίκτυνα, μακρανδυνὸς, τύνη, pro σὺ, ὕνις, φορκυνίς. Item μύνη, Φρύνη, θῦνος, φρῦνος. Item ανεύθυνος, βόθυνος, κίνδυνος, λάγυνος, ορκῦνος, πάχυνος. Item ξυνὸς, επίξυνος. Et φόρκυνος a φόρκυν. Item δύνω, et polysyllaba in ύνω: ut δηθύνω, μολύνω, στρύνω. Aratus αμβλύνεται, corripit: Homerus απαμβλύνεται, Herodot. βίῳ Ὁμήρου: et Odyss. Σ. αρτύνει: Theognis εντύνει: Homerus in Batrach. τρωγλοδύνοντα.

Anceps κορύνη.

10. Υπ. γρυπὸς, γυπὸς, λύπη, ἄλυπος, πανύπους in Hymnis Homeri.

11. Υρ. ἄγκυρα, αλιμυρὴς, γέφυρα, γυρὴ, γυρὸς, κέρκυρα, κινύρα, κῦρος, λάφυρα λέπυρον, μελίγυρις, νίσυρος, ὀλύρα, ονόγυρος, πάπυρος, πίτυρα, πλημμυρὶς, πυρὸς, σκῦρος insula, σύριγξ, σφύρα malleus, τυρῶ. Item oxytona habentia antepænultimam longam, ισχυρὸς (etsi Πλούτῳ Aristoph. v. 947. corripitur) οἰζυρός.

Item verba in υρω: ut σύρω, φύρω.

Homerus et Orpheus corripiunt ἀλμυρὸς: et Nicand. Alex. v. 132. ἄθυρον.

12. Υσ. Καμβύσης, Διόνυσος, φῦσα, χρυσὸς, πολύχρυ-

σος. Item dativus δάκρυσι apud Nazianz. Anecd. epigr. 82. quum alioquin corripi debeat.

Verba in υω pænultimam Futuri et Aoristi ancipitem habent, sed tantum notentur: ανύσω, θύσω, λύσω, producuntur. Item έδυσεν, έκυσα, ενέφυσεν, ήϋσε, δακρύσας, λύσατε. Corripiuntur εκτανύσεις, εἵλκυσεν, ερύσαντο.

In υζω, dant υς breve: ut κλύσω.

13. Υτ. αδάκρυτος, αλίτρυτος, άτρυτος, αὐτὴ, βηρυτὸς, βουλυτὸς, γωρυτὸς, κωκυτὸς, λύτωρ, μηνυτὴρ, μηνύτωρ, μηνυτης, πρεσβύτης, πρεσβύτις, ῥυτὴ, ῥυτὶς, ῥυτὸς, ῥυτὴρ, σκοῦτος.

14. Υφ. ένστυφος, κέλυφος, κυφὸς, κύφων, στύφος, στύφω, τῦφος. Et Præterita, κεκύφα, τέτυφα.

15. Υχ. βρυχὴ, εριβρύχης, σαμψῦχος, τρῦχος, ψυχή. Et composita ab ορύττω, τοιχώρυχος, τυμβώρυχος. Et verba in υχω: ut βρύχω, τρύχω, ψύχω.

De Carminibus observationes quædam.

1. Carmina, Pedes, Scansio eadem fere, quæ apud Latinos. Usitatoria, et faciliora genera carminum apud Græcos Hexametrum, sive Heroicum: Pentametrum, Jambicum.

2. Apud Græcos nulla fit Synalœphe, nisi Apostropho notetur.

3. Græci versus sæpenumero Cæsura carent.

4. Cæsura, vel saltem species Cæsuræ crebro breves syllabas producit.

5. Spondaici versus apud Græcos frequentes sunt.

6. Sæpe fit Synæresis: ut χρυσέω ανὰ σκήπτρω. Il. α. χρυσέῳ α, dactylus est.

7. Versus ακέφαλος, hoc est, cujus initium est indifferens: ut επειδὴ νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκοντο. Iliad. ψ. ubi initio jambus pro spondæo.

8. Versus μύουρος, hoc est postremo pede claudicans, sive circa finem angustus: ut τρῶες δ' ερρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰολὸν ὄφιν: ubi in fine pyrrhichius pro spondæo.

9. Interdum brevis vocalis etiam spiritu aspero longa fit.

10. Versus Hypermeter, hoc est syllaba abundans.

Figuræ Prosodiæ breviter comprehensæ.

Synæresis, sive Synecphonesis vocalem brevem ante aliam plerumque longam, in carminis dimensione, collidit.

Diærèsis diphthongum distrahit in suas vocales, aut longam in suas breves dissolvit.

Tmesis membra vocis composita disterminat, interventu unius, vel plurium dictionum.

Systole longam corripit.

Diastole, sive Ectasis brevem producit.

Cæsura extendit syllabam brevem in fine dictionis, et initio pedis.

Licentia Poetica, quæ nullis legibus constricta est, et longas corripit, et breves producit, et ancipites in eadem dictione, eodem versu et producit, et corripit, sive propter metri necessitatem, sive ad numerorum varietatem et elegantiam.

Quia vero Poetas maxime difficiles facit Dialectus, ideo de Dialectis aliqua.

DE DIALECTIS.

Dialectus, Græce διάλεκτος, est nomen adjectivum a verbo διαλέγεσθαι *discernere*, subauditur autem vox γλῶττα *lingua*, nam dialectus significat sermonem, quo inter se discernuntur populi eadem lingua utentes.

Lingua Græca, Ἑλληνικὴ, antiquissima et primitiva, quæ et communis, κοινὴ, vocatur, fuit ea, qua olim Thessali, imprimis Phthiotidis incolæ et Macedones loquuti sunt. Hæc lingua deinde, incertum quo tempore, peperit duas dialectos, Ionicam, quæ non diversa tunc erat ab Attica, et Doricam, quæ Æolicæ similis. Postquam vero Iones, duce Neleo Codri filio, eam regionis in Asia maritima partem, quam antea Cares et Leleges incolebant, occupassent, lingua eorum differre ab Attica cœpit, et Ionica dicta est. Eodem modo quum Æoles in Asiam migrassent, et regionem, cui nomen antea fuerat Mysia, urbibus frequentassent, dialectus orta est Æolica.

Quatuor itaque vulgo numerantur Græcæ linguæ dialecti, sive loquendi formæ præcipuæ pro numero præ-

cipuarum Græciæ gentium, quæ a lingua communi in nonnullis deflectunt, nimirum Attica, Ionica, Dorica, Æolica. Sed quum dialectus Æolica et Doricæ similis, et in paucissimis, qui quidem supersint, veterum scriptis sit usurpata, ita ut ejus cognitio vix nisi paucis prosit, qui universas linguæ Græcæ copias complecti mente cupiant: et perspicere quæ fuerint Latinæ linguæ origines, (nam compertum jam est ex Æolica dialecto derivari posse pæne omnia Latina vocabula quæ e Græco fonte fluxerunt) ideo nullam hujus dialecti rationem habebimus, sed quidquid peculiare ea habet, dialecto Doricæ adtributum invenies.

Quum vero non modo in pronominum, nominum et verborum terminationibus, sed aliis etiam in locis litteras consonantes, ac præcipue vocales mutent hæ dialecti, ideo earum proprietates hic subjicimus.

I.° Attici ponunt:

β—pro γ: ut βληχὼ pro γληχὼ, pulegium.
γ—pro λ: -- μόγις pro μόλις, vix.
δ—pro θ: -- ουδεὶς pro ουθεὶς, nemo.
ζ—demunt:- πρίω pro πρίζω, serro.
θ—pro σ: -- βαθμὸς pro βασμὸς, gradus.
κ { pro γ: -- κναφεὺς pro γναφεὺς, fullo.
κ { pro χ: -- ῥέγκω pro ῥέγχω, fremo.
κ { demunt:- σάκος pro σάκκος, saccus.
λ—pro ν: -- πλεύμων pro πνεῦμον, pulmo.
ν—duplic.:-- Πελοπόννησός pro Πελοπόνησος, Peloponesus.
ξ—pro σ: -- ξὺν pro σὺν, cum.
ρ—pro λ: -- κρίβανος pro κλίβανος, fornax.
σ—pro ρ: -- ἄρσην pro ἄρρην, mas.
τ { pro δ: -- εντελέχεια pro ενδελέχεια, perennitas.
τ { pro θ: -- κολοκύντη pro κολοκύνθη, cucurbita.
τ { pro σ: -- τήμερον pro σήμερον, hodie.
τ { addunt:-- πτολις pro πόλις, urbs.
ττ { pro σσ:-- γλῶττα pro γλῶσσα, lingua.
ττ { addunt:-- ανύττω pro ανύω, perficio.
φ { pro θ: -- φλᾷν pro θλᾶν, frangere.
φ { pro π: -- ασφάραγος pro ασπάραγος, asparagus.
φ { demunt:- ημὶ pro φημὶ, dico.
α—addunt:-- ἄσταχυς pro στάχυς, spica.

addunt: ut ἔοικε pro οἶκε, visus fuit.
ε { demunt: - νοσσὸς pro νεοσσὸς, pullus.
pro α: -- τέσσερα pro τέσσαρα, quatuor.

pro α: -- αἴθρα pro αἴθρη, serenitas.
η { demunt: - εἶμεν pro εἴημεν, essemus.

pro α: -- ταυτὶ pro ταυτὰ, hæc.
pro ε: -- ὁδὶ pro ὁδὲ, hic.
ι { pro ο: -- δευρὶ pro δεῦρο, huc.
addunt: -- ὁυτοσὶ pro οὗτος, hic.
demunt: - ᾔδεσαν pro ᾔδεισαν, viderant.

pro α: -- οστακὸς pro ασταχὸς, astacus.
pro ε: -- κέκλοφα pro κέκλεφα, furatus sum.
ο { addunt: -- αγέοχα pro ἄγηχα, duxi.
demunt: - φρήσετε pro φορήσετε, feretis.

pro α: -- ἔκπλεω pro ἔκπλεα, plena.
pro ε: -- ἄωρτο pro ἔωρτο, sublatus fuerat.
pro η: -- ἔρρωγα pro ἔρρηγα, rupi.
ω { pro ι: -- αφέωνται pro αφίωνται, dimissi sunt.
pro ο: -- πόλεως pro πόλεος, urbis.
pro ου: -- λεὼ pro λαοῦ, populi.

ᾳ — pro αι: -- κᾴειν pro καιειν, urere.

η — pro ει: -- κλῇδας pro κλεῖδας, claves.

pro οι: -- κλῳὸς pro κλοιὸς, vinculum.
ῳ { pro αι: -- ἡρῷναι pro ἡρωῖναι, heroinæ.

pro ε: -- δαὶ pro δὲ, autem.
αι { pro ω: -- προϊαίτατος pro προϊώτατος, primus omnium.

ει — pro η: -- τέθεικα pro τέθηκα, posui.

Attici contractionibus maxime gaudent: Synæresi: ut θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, vestis. Crasi, cujus usus frequentior est in articulo: ut:

ου pro οε: ut οὐχθρὸς pro ὁ εχθρὸς, hostis; τοὔργον pro τὸ ερνον, opus.
ὁ, τὸ { ου pro οο: -- οὖνος pro ὁ ὄνος, asinus; τοὔνομα pro τὸ ὄνομα, nomen.
ῳ pro ο οι: -- ᾦνος pro ὁ οἶνος, vinum; τῳκίδιον pro τὸ οικίδιον, ædicula.

ὁ — { ω pro ο α: -- ὤρχων pro ὁ ἄρχων, princeps.
α pro ο ε: -- ἄτερος, pro ὁ ἕτερος, alter.

τὸ — { α pro ο α: -- τἀργύριον pro τὸ αργύριον, argentum.
ου pro ο ου: -- τοὖρος pro τὸ ὄρος, mons.

τοῦ -
- ου pro ου ε: ut τοὔμοῦ pro τοῦ ἐμοῦ, mei.
- ου pro ου ο: — τοὐνόματος pro τοῦ ὀνόματος, nominis.
- ου pro ου ου: — τοὐρανοῦ pro τοῦ οὐρανοῦ, cæli.
- α pro ου α: — τἀνδρὸς pro τοῦ ἀνδρὸς, viri.
- α pro ου ε: — θατέρου pro τοῦ ἑτέρου, alterius.
- η pro ου η: — θημετέρου pro τοῦ ἡμετέρου nostri.

οὗ —
- ου pro ου ε: — οὕνεκα pro οὗ ἕνεκα, cujus causa.
- ου pro ου ου: — οὔποτε pro οὗ οὔποτε, cujus numquam.

τῷ — ω pro ῳ ε: — τὠμῷ pro τῷ ἐμῷ, meo.

τῇ —
- η pro ῃ ε: — θητέρα pro τῇ ἑτέρα, altera.
- η pro ῃ η: — θημέρα pro τῇ ἡμέρα, die.

οἱ — ου pro οι ε: — οὑμοὶ pro οἱ ἐμοὶ, mihi ipsi.

τὰ —
- α pro α α: — τἄλλα pro τὰ ἄλλα, alia.
- α pro α ε: — τἀκεῖ pro τὰ ἐκεῖ, quæ ibi.

In pronomine

ἐγὼ — ῷ pro ω οι: — ἐγῷδα pro ἐγὼ οἶδα, ego novi.

μοὶ — ου pro οι ε: — μοὐδόκει pro μοὶ ἐδόκει, mihi videtur.

In conjunctione

καὶ -
- ᾳ pro αι α: — κᾄλλοι pro καὶ ἄλλοι, et alii.
- ᾳ pro αι ε: — κᾀγὼ pro καὶ ἐγὼ, et ego.
- ᾳ pro αι ει: — κᾆτα pro καὶ εἶτα, et postea.
- η pro αι ε: — κἤπειτεν pro καὶ ἔπειτεν, et postea.
- η pro αι η: — χἠ pro καὶ ἡ, et hæc.
- ω pro αι ο: — χὼ pro καὶ ὁ, et hic.
- ω pro αι οι: — κῷνος pro καὶ οἶνος, et vinum.

Sæpissime Attici per apostrophum elidunt vocalem α initio dictionis:

post α: ut τὰ ᾽γαθὰ pro τὰ ἀγαθὰ, bona.
post η: — μὴ ᾽λλην pro μὴ ἄλλην, non aliam.
post ω: — ὦ ᾽ναξ pro ὦ ἄναξ, rex.
post ου: — μακροῦ ᾽ποπαύσω pro μακροῦ ἀποπαύσω, longe cessabo.
post ῃ: — τύχῃ ᾽γαθῇ pro τύχῃ ἀγαθῇ, fortuna bona.
post αι: — αἱ ᾽γαθαὶ pro αἱ ἀγαθαὶ, bonæ.
post οι: — οἱ ᾽γαθοὶ pro οἱ ἀγαθοὶ, boni.

Elidunt vocalem ε:

post α: — ὥρα ᾽στὶ pro ὥρα ἐστὶ, hora est.
post η: — μὴ ᾽λθοι pro μὴ ἔλθοι, ne veniat.

post ι : -- περὶ 'μοῦ pro περὶ ἐμοῦ, de me.
post ο : -- αὐτὸ 'γὼ pro αὐτὸ ἐγὼ, ipsum ego.
post ω : -- κάτω 'στὶν pro κάτω ἐστὶν, infra est.
post αι: -- ἄχθομαι 'γὼ pro ἄχθομαι ἐγὼ, doleo ego.
post οι : -- μέντοι 'γὼ pro μέντοι ἐγὼ, equidem ego.
post ου: -- ποῦ 'στιν pro ποῦ ἐστιν; ubi est?
post ῃ : -- τῇ 'μῇ pro τῇ ἐμῇ, mea.
post ῳ : -- τῷ 'μῷ pro τῷ ἐμῷ, meo.

Elidunt vocalem ο:

post α : -- τὰ 'ρνεα pro τὰ ὄρνεα, aves.
post η : -- μὴ 'δύρεσθε pro μὴ ὀδύρεσθε, ne ploretis.
post ω : -- τὼ 'φθαλμὼ pro τὼ ὀφθαλμὼ, oculi.
post ου : -- τοῦ 'βολοῦ pro τοῦ ὀβολοῦ, oboli.
post ῳ : -- τῷ 'χλῳ pro τῷ ὄχλῳ, turbæ.

Elidunt vocales præpositivas in diphthongis.

ε in diphthongo ευ:

post η : -- μὴ 'ὕρω pro μὴ εὕρω, non invenio.
post ω : -- ὦ 'υριπίδη, pro ὦ Εὐριπίδη, o Euripides.

ο in diphthongo οι:

post ω : -- ὦ 'ϊζυρὲ pro ὦ οἰζυρὲ, o infelix.

Elidunt nonnumquam vocalem ε post consonam: ex. gr.

post ν : -- ᾔδειν 'γὼ pro ᾔδειν ἐγὼ, videram ego.
post κ : -- οὐκ 'γὼ pro οὐκ ἐγὼ, non ego.

Attici solent accentum retro movere a fine dictionis: ut μῶρος pro μωρὸς, stultus. γέλοιος pro γελοῖος, ridiculus.

II.° Iones ponunt:

δ—pro σ: ut ὀδμὴ pro ὀσμὴ, odor.

ζ { pro γ: — πεφυζὼς pro πεφυγὼς, fugiens.
  { pro δ: — ζορκάδες pro δορκάδες, capreæ.

κ { pro ν: — κοεῖν pro νοεῖν, reputare.
  { pro π: — κοῖος pro ποῖος, qualis.
  { pro χ: — δέκομαι pro δέχομαι, excipio.

ξ { pro κ: — ξυνὸς pro κοινὸς, communis.
  { pro σσ: - διξὸς pro δισσὸς, duplex.

σ—demunt: - νέηαι pro νέησαι, venias.

σσ-pro θ: -- βυσσὸς pro βυθὸς, gurges.

τ { addunt: - τοῦ pro οὗ, cujus.
  { demunt: - ἤγανον pro τήγανον, sartago; κρέαος pro κρέατος, carnis.

α { pro ε: ut μέγαθος pro μέγεθος, magnitudo.
pro ν: -- δυναίατο pro δύναιντο, possint.
addunt: - φαάνθη pro φάνθη, apparuit.

ε { pro α: -- βέρεθρον pro βάραθρον, barathrum.
pro η: -- ἔσαν pro ἦσαν, erant.
addunt: - ἀδελφεὸς pro ἀδελφὸς, frater.
demunt: - κεῖνος pro ἐκεῖνος, ille.

η { pro α: -- ἀγορὴ pro ἀγορὰ, forum.
pro ε: -- ἠΰκομος pro εὔκομος, pulcher comis.
pro ει: -- ἠρίνεος pro εἰρίνεος, laneus.
pro ω: -- Μαιῆτις pro Μαιῶτις, Mæotis.

ι { pro ε: -- πόλιος pro πόλεος, urbis.
addunt: - ἡσύχιος pro ἥσυχος, quietus.
demunt: - { ἑτάρῳ pro ἑταίρῳ, amico.
ἀπόδεξις pro ἀπόδειξις, demonstratio.

ο { pro ω: -- ζόη pro ζωὴ, vita.
addunt: - ἐπίπλοα pro ἔπιπλα, supellectiles.

υ { pro ι: -- βύβλος pro βίβλος, liber.
pro οι: -- κυνὸς pro κοινὸς, communis.

ω { pro α: -- χρεὼ pro χρεία, necessitas.
pro η: -- πτώσσειν pro πτήσσειν, cadere.
pro αυ: -- τρῶμα pro τραῦμα, vulnus.
pro οη: -- χλωρὸς pro χλοηρὸς, viridis.

ευ { pro εο: -- Λευτυχίδης pro Λεοτυχίδης, Leotychides.
pro ου: -- φωνεῦντος pro φωνοῦντος, clamantis.

οι—pro εοι: -- οἰκὼς pro ἐοικὼς, similis.

ου { pro ο: -- νοῦσος pro νόσος, morbus.
pro ω: -- Λητοῦν (addito ν) pro Λητὼ, Latona.
pro οει: -- Σιμοῦς pro Σιμόεις, Simois.

εε—pro ει: -- ῥέεθρον pro ῥεῖθρον, flumen.
εο—pro ου: -- νεομηνία pro νουμηνία, neomenia.
οε—pro ου: -- ἀγαθοεργίη pro ἀγαθουργίη, beneficentia.
οο—pro ου: -- νόος pro νοῦς, mens.
ηϊ—pro ει: -- βασιλήϊα pro βασιλεῖα, regnum.
ωϊ—pro ῳ: -- πατρώϊος pro πατρῷος, patrius.
αϋ—pro αυ: -- θαΰμα pro θαῦμα, miraculum.
οϊ—pro οι: -- ὄϊς pro οἶς, ovis.

ηϊ { pro ᾳ: -- Θρήϊκες pro Θρᾷκες, Thraces.
pro ῃ: -- χρηΐζων pro χρῄζων, egens.

Iones spiritum asperum tollunt more Æolum: apostrophum raro usurpant; diphthongos resolvunt; aug-

mentum verborum negligunt; vocales non contrahunt; sed crasin nonnumquam admittunt: hinc usurpant:

ου { pro ο ε: ut οὔτερος pro ὁ ἕτερος, alter.
pro ου ε: — τοὐμοῦ pro τοῦ ἐμοῦ, mei.
pro ο ο: — τοὔνομα pro τὸ ὄνομα, nomen.

ω { pro ο α: — ὡ 'νὴρ pro ὁ ανὴρ, vir.
pro οι α: — ὡ 'νδρες pro οἱ ἄνδρες, viri.

III.° Dores ponunt:

β { pro δ: ut βελφῖνες pro δελφῖνες, delphines.
pro μ: — βυρσίνη pro μυρσίνη, myrtus.
pro π: — βατεῖν pro πατεῖν, conculcare.
pro φ: — Βίλιππος pro Φίλιππος, Philippus.
addunt: — ἔβασον pro ἔασον, permitte.

γ { pro β: — γλέφαρα pro βλέφαρα, palpebræ.
pro κ: — ὠγῆνος pro ὠκεανὸς, oceanus.
addunt: — γνοέω pro νοέω, considero.
demunt: — ὀλίος pro ὀλίγος, parvus.

δ { pro β: — ὀδελὸς pro ὀβελὸς, veru.
pro γ: — δᾶ pro γῆ, terra.
pro ζ: — δυγὸν pro ζυγὸν, jugum.
pro θ: — Δύμβρις pro Θύμβρις, Tyberis.
pro τ: — τῆδες pro τῆτες, h. e. τῷ ἔτει, hoc anno.

δδ – pro ζ: — μάδδα pro μάζα, offa.

ζ { pro β: — ζέρεθρον pro βάραθρον, barathrum.
pro θ: — Ζυμβραῖος pro Θυμβραῖος, Thymbræus.
pro ππ: — νίζω pro νίπτω, lavo.
pro σσ: — ανάζω pro ανάσσω, regno.

θ { pro δ: — ψύθος pro ψεῦδος, mendacium.
addunt: — τριχθὰ pro τρίχα, trifariam.
demunt: — ἐσλὸς pro ἐσθλὸς, bonus.

κ { pro ρ: — μικκὸς pro μικρὸς, parvus.
pro σ: — διδάκκω pro διδάσκω, doceo.
pro τ: — ὄκα pro ὅτε, quando.
pro χ: — κιτὼν pro χιτὼν, vestis.

λ { pro ρ: — ὀλᾷς pro ὁρᾷς, vides.
addunt: — ὅμιλλος pro ὅμιλος, cœtus.

μ { pro β: — τερέμινθος pro τερέβινθος, terebinthus.
pro π: — ματεῖς pro πατεῖς, calcas.

pro λ : ut ἦνθε pro ἦλθε , venit.
pro σ : -- ἐντὶ pro ἐστὶ, est.
pro τ : -- καννεύσας pro κατανεύσας, adnuens.
ν pro ι : -- τιθὲνς pro τιθεὶς, ponens.
pro σι: -- ἔγνωκαν pro ἐγνώκασι, cognoverunt.
pro σαν: - ἔγνων pro ἔγνωσαν, cognoverunt.
addunt: -- ἐγὼν et ἐγώνη pro ἐγὼ, ego.
demunt: -- ἀδρὶ pro ἀνδρὶ, viro.

ξ pro κ : -- ξεινὸς pro κοινὸς, communis.
pro σ : -- ὄρνιξ pro ὄρνις, avis.

pro β : -- πούλιμος pro βούλιμος, ingens fames.
π pro κ : -- πύαμος pro κύαμος, faba.
pro μ : -- ὄππατα pro ὄμματα, oculi.

pro τ : -- πέμπε pro πέντε, quinque.
pro λ : -- κρίβανος pro κλίβανος, fornax.
pro σ : -- σκληροτὴρ pro σκληρότης, durities.
ρ pro τ : -- ῥοῦτο pro τοῦτο, hoc.
transferunt: ut ἑροτὴ pro ἑορτὴ, festum.
addunt: -- φθέῤῥω pro φθείρω, corrumpo.
demunt: -- σκᾶπτον pro σκῆπτρον, sceptrum.

pro θ : -- παρσενος pro παρθένος, virgo.
pro ν : -- ἦμες pro ἦμεν, eramus.
σ pro τ : -- σαμὰν pro τὶ μὴν, quidnam.
addunt : -- οικαδες pro οἴκαδε, domum.
demunt: -- Σώκρατε pro Σώκρατες, o Socrates.

σδ -pro ζ : -- μασδὸς pro μαζὸς, mamma.
σκ -pro ξ : -- σκιφύδριον pro ξιφύδριον, cochlea.

σσ pro ζ : -- μάσσων pro μέζων, major.
pro πτ: -- ὄσσομαι pro ὄπτομαι, video.

pro θ : -- ἄνητον pro ἄνηθον, anethum.
pro κ : -- τῆνος pro κῆνος, ille.
τ pro π : -- τεῖος pro ποῖος, qualis.
pro σ : -- Ποτιδὰν pro Ποσειδῶν, Neptunus.
pro σσ: -- τέτορα pro τέσσαρα, quatuor.
addunt : -- τοὶ pro οἱ, qui.

pro β : -- αμφιλαφὴς pro αμφιλαβὴς, ambiguus.
φ pro θ : -- φὴρ pro θὴρ, fera.
pro π : -- Φερσεφόνη pro Περσεφόνη, Proserpina.

α pro ε : -- τράφω pro τρέφω, nutrio.
pro η : -- σελάνα pro σελήνη, luna.

pro ε : ut ἔλεγαν pro ἔλεγον, dixerunt.
pro υ : -- γάνα pro γυνὴ, mulier.
pro ω : -- σᾶμα pro σῶμα, corpus.
α pro ει : -- πετανὸς pro πετεινὸς, volucer.
pro ου : -- Ἑρμᾶ pro Ἑρμοῦ, Hermetis.
pro εα : -- θᾶσαι, pro θέασαι, videre.
pro εαε: -- θᾶσθε pro θάεσθε, videte.
addunt : -- ναυάταυ pro ναῦται, nautæ.

αο - pro ου : -- αἰχμήταο pro αἰχμήτου, armati.

αω - pro ων : -- μουσάων pro μουσῶν, musarum.

pro α : -- Μεγέρα pro Μεγάρα, Megara.
pro η : -- γαμεθεῖσα pro γαμηθεῖσα, nupta.
ε pro ι : -- Νεώβη pro Νιόβη, Niobe.
pro αι : -- νέειν pro ναίειν, habitare.
addunt : -- δένδρεον pro δένδρον, arbor.
demunt : -- βοᾶις pro βοάεις, vocas.

εα - pro ει : -- Ατρεάδαισι pro Ατρείδαισι, Atridis.

pro αι : -- παληὸς pro παλαιὸς, antiquus.
pro εα : -- κρῆς pro κρέας, caro.
pro ει : -- ὄρηος pro ὄρειος, montanus.
η pro ι : -- Καφήσιος pro Κηφίσιος, Cephisius.
pro υ : -- νηὸς pro νυὸς, nurus.
pro ου : -- φοβήμενος pro φοβούμενος, timens.
addunt : -- κιχήλη pro κίχλη, turdus.

pro α : -- τρίπεζα pro τράπεζα, mensa.
pro ε : -- σιὸς pro θεὸς, deus.
pro υ : -- μοῖσα pro μοῦσα, musa.
pro ν : -- ενδοῖ pro ἔνδον, intus.
ι addunt : -- μέλαις pro μέλας, niger.
demunt : -- ἕταραι pro ἑταῖραι, amicæ.
tollunt ex ει, et sequentem consonantem geminant;
ut φαεννὸς pro φαεινὸς, splendidus.

non subscribunt : ut τῶ pro τῷ.
pro α : -- πόρδαλις pro πάρδαλις, panthera.
pro ι : -- θρόδαξ pro θρίδαξ, lactuca.
ο pro ω : -- ἔρος pro ἔρως, amor.
addunt : -- θουγάτηρ pro θυγάτηρ, filia.
demunt : -- μύσα pro μοῦσα, musa.

εο - pro ου : -- Λυκόοργος pro Λυκοῦργος, Lycurgus.

υ
pro α : ut σύρξ pro σάρξ, caro.
pro ε : — ὀμηγυρὴς pro ὁμηγερὴς, congregatus.
pro ι : — ὑαγὼν pro σιαγὼν, maxilla.
pro λ : — αυκὴ pro αλκὴ, robur.
pro ο : — ὄνυμα pro ὄνομα, nomen.
pro ω : — χελύνη pro χελώνη, testudo.
addunt : — μοῦνος pro μόνος, solus.
demunt : — ορανὸς pro ουρανὸς cælum.

ω
pro α : — ωγαθὸς pro αγαθὸς, bonus.
pro ε : — μωμῶ pro νέμω, distribuo.
pro ο : — Νεώβη pro Νιόβη, Niobe.
pro ου : — μῶσα pro μοῦσα, musa.

αι
pro η : — θναίσκω pro θνήσκω, morior.
pro ο : — ὑπαὶ pro ὑπὸ, sub.
pro ει : — κύπαιρον pro κύπειρον, asperum.
addunt : — καλεῖναι pro καλεῖν, vocare.

ει
pro η : — Θείβαθε pro Θήβαθε, Thebas.
pro αι : — αρχεῖαι pro αρχαῖαι, antiquæ.
pro ω : — ἔξει pro ἔξω, foras.

ευ
pro εο : — θεῦν pro θεὸν, deum.
pro ου : — οστεῦν pro οστοῦν, os.

οι
pro ει : — ὄνοιρος pro ὄνειρος, somnus.
pro ου : — μοῖσα pro μοῦσα, musa.
pro υ : — χροισὸς pro χρυσὸς, aurum.

η — pro ει : — τέληος pro τέλειος, perfectus.
ω — pro οι : — Τρώαν pro Τροίαν, Trojam.

Dores, et præcipue Æoles spiritum asperum tollunt sæpissime, vel spiritum utrumque exprimunt per digamma Æolicum Φ, quod Æoles etiam inter duas vocales inserebant: ut Φελένη pro Ἑλένη, Helena; Φοῖνος pro οἶνος, unde Latine vinum: ὄΦις pro ὄϊς, unde Latine ovis. Aliquando per β: ut βαδὺ pro ἡδὺ, dulce; βραδινὸς pro ῥαδινὸς, gracilis; βείκοσι pro εἴκοσι, viginti. Nonnumquam etiam per γ: ut γεστία pro ἑστία, focus; γέτος pro ἔτος, annus. Accentum frequenter retrahunt: ut ὔμμιν pro ὑμῖν, vobis.

Crasi utuntur, ut Attici et Iones, in sequentibus.

α
pro α η : — τἄματα pro τὰ ἥματα, dies.
pro ω α : — τὠγαθὼ pro τὼ αγαθὼ, boni duo.
pro ῳ α : — τἀγκίστρῳ pro τῷ αγκίστρῳ hamo.

η { pro αι ε: ut κἠξαπίνης pro καὶ ἐξαπίνης, et improviso.
pro αι ει: -- κῆπε pro καὶ εἶπε, et dixit. }

ω { pro α α: -- τὤγκιστρα pro τὰ ἄγκιστρα, hami.
pro α ο: -- τὤστέα pro τὰ οστέα, ossa.
pro ο α: -- ὤστοργος, pro ὁ ἄστοργος, amoris expers.
pro ο ε: -- ὤλαφος pro ὁ ἔλαφος, cervus,
pro ου α: -- τὤλγεος, pro τοῦ ἄλγεος, doloris.
pro ου ε: -- τῶ 'υβουλοιο pro τοῦ εὐβούλοιο, prudentis.
pro οι α: -- ὤρνες pro οἱ ἄρνες, agni.
pro οι αι: -- ὡ 'πόλοι pro οἱ αἴπολοι, caprarii.
pro αι ο: -- χὠπόταν pro καὶ ὁπόταν, et quando.
pro αι ο α: - χὤ 'δωνις pro καὶ ὁ 'Αδωνις, et Adonis.
pro αι ο ε: - χὠ 'κ pro καὶ ὁ εκ, et is ex.
pro ῳ α: -- τὦντρῳ pro τῷ ἄντρῳ, antro. }

ῳ—pro αι ῳ: -- κῷχετ' pro καὶ ᾤχετ', et[?]veniebat.

Poetæ.

Dialectus poetica vulgo vocatur ea loquendi forma qua usi sunt poetæ. Etenim Cicero (de orat. l. 2. c. 14.) adfirmat, *poetas omnino quasi alia quadam lingua loquutos*. Sed alii putant perperam poetarum linguam dialectum appellari, quod minime propria sit populi alicujus: verum quo nomine illa sit appellanda, aliis dijudicandum relinquimus, ea adnotasse contenti, quibus a communi lingua, vel a memoratis dialectis secernitur.

γ { demunt: ut αἶα pro γαῖα, terra.
inserunt: -- ερίγδουπος pro ερίδουπος, valde sonans. }

δ { demunt: -- ιωκὴ pro διωκὴ, persequutio; μόλιβος pro μόλιβδος, plumbum.
inserunt: -- εχθοδοπέω pro εχθουπέω, altercor.
duplicant: - αδδηκότες pro αδηκότες, oppressi. }

θ—inserunt: -- μαλθακὸς pro μαλακὸς, mollis.

κ { pro μ: -- κέλας pro μέλας, niger.
inserunt: -- όκχος pro ὄχος, currus.
duplicant: - ὄκκα pro ὄκα, quando. }

λ { demunt: -- εἴβω pro λείβω, libo: Αχιλεὺς pro Αχιλλεὺς, Achilles. }

λ { duplicant : ut ὄλλος pro ὅλος, universus.
transferunt : - βλάσαμον pro βάλσαμον, balsamum.

μ { demunt : -- ευκαπὴς pro ευκαμπὴς, flexibilis.
inserunt : -- ἔρεμβος pro ἔρεβος, tenebræ,
duplicant : -- ἄμμορος pro ἄμορος, expers.
transferunt : - αμιθρεῖν pro αριθμεῖν, numerare.

ν { pro λ : -- μεταμώνιος pro μεταμώλιος, vanus.
inserunt : -- αἴδνὸς pro αἰδὸς, tenebriosus.
duplicant : -- εννοσίγαιος pro ενοσίγαιος, terræ quassator.

π { demunt : -- αλαιὸς pro παλαιὸς, antiquus.
duplicant : -- οπτίζω pro οπίζω, succum colligo.

ρ { demunt : -- αἱμορoὶς pro αἱμορροὶς, hœmorrhois.
inserunt : -- σύρρετο pro σύρετο, trahebatur.
transferunt : - κάρτος pro κράτος, robur.

σ { demunt : -- μάραγδος pro σμάραγδος, smaragdus; Οδυσεὺς pro Οδυσσεὺς, Ulysses.
addunt : -- σμικρὸς pro μικρὸς, parvus; θεόσδοτος pro θεόδοτος, divinitus datus.
duplicant : -- μέσσος pro μέσος, medius.

τ { demunt : -- ἄρκος pro ἄρκτος, ursa.
inserunt : -- πτόλις pro πόλις, urbs.

α { demunt : -- στεροπὴ pro αστεροπὴ, fulgur; γλακτοφάγος pro γαλακτοφάγος, lac comedens.
addunt : -- αάατος pro ἄατος, innoxius; Ωαρίων pro Ωρίων, Orion.

ε { pro η : -- ξερὸς pro ξηρὸς, aridus.
demunt : -- ἴσκω pro εἴσκω, similis sum; στυφλὸς pro στυφελὸς, rigidus.
addunt : -- ἔεδνα pro ἔδνα, dona sponsalia; ἠέλιος pro ἥλιος, sol.

ει - pro η : -- δέελον pro δῆλον, manifestum.

η { pro ε : -- ηθὰς pro ηθὰς, familiaris.
demunt : -- κῦμα pro κύημα, fluctus.
inserunt : -- Αιοληὶς pro Αιολὶς, Aeolis.

ι { demunt : -- αύει pro ιαύει, dormit; ποθεινὸς pro ποθεινὸς, dilectus.
inserunt : -- εἴαρ pro ἔαρ, ver; ποίη pro πόη, herba; ὁμοίιος pro ὁμοῖος, similis.

o { pro ω : ut καλλίχορος pro καλλίχωρος, pulcram regionem habens.
demunt : -- ῥόω pro ὀρούω, propero ; θέσφατος pro θεόσφατος, a deo dictus.
inserunt : -- φέως pro φῶς, lux.

υ { demunt : -- λαφρία pro λαφυρία, prædatrix.
inserunt : -- ζητεύω, pro ζητέω, quæro.

ω—pro ο : -- δωτὴρ pro δοτὴρ, dator.

αι-demunt : -- θεράπναι pro θεραπαίναι, ancillæ.

ει—demunt : -- ἔγρομαι pro ἐγείρομαι, excitor.

Dialysis diphthongorum apud Poetas frequens est : ut πάϊς, pro παῖς, puer.

Varietas dialectorum in terminationibus.
Articulus præpositivus:

Mascul.

	N.	G.	D.	A.
Sing.	ὁ	τοῦ	τῷ	τὸν.
	ὅγε, ὁδὶ } D.	τέω I.	τέῳ I.	
		τῶ, τεῦ } D.	τῶ, ὧ } D.	
		τοῖο P.		
Dual.	τὼ	τοῖν, τοῖιν P.		
Plur.	οἱ	τῶν	τοῖς	τοὺς
	τοὶ D.	τέων I.	τοῖσι, οἷσι } I.	τῶς, τὸς } D.
			τοῖσδεσι, τοῖσδεσσι } P.	

Femin,

	N.	G.	D.	A.
Sing.	ἡ	τῆς	τῇ	τὴν
	ἡδὶ A.			
	ἁ D.	τᾶς D.	τᾶ, ᾇ } D.	τὰν D.
Dual.	τὰ	ταῖν		
Plur.	αἱ	τῶν	ταῖς	τὰς
	ταὶ P.	τᾶν, τάων } D.	τῇς, τῇσι, ᾗσι }	

Neutr.

	N.	G.	D.	A.	V.
Sing.	τὸ	τοῦ	τῷ	τὸ	
	τοδὶ A.	τοῖο P.			
		τῶ } D.			
		τεῦ } D.			
		τέω P.			
Dual.	τὼ	τοῖν			
		τοῖιν			
Plur.	τὰ	τῶν	τοῖς	τὰ	
			τοῖσι I.		

Articulus Subjunctivus:

Masc.

	N.	G.	D.	A.	V.
Sing.	ὅς	οὗ	ᾧ	ὃ	
		ὅου P.			
	ὃ P.	ὅτου A.	ὅτῳ A.		
		ὅτευ D.	ὅτεο P.		
		ὀτέω I.			
		ὅττεο D.			
		τοῦ I. D.	τῷ I. D.	τὸν I. D.	
Dual.	ὥ	οἷ			
Plur.	οἵ	ὧν	οἷς	οὕς	
	τοὶ D.	ὀτέων I.	ὀτέοισι I.		
		ὅτων A.			

Femin.

	N.	G.	D.	A.	V.
Sing.	ἥ	ἧς	ᾗ	ἥν	
	ἅ D.	τῆς I.	τῇ I.	τὴν I.	
		τᾶς D.	τᾷ D.	τὰν D.	
Dual.	ἅ	αἷν			
Plur.	αἵ	ὧν	αἷς	ἅς	
	ταὶ D.				

Prima declinatio nominum simplicium.

	N.	G.	D.	A.	V.
Sing.	ας		ᾳ	αν	α
		ου			
	ης		ῃ	ην	η
	ης I.	εω I.	ῃ I.	ην, εα I.	
	ας D.	α } D.	ᾳ D.	αν D.	
		αο } D.			
		ω P.			
Dual.	α	αιν			

	N.	G.	D.	A.	V.
Plur.	αι	ῶν	αις	ας	αι
		έων I.	ῃς, ῃσι I.	εας I.	
		ᾶν } D.	αῖσι A.	αις D.	
		άων } D.			

Secunda declinatio.

	N.	G.	D.	A.	V.
Sing.	α			αν	α
		ης	ῃ		
	η			ην	η
	η I.			ην I.	
	α D.	ας D.	ᾳ D.	αν D.	
Dual	α	αιν			
Plur.	αι	ων	αις	ας	αι
		έων I.	ῃς, ῃσι I.		
		ᾶν } D.	αῖσι A.		
		άων } D.		αις D.	

Tertia declinatio.

	N.	G.	D.	A.	V.
Sing.	ος				
		ου	ῳ	ον	ε
	ον				ον
		οιο P.			
		ω D.	ω D.		
Dual.	ω	οιν			
		οῖιν P.			
Plur.	οι			ους	οι
		ων	οις		
	α			α	α
		έων I.			
		άων P.	οισι I.	ως } D.	
				ος } D.	

Quarta declinatio.

In genitivo singulari pro terminatione ω Poetæ habent ωο, et in dativo pro ῳ habent ῳο.

Quinta declinatio.

Poetæ formant dat. plur. a nominat. plur. in ες addendo ι vel σι: ut κάλυκες, καλύκεσι vel καλύκεσσι.

Prima declinatio Contractorum.

Nomina in ες Æoles et Dores mutant in εύς in nominativo singulari; et Attici mutant accusativum εα in ην, et vocativum ες in ης.

Secunda declinatio.

Mutationes nominum in ις et ι, quoad dialectos, vide supra pag. 16, aut in Tabula pag. 19.

Tertia declinatio.

	N.	G.	D.	A.	V.
Sing.	εὺς	έος	έϊ	έα	εῦ
		εῦς D.	εῖ A.	ῆα I.	
		έως A.	ῆϊ I.	ῆ P.	
		ῆος I.		ᾶ A.	
		εῖος I.			
		εος A.			
		ηος D.			
		ειος D.			
Dual.	έε	έοιν			
	ῆε I.	ήοιν I.			
Plur.	έες	έων	εῦσι	έας	έες
	εῖς A.	ήων I.	ήεσσι I.	εῖς A.	εῖς A.
	ῆες I.		ῆσι I.	ῆας I.	ῆες I.
	ῇς A.		έσι P.		

Quarta declinatio.

Æoles mutant nominativum singularem ὼ et ὼς in ως, et accusativum όα, contracte ῶ, in ῶν, hunc vero Iones in οῦν, et Attici in ώ.

Quinta declinatio.

Hujus declinationis dialectos vide supra pag. 18.

Dialecti pronominum.

Εγὼ

	N.	G.	D.	A.
Sing.	εγὼ	εμοῦ	εμοὶ	εμὲ
		μοῦ	μοὶ	μὲ
	γὼ P.			
	έγωγε A.	εμέο I.	έμοιγε A.	έμεγε A.
	έγωγα D.	μέο I.	εμὶν D.	μὶν P.
	εγώνγα D.	εμοῖο P.	εμοίνη D.	αμὲ D.
	εγὼν D.	εμέθεν A.		
	εγώνη D.	εμέοθεν A.		
	ιώγα B.	εμεῦ D.		
	ιώνγα B.	μεῦ D.		
Dual.	νῶ	νῷν		
	νῶϊ P.	νῶϊ P.		
	άμμε D.	νωϊν P.		

Plur.

ἡμεῖς	ἡμῶν	ἡμῖν	ἡμᾶς
ἡμέες I.	ἡμέων I.	ἀμὶν } D.	ἡμέας I.
ἡμεῖες P.	ἡμείων P.	ἀμῖν } D.	ἡμεῖας P.
ἄμες } D.	ἁμῶν } D.	ἄμμιν } D.	ἁμᾶς } D.
ἄμμες } D.	ἀμέων } D.	ἄμμι } D.	ἄμμας } D.
	ἄμμων } D.	ἡμὶν P.	ἀμὲ } D.
	ἀμμέων } D.		ἄμμε } D.

Σὺ

Sing.

σὺ	σοῦ	σοὶ	σὲ
σύγε A.	σέο I.	σοίγε A.	τὲ } D.
τὺ } D.	σεῖο P.	τοὶ D.	τὺ } D.
τύγα } D.	σέοθεν } A.	τὶν } P.	
τύνη } D.	σέθον } A.	τεὶν } P.	
	σεῦ } D.	τεῒν } P.	
	τοῦ } D.		
	τεῦ } D.		
	τεοῖο } D.		

Dual.

σφῷ	σφῷν
σφῶϊ P.	σφῷϊν P.
ὔμμε } D.	ὔμμε D.
ὔμμε } D.	

Plur.

ὑμεῖς	ὑμῶν	ὑμῖν	ὑμᾶς
ὑμέες I.	ὑμέων I.	ὔμμιν } D.	ὑμέας I.
ὑμεῖες P.	ὑμείων P.	ὔμμι } D.	ὑμείας P.
ὑμὲς } D.	ὔμμων } D.	ὔμμιν } D.	ὔμμας } D.
ὔμμες } D.	ὑμμέων } D.	ὔμμι } D.	ὔμμας } D.
		ὑμὶν P.	ὔμμε } D.

Οὗ

Sing.

οὗ	οἱ	ἕ
ἕο I.	ἑοῖ P.	μὶν } D.
εἷο P.		νὶν } D.
ἕοθεν } A.		ἑὲ I.
ἕθεν } A.		
εὗ } D.		
οἷο } D.		
ἑοῖο } D.		
εὖ } D.		

Dual.

σφὲ	σφὶν
σφεὲ } P.	σφωῒν P.
σφωὲ } P.	
σφὼ } P.	

Plur.	σφεῖς	σφῶν	σφίσι	σφᾶς
	σφὲς D.	σφέων I.	σφὶν I.	σφέας I.
	σφέες I.	σφείων P.	σφὶ / φὶν } P.	σφὲ P.
				φὲ D.

Masc.	Fem.	Neutr.	Masc.	Fem.	Neutr.
σὸς	σὴ	σὸν	ὃς	ἣ	ὃν
τεὸς D.	τεὰ D.	τεὸν D.	ἑὸς P.	ἑὴ P.	ἑὸν P.

τῆνος D. pro ἐκεῖνος,

ἡμέτερος	ἡμετέρα	ἡμέτερον
ἁμὸς D.	ἁμὰ D.	ἁμὸν D.
	ἁμὴ P.	
ὑμέτερος	ὑμετέρα	ὑμέτερον
ὑμὸς D.	ὑμὰ D.	ὑμὸν D.
	ὑμὴ P.	
σφέτερος	σφετέρα	σφέτερον
σφὸς D.	σφὰ D.	σφὸν D.
	σφὴ P.	

Iones ante vocales longas ultimæ syllabæ horum pronominum præponunt ε: ut οὗτος, sing. τουτέου, τουτέῳ: dual. τουτέω, τουτέοιν: plur. τουτέων, τουτέοισι, τουτέους. Sic αυτέη, ταυτέης; sic αὐτὸς, αὐτέου, αὐτέῳ. Et etiam in pronominibus compositis: ut ἐμαυτέου, ἐμαυτέῳ, et ἐμωϋτέου, ἐμωϋτέῳ, et σεαυτέου, σεωϋτέῳ, ἐμωϋτέῳ.

Dialecti in verbo Barytono vocis activæ.

Indicativus.

Præsens

Sing.	ω	εις	ει
		ες / ης } D.	ε / η } D.
		ησθα A.	
Dual.	-	ετον	ετον
Plur.	ομεν	ετε	ουσι
	ομες D.		οντι D.

Imperfectum utrumque.

Sing.	ον	ες	ε
	εσκον I.	εσκες I.	έσκε I.
Dual.	-	ετον	ἐτην
Plur.	ομεν	έτε	ον
	ομές D.		εσκον I.
			εσαν D.

Futurum I.

Sing.	ῶ	εῖς	εῖ
	ίω I.	έεις I.	έει I.
Dual.		εῖτον	είτον
		έετον I. }	έετον I.
Plur.	οῦμεν	εῖτε	οῦσι
	έομεν I.	έετε I.	έουσι I.
	οῦμες εῦμες } D.		οῦντι εῦντι } D.

Futurum 2.

Sing.	ω	εις	ει
	ιῶ A.	ιεῖς A.	ιεῖ A.
	ῶ D.	εῖς D.	εῖ D.
Dual.		ετον	ετον
		ιεῖτον A.	ιεῖτον A.
		εῖτον D.	εῖτον D.
Plur.	ομεν	ετε	ουσι
	ιοῦμεν A.	ιεῖτε A.	ιοῦσι A.
	οῦμες εῦμεν } D.	εῖτε D.	οῦντι εῦντι οισι } D.

Aoristus.

Sing.	α	ας	ε
	ασκον I.	ασκες I.	ασκε I.
Dual. -		ατον	άτην
Plur.	αμεν	ατε	αν
	αμες D.		ασαν D.

Præter. Perf.

Sing.	α	ας	ε
	αα I.	αας I.	αε I.
Dual.		ατον	ατον
		άατον I.	άατον I.
Plur.	αμεν	ατε	ασι
	άαμεν I.	άατε I.	άασι I.
	αμες D.		αντι αν } D.

Plusq. Perf.

Sing.	ειν	εις	ει
	εα I.		εε I.
	ην A.		η A.
Dual. -		ειτον	είτην

Plur.	εἰμεν	εἰτε	εἰσαν			
	εἰμες D.		ἑσαν I.			

Imperativus.

Præsens, *utrumque Imperf. et præt. Perf.*

Sing.		Dual.		Plur.	
ε,	έτω,	ετον,	έτων,	ετε	έτωσαν.
					όντων A.
					όντω D.

Aoristus.

ον,	άτω,	ατον,	άτων,	ατε	άτωσαν.
					άντων A.
					άτω D.

Optativus.

Præsens, *utrumq. Imperf. et utrumque Fut.*

	Sing.		Dual.		Plur.		
οιμι	οις	οι,	οιτον	οίτην,	οιμεν	οιτε	οιεν.
					οιμες D.		οισαν D.

Aoristus.

αιμι	αις	αι,	αιτον	αίτην,	αιμεν	αιτε	αιεν.
					αιμες D.		αισαν D.

Subjunctivus

in omnibus temporibus.

	Sing.		Dual.		Plur.		
ω	ῃς	ῃ,	ητον	ητον,	ωμεν	ητε	ωσι.
	ῃσθα A.	ῃσι I.			ωμες D.		ωντι D.

Infinitivus.

Præsens et Fut. 1.	*Præt. Perf.*
ειν	έναι
εν, ην } D.	έμεναι A. D.
έμεναι A. D.	έμεν I.
έμμεναι P.	
έμεν I.	
Aor. 1.	*Aor.* 2. et *Fut.* 2.
αι	εῖν
άμεναι A. D.	ὲν D.
άμεν I.	έμεναι A. D.
	έμεν, έειν } I.

Participium.

Præsens, Aor. 2. et *Fut.* 1.

ων	ουσα	ον
	οῖσα } D. εῦσα } D.	

Præt. Perf.

ὼς	υῖα	ὸς
ὼν D.	ῶσα A.	ὼς A.

Aor. 1.

ας	ασα	αν
αις D.	αισα D.	αιν D.

Fut. 2.

ῶν	οῦσα	οῦν
έων I.	έουσα I,	έον I.

Vocis Passivæ.

Indicativus.

Præsens et Futura.

Sing.	ομαι	ῃ	εται
		εαι I.	
		ηαι P.	
		ει A.	
Dual.	- όμεθον	εσθον	εσθον
Plur.	όμεθα	εσθε	ονται
	όμεσθα D. I.		
	όμεθεν D.		

Imperf. utrumque.

Sing.	ομην	ου	ετο
		εο I.	
		ευ D.	
		έσκου P.	έσκετο P.
Dual.	- όμεθον	εσθον	έσθην
Plur.	όμεθα	εσθε	οντο
	όμεσθα A.		

Futurum, alias Futur. 1. *med.*

Sing.	ομαι	ῃ	εται
	οῦμαι } D. εῦμαι } D.	ῆ D.	εῖται D. A.
		εαι I.	
		ηαι P.	
Dual.	- όμεθον	εσθον	εσθον
Plur.	όμεθα	εσθε	ονται
	όμεσθα A.		

Futur. vetus, alias Futur. 2. *med.*

Sing.	οῦμαι	ῆ	εῖται
		εαι I.	
		ηαι P.	
Dual.	- ούμεθον	εῖσθον	εῖσθεν

Plur.	ούμεθα	εῖσθε έεσθε I.	οῦνται έονται I.

Aoristus, alias Aor. I. med.

Sing.	άμην	ω αο } D. α	ατο άσκετο I.
Dual.	άμεθον	ασθον	άσθην
Plur.	άμεθα άμεσθα A.	ασθε	αντο

Præter Perf.

Sing.	μαι	σαι	ται
Dual.	μεθον	θον	θον
Plur.	μεθα μεσθα A.	θε	νται vel μένοι εισὶ αται I.

Plusq. Perfectum.

Sing.	μην	σο	το
Dual.	μεθον	θον	θην
Plur.	μεθα μεσθα A.	θε	ντο vel μένοι ἦσαν ατο I.

Aoristi ex forma verborum in μι, alias Aoristi passivi.

Sing.	Dual.	Plur.
ην ης η,	ητον ήτην,	ημεν ητε ησαν. εν D. I.

Imperativus.

Præsens.

ου έσθω, εο I.	εσθον έσθων,	εσθε έσθωσαν. έσθων A.

Aoristus, alias Aor. I. med.

αι άσθω,	ασθον άσθων,	ασθε άσθωσαν. ασθων A.

Optativus.

Præsens.

Sing.	οίμην	οιο	οιτο
Dual.	οίμεθον	οισθον	οίσθην
Plur.	οίμεθα οίμεσθα A.	οισθε	οιντο οίατο I.

Aoristi.

Sing.	είην	είης	είη
Dual.		είητον	ειήτην

Plur.	εἴημεν	εἴητε	εἴησαν
	εἶμεν P.	εἶτε I.	εἶεν I.
	εἶμες D.		

Subjunctivus.

Præsens et Aoristi.

Sing.	ωμαι	ῃ	εται
		εαι I.	
		ηαι P.	
Dual. -	ώμεθον	ησθον	ησθον
Plur.	ώμεθα	ησθε	ωνται
	ώμεσθα A.		

Aoristi.

Sing.	ὦ	ᾗς	ᾗ
	έω I.	έῃς I.	έησι I.
Dual. -		ἦτον	ἦτον
Plur.	ὦμεν	ἦτε	ὦσι
	ὦμες D.		ὦντι D.
	έομεν I.		
	εἴομεν P.		

Infinitivus.

Aoristi.	*Participium.*
ἧναι	ούμενος
ἥμεναι A. D.	εύμενος D.
ἧμεν I.	

Dialecti verborum contractorum.

Indicativus.

Præsens conjugat. 1.

Sing.	άω, ῶ	ᾷς	ᾷ
	όω P.	ῇς D.	
		άᾳς P.	άᾳ P.
	έω I.	έεις I.	έει I.
Dual.		ᾶτον	ᾶτον
		ἦτον D.	ἦτον D.
Plur.	ῶμεν	ᾶτε	ῶσι
	όωμεν P.		όωσι

Præsens conjugat. 2:

Sing. -	έω, ῶ	εῖς	εῖ
Dual. -		εῖτον	εῖτον

Plur.	οῦμεν	εῖτε	οῦσι
	εῦμες D.		εῦντι D.
			οῦντι D.
			εῦτι D.

Præsens conjugat. 3.

Sing.	- όω, ῶ	οῖς	οῖ
Dual.	-	οῦτον	οῦτον
Plur.	οῦμεν	οῦτε	οῦσι
	οῦμες D.		οῦντι D.

Imperf. conjugat. 1.

Sing.	αον, ων	ας	α
		ης D.	η D.
	ασκον I.	ασκες I.	ασκε I.
			αα P.
Dual.		ᾶτον	άτην
		ῆτον D.	ήτην D.
Plur.	ῶμεν	ᾶτε	ων
			ευν D.

Imperf. conjugat. 2.

Sing.	εον, ουν	εις	ει
	εσκον I.	εσκες I.	εσκε I.
			ειν A.
Dual.	-	εῖτον	είτην
Plur.	οῦμεν	εῖτε	ουν
			ευν D.

Imperf. conjug. 3.

Sing.	οον, ουν	ους	ου
	οσκον I.	οσκες I.	οσκε I.
Dual.	-	οῦτον	ούτην
Plur.	οῦμεν	οῦτε	οῦν
			οσαν P.

Imperativus.

Præsens conjugat. 1.

Sing.		α	άτω
		αα P.	
Dual.	-	ᾶτον	άτων
Plur.		ᾶτε	άτωσαν
			άντων A.

Psæsens conjugat. 2.

Sing.	-	ει	είτω
Dual.	-	εῖτον	είτων

Plur.		εῖτε	εἴτωσαν
			οὔντων A.

Optativus.

Præsens conjugat. 1.

Sing.	ῷμι	ῷς	ῷ
	ῴην A.	ῴης A.	ῴη A.
Dual.		ῷτον	ῴτην
		ῴητον A.	ῳήτην A.
Plur.	ῷμεν	ῷτε	ῷεν
	ῴημεν A.	ῴητε A.	ῴησαν A.

Præsens conjugat. 2. *et* 3.

Sing.	οῖμι	οῖς	οῖ
	οίην A.	οίης A.	οίη A.
	ῴην D.	ῴης D.	ῴη D.
Dual.		οῖτον	οίτην
		οίητον A.	οιήτην A.
		ῴητον D.	ῳήτην D.
Plur.	οῖμεν	οῖτε	οῖεν
	οίημεν A.	οίητε A.	οίησαν A.
	ῴημεν D.	ῴητε D.	ῴησαν D.

Subjunctivus.

Præsens conjugat. 1.

Sing.	ῶ	ᾷς	ᾷ
		ῇς D.	ῇ D.
Dual.		ᾶτον	ᾶτον
		ῆτον D.	ῆτον D.
Plur.	ῶμεν	ᾶτε	ῶσι

Præsens conjugat: 2.

Sing.	ῶ	ῇς	ῇ
			ῇσι I.
Dual.		ῆτον	ῆτον
Plur.	ῶμεν	ῆτε	ῶσι
			ῶντι D.

Infinitivus.

Præsens conjugat. 1.

ᾷν, ἀμεναι A., ην et αις D., ααν et ἡμεναι P.

Præsens coningat. 2.

εῖν, ἔμεναι A., ῃν et εν et εις D., ἔμεναι P.

Præsens conjugat. 3.

οῦν, ὄμεναι A., οῖς et οῖν et εῦν D., ὄμμεναι P.

Dialecti verborum in μι
Vocis activæ.
Indicativus.

Præsens conjugat. 1.

Sing.	ημι	ης	ησι
			ατι D.
Dual. -		ατον	ατον
Plur.	αμεν	ατε	ᾶσι
			άντι D.
			έασι I.

Præsens conjugat. 2.

Sing.	ημι	ης	ησι
			ητι D.
Dual.		ετον	ετον
		ητον D.	ητον D.
Plur.	εμεν	ετε	εῖσι
	ημεν D.	ητε D.	ηντι, εντι D.
	εάμεν I.		έασι I.

Præsens conjugat. 3.

Sing.	ωμι	ως	ωσι
			ωτι D.
Dual. -		οτον	οτον
Plur.	ομεν	οτε	οῦσι
			οντι D.
			όασι I.

Præsens conjugat. 4.

Sing. -	υμι	υς	υσι
Dual. -		υτον	υτον
Plur.	υμεν	υτε	ῦσι
			υντι D.
			ύασι I.

Imperf. conjugat. 1.

Sing.	ην	ης	η
	ασκον I.	ασκες I.	ασκε I.
Dual. -		ατον	άτην
Plur.	αμεν	ατε	ασαν
			αν D.

Aor. 2. conjugat. 1.

Sing.	ην	ης	η
	ασκον I.	ασκης I.	ασκε I.

Dual.	-	ητον	ήτην
Plur.	ημεν	ητε	ησαν
			αν D.

Imperf. conjugat. 1.

Sing.	ην	ης	η
	εα I.		εε I.
	ουν A.	εις A.	ει A.
	εσκον I.	σσκες I.	σσκε I.
Dual.	-	ετον	έτην
Plur.	εμεν	ετε	εσαν
			εν D.

Aor. 2. *conjugat.* 2.

Sing.	ην	ης	η
Dual.	-	ητον	ήτην
Plur.	ημεν	ητε	ησαν
			εν D.

Imperf. conjugat. 3.

Sing.	ων	ως	ω
	οσκον I.	οσκες I.	εσκε I.
	ουν A.	ους A.	ου A.
Dual.	-	οτον	ότην
Plur.	ομεν	οτε	οσαν
			ον D.

Aor. 2. *conjugat.* 3.

Sing.	ων	ως	ω
Dual.	-	ωτον	ώτην
Plur.	ωμεν	ωτε	ωσαν
			ων D.

Imperf. et Aor. 2. *conjug.* 4.

Sing.	υν	υς	υ
	υσκον I.	υσκες I.	υσκε I.
Dual.	-	υτον	ύτην
Plur.	υμεν	υτε	υσαν

Imperativus.

Præsens conjugat. 1.

αθι, ηθι et η I., α. D.

Præsens conjugat. 2.

εθι, ηθι I., η sync., ει A.

Præsens conjugat 3.

οθι, ωθι I., ω sync., ου A., οι D.

Præsens conjugat. 4. υθι, υ sync.

Optativus.

Præsens conjugat. 1.

Sing.	αἴην	αἴης	αἴῃ
	ῄην P.	ῇης P.	ῄη P.
Dual.	-	αἴητον	αἰήτην
Plur.	αἴημεν	αἴητε	αἴησαν
	αἶμεν sync.	αἶτε sync.	αἶσαν sync.

Præsens conjugat. 2.

Sing.	- εἴην	εἴης	εἴη
Dual.	-	εἴητον	εἰήτην
Plur.	εἴημεν	εἴητε	εἴησαν
	εἶμεν sync.	εἶτε sync.	εἶσαν sync.

Præsens conjugat. 3.

Sing.	οἴην	οἴης	οἴη
	ῴην A.	ῴης A.	ῴη A.
Dual.	-	οἴητον	οἰήτην
Plur.	οἴημεν	οἴητε	οἴησαν
	οἶμεν sync.	οἶτε sync.	οἶσαν sync.

Subjunctivus.

Præsens conjugat. 1.

Sing.	ῶ	ᾷς	ᾷ
	εἴω } P.		
	ἤω } P.		
Dual.	-	ᾶτον	ᾶτον
Plur.	- ῶμεν	ῆτε	ῶσι

Præsens conjugat. 2.

Sing.	ῶ	ῇς	ῇ
	έω I.	έῃς I.	έῃσι I.
	εἴω } P.		
	ἤω } P.		
Dual.	-	ῆτον	ῆτον
Plur.	ῶμεν	ῆτε	ῶσι
	έωμεν I.		
	εἴωμεν } P.		
	εἴομεν } P.		

Præsens conjugat. 3.

Sing.	ῶ	ῷς	ῷ
			ῷσι I.
	όω P.	όῃς P.	όῃ P.

Dual. - ῶτον ῶτον
Plur. - ῶμεν ῶτε ῶσι

Infinitivus.

Præsens conjugat. 1.
ἄναι
ἄμεναι D.
ἄμεν I.

Aor. Conjugat. 1.
ἧναι
ἥμεναι D.
ἧμεν I.

Præsens conjugat. 2.
ἕναι
ἕμεναι } D.
ἥμεναι }
ἕμεν I.

Aor. conjugat. 2.
εἶναι
ἕμεναι D.
ἑμεν I.

Præsens conjugat. 3.
ὅναι
ὅμεναι D.
ὅμεν

Aor. conjugat. 3.
οὖναι
ὅμεναι D.
ὅμεν I.

Præsens conjugat. 4.
ὕναι
ὕμεναι D.
ὕμεν I.

Vox passiva verborum in μι.

Indicativus.

Præsens conjugat. 1.
αμαι ασαι αται
ααι I.
ῃ A.

Præsent conjugat. 2.
εμαι εσαι εται
εαι I.
ῃ A.

Imperf. conjugat. 1.
άμην ασο ατο
αο I.
ω A.

Imperf. conjugat. 2.
έμην εσο ετο
εο I.
ευ D.
ου A.

Imperf. conjugat 3.
όμεν οσο οτο
ου A.

Imperativus.

Præsens.

Conjugat. 1.
ασο ἄσθω
αο I.
ω A.

Conjugat. 2.
εσο ἕσθω
εο I.
ου A.
ει D.

Conjugat. 3.
οσο ὅσθω
ου A.
ευ D.

Dialecti verbi εἰμὶ *sum.*

Indicativus.

Præsens.

Sing.	εἰμὶ	εἶς vel εἶ	ἐστὶ
	ἐμμὶ } D.	ἔῃ A.	ἐντὶ D.
	ἦμι }	εἶσθα A.	
		ἐσσὶ } P.	
		ἐὶ }	
Dual.		ἐστὸν	ἐστὸν
Plur.	ἐσμὲν	ἐστὲ	εἰσὶ
	εἰμὲς D.	εἰτὲ I.	ἐντὶ } D.
	εἰμὲν I.	ἐτὲ P.	εὐτὶ }
	ἐμὲν P.		ἐάσι I.
			ἐάσσι } P.
			εἴασι }

Imperfectum.

Sing.	ἦν	ἦς	ἦ
	ἦ A.	ἦσθα A.	ἦν A.
	ἔα I.	ἔης I.	ἔην I.
	ἦα }	ἦες }	ἦς D.
	ἔον }	ἔες }	ἦε }
	ἦον } P.	εἴς } P.	ἔε }
	ἔσκον }	ἔεις }	ἔσκε } P.
	ἔην }	ἔσκες }	ἔη }
	ἤην }	ἔησθα }	ἤην }
Dual.		ἦτον	ἤτην
		ἦστον	ἤστην
		ἔτον } P.	ἔτην } P.
		ἔστον }	ἔστην }
Plur.	ἦμεν	ἦτε	ἦσαν
	ἦμες D.	ἔατε I.	ἔσαν I.
	ἦσμεν A.	ἦστε A.	ἔσσαν } P.
	ἔμεν P.	ἔτε	ἔσκον }
			ἦν D.

Futurum.

Sing.	ἔσομαι	ἔσῃ	ἔσεται
	ἐσοῦμαι }	ἔσει A.	ἔσται sync.
	ἐσεῦμαι } D.	ἐσῇ } D.	ἐσεῖται } D.
	ἐσσεῦμαι }	ἐσσῇ }	ἐσσεῖται }
	ἔσσομαι P.	ἔσεαι I.	ἔσσεται P.
		ἔσσῃ } P.	
		ἔσσεαι }	

Dual.	ἐσόμεθον	ἔσεσθον	ἔσεσθον
	ἐσούμεθον D.		
	ἐσσόμεθον } P.		
	ἐσόμεσθον } P.		
Plur.	ἐσόμεθα	ἔσεσθε	ἔσονται
	ἐσόμεσθα P.		ἐσοῦνται D.

Plusq. Perfectum.

Plur.

ἤμεθα	ἦσθε	ἦντο
		ἕατο I.
		εἵατο P.

Imperativus.

Præsens.

Sing.	ἴσθι	ἔστω
	ἔσο	ἤτω D.
	ἔσσο } P.	
	εἶ } P.	
Dual.	ἔστον	ἔστων
Plur.	ἔστε	ἔστωσαν
		ἔστων A.

Optativus.

Præsens.

Sing.	εἴην	εἴης	εἴη
	ἔοιμι P.	ἔοις P.	ἔοι P.
Dual.		εἴητον	εἰήτην
		ἔοιτον P.	ἐοίτην P.
Plur.	εἴημεν	εἴητε	εἴησαν
	ἔοιμεν P.	ἔοιτε P.	ἔοισαν P.
	εἶμεν A.	εἶτε A.	εἶεν A.

Subjunctivus.

Sing.	ὦ	ᾖς	ᾖ
	ἔω I.	ἔῃς I.	ἔῃ } I.
	εἴω P.	ᾖσθα A.	ᾖσι } I.
		εἴῃς P.	ἔῃσι } I.
			εἴῃ P.
Dual.		ἦτον	ἦτον
		ἔητον I.	ἔητον I.
		εἴητον P.	εἴητον P.

Plur.	ὦμεν	ἦτε	ὦσι
	έωμεν I.	έητε I.	έωσι I.
	ὦμες D.		ὦντι } D.
	είωμεν } P.		έωντι } D.
	είομεν } P.		

Infinitivus.

Præsens.	*Futurum.*
εἶναι	ἔσεσθαι
ἔμεν } I.	εσεῖσθαι } D.
ἔμεναι } I.	εσσεῖσθαι } D.
ἔμμεναι } D.	ἐσσεῖσθαι P.
ἦμεν } D.	
ἦμες } D.	
εἶμεν } D.	
ἤμεναι } D.	
εἵμεναι P.	

Participium.

Præsens. Nomin.			Genit.		*Futurum.*
ὢν	οὖσα	ὄν,	ὄντος	οὔσης	ἐσόμενος
ἐὼν I.	ἐοῦσα I.	ἐὸν I.	ἐόντος I.	ἐούσης	ἐσσόμενος P.
εἰς D.	εἶσα } D.	ἐν D.	ἔντος } D.		
	ἔοισα } D.		εὖντος } D.		
	εὖσα } D.				

GRÆCORUM MENSIUM DISTRIBUTIO.

Secundum Gazam.	Secundum Scaligerum.	Secundum Petavium.
	1 ἑκατομβαιών.	
	2 μεταγειτνιών.	
	3 βοηδρομιών.	
μαιμακτηριών.	4 πυανεψιών.	μαιμακτηριών.
πυανεψιών.	5 μαιμακτηριών.	πυανεψιών.
ἀνθεστηριών.	6 ποσειδιών.	
ποσειδιών.	7 γαμηλιών.	
γαμηλιών	8 ἀνθεστηριών.	
	9 ἐλαφηβολιών.	
	10 μουνυχιών.	
	11 θαργηλιών.	
	12 σκιρροφοριών.	

His Græcis mensibus Latini respondent

1 Junius.
2 Julius
3 Augustus.
4 September.
5 October.
6 November.
7 December.
8 Januarius.
9 Februarius.
10 Martius.
11 Aprilis.
12 Majus.

Distributio Scaligeri omnium probatissima est, quippe confirmata duabus marmoreis Inscriptionibus ex Græcia recens erutis, et a Jacobo Sponio in suo Itinerario Græciæ relatis.

Athenienses enim a Solstitio æstivo, quod apud nos in medium fere Junium incidit, annum inchoabant, observato præcipue cursu Lunæ.

ἀνθεστηριών magis videtur fuisse Martius: ut doctissimus et diligentissimus Xylander in fine Adnotationum in Vitas Plutarch. docet.

Mensis divisio.

Mensis dividitur in tres decades. Prima dicitur *ἱσταμένου*, sive *ἀρχομένου μηνὸς*, instantis, vel ineuntis mensis: altera *μεσοῦντος*, vel *ἐπὶ δέκα*, vel *ἐπὶ δεκάδι*, seu *δεκάτῃ*, medii, vel supra decem: tertia *φθίνοντος*, *λήγοντος*, vel *ἀπιόντος*, præcipitantis, desinentis, exeuntis.

Primus dies mensis dicitur *Νουμηνία*, Novilunium: quia Luna mensem et incipiebat, et finiebat.

Ultimus dicitur *ἕνη καὶ νέα*, vetus et novus: quia inter elapsum. et proxime sequentem mensem intercederet.

Exemplum dierum Mensis.

1	Dies Calendæ	Νουμηνία	
2	IV	δευτέρα	ἱσταμένου, vel αρχομένου
3	III.	τρίτη	
4	Prid. Non.	τετάρτη	
5	Nonæ.	πέμπτη	
6	VIII.	ἕκτη	
7	VII.	ἑβδόμη	
8	VI.	ογδόη	
9	V.	εννάτη	
10	IV.	δεκάτη	
11	III.	πρώτη	επὶ δέκα
12	Pridie Id.	δευτέρα	
13	Idus.	τρίτη	
14	XVIII.	τετάρτη	
15	XVII.	πέμτη	
16	XVI.	ἕκτη	
17	XV.	ἑβδόμη	
18	XIV.	ογδόη	
19	XIII.	εννάτη	
20	XII.	εικὰς	
21	XI.	δεδάτη φθίνοντος.	

vel πρώτη επὶ εικάδι, seu μετὰ εικάδα, et sic deinceps.

22	X.	εννάτι	φθίνοντος.
23	IX.	ογδόη	
24	VIII.	ἑβδόμη	
25	VII.	ἕκτη	
26	VI.	πέμπτη	
27	V.	τετάρτη	
28	IV.	τρίτη	
29	III.	δευτέρα	
30	Pridie Cal.	ἕνη καὶ νέα, seu τριακὰς.	

Quando mensis erat 29 dierum, pro δεκάτη φθίνοντος dicebatur εννάτη φθίνοντος; quando plus quam triginta, post δεκάδα addebatur ἐνδεκάτη.

Usus apud Auctores.

ἑβδόμη ἱσταμένου, septimo Idus. Lucianus.

επὶ Χαιρώνδου ἄρχοντος ελαφηβολιῶνος ἕκτη ἱσταμένου. Prætore Cheronda, 8 Idus Februarii. Demosth. περὶ Στεφ.

ἐπὶ ἄρχοντος Μνησιφίλου, ἑκατομβαιῶνος ἔνη καὶ νέα: Mnesiphilo Prætore, pridie Calend. Julii. Ibidem.

De Notis Numerorum.

Græci in designandis numeris utuntur literis Alphabeticis modis tribus.

1. Quorum locum quæque litera tenet in Alphabeto, ejusdem loci numerum repræsentat. Itaque α, 1: β, 2: γ, 3 usque ad ω, 24. Hoc modo numerantur libri Iliados, et Odysseæ Homeri: nec ultra 24 progressio fit.

2. Totum Alphabetum in tres classes dividitur. Prima est unitatum, ab α usque ad ι denarium numerum: hac nota ϛ (quæ τὸ ἐπίσημον vocatur) pro senario usurpata.

Secunda est denariorum, ab ι usque ad ρ centenarium, interjecta pro nonnagenario hac nota ϟ, quæ ἡ κόππα dicitur.

Tertia centuriarum, a ρ usque ad finem, pro nonagenario addita hac nota ϡ, quæ σάμπι nominatur. Singulis his literis, et notis virgula toni acuti subscribitur, vel, ut quidam volunt, supra inscribitur: prima classis millenariorum Monadas, secunda Decadas, tertia Centurias significat.

3. Sex dumtaxat Literæ adhibentur.

I uuitatem significat.
Π πέντε
Δ δέκα.
Η ἑκατόν.
Χ χίλια.
Μ μύρια.

Hæ omnes, præter Π usque ad numerum quaternarium, sive per se, sive aliis adjunctæ multiplicantur.

Decadum, Centuriarum, Chiliadum, et Myriadum quinarios, hæc elementa, Δ, Η, Χ, Μ, Literæ Π inclusa significant.

Major numerus in compositione minorem præcedit, et in secundo et tertio modo.

1	α'	I.
2	β'	II.
3	γ'	III.
4	δ'	IIII.
5	ε'	Π.
6	ϛ'	ΠI.
7	ζ'	ΠII.
8	η'	ΠIII.
9	θ'	ΠIIII.
10	ι'	Δ.
11	ια'	ΔI.
12	ιβ'	ΔII.
13	ιγ'	ΔIII.
14	ιδ'	ΔIIII.
15	ιε'	ΔΠ.
16	ιϛ'	ΔΠI.
17	ιζ'	ΔΠII,
18	ιη'	ΔΠIII.
19	ιθ'	ΔΠIIII.
20	κ'	ΔΔ.
21	κα'	ΔΔI.
22	κβ'	ΔΔII.
30	λ'	ΔΔΔ.
31	λα'	ΔΔΔI.
32	λβ'	ΔΔΔII.
40	μ'	ΔΔΔΔ.
41	μα'	ΔΔΔΔI.
42	μβ'	ΔΔΔΔII.
50	ν'	𐅄.
51	να'	𐅄I.
52	νβ'	𐅄II.
60	ξ'	𐅄Δ.
70	ο'	𐅄ΔΔ.
80	π'	𐅄ΔΔΔ.
90	ϙ'	𐅄ΔΔΔΔ.
100	ρ'	H.
200	σ'	HH.
300	τ'	HHH.
400	υ'	HHHH.
500	φ'	𐅅.
600	χ'	𐅅H.

700	ψ'	ΙH̄ΙHH.
800	ω'	ΙH̄ΙHHH.
900	ταί	ΙH̄ΙHHHH.
1000	͵α	X.
2000	͵β	XX.
3000	͵γ	XXX.
4000	͵δ	XXXX.
5000	͵ε	ΙX̄Ι.
6000	͵ϛ	ΙX̄ΙX.
7000	͵ζ	ΙX̄ΙXX.
8000	͵η	ΙX̄ΙXXX.
9000	͵θ	ΙX̄ΙXXXX.
10000	͵ι	M etc.

Postremo notandum, δ' quatuor significare, ͵δ quatuor millia, δ' quartam partem. Sicut Cos. significat Consulem, Coss. Consules, Imppp. tres Imperatores, ita ξ' ξ', sexagesimas. Ea geminatio adfert pluralem numerum.

ξ' ξ' ς', sexagesimæ sex.

Ut autem casus exprimatur, ultima syllaba superimponitur.

Κατήχησις Χριστιανικὴ κυριακή.

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία σου. Γενηθέτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

Ἀσπασμὸς τοῦ Ἀγγέλου πρὸς τὴν ἁγιωτάτην Παρθένον.

Χαῖρε, κεχαριτωμένη Μαρία· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου, Ἰησοῦς. Ἁγία Μαρία, Μῆτερ Θεοῦ, προσεύχου ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν νῦν, καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου ἡμῶν. Ἀμήν.

Σύμβολον τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Πιστεύω εις τὸν Θεὸν Πατέρα, παντοκράτορα, ποιητὴν ουρανοῦ, καὶ γῆς. Καὶ εις Ιησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν αυτοῦ ἕνα μόνον, Κύριον ἡμῶν. Συλληφθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, γεννηθέντα ἐκ Μαρίας τῆς Παρθένου. Παθόντα ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, σταυρωθέντα, θανόντα, καὶ ταφέντα. Κατελθόντα εις Ἅδην, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν· Ανελθόντα εις τοὺς ουρανοὺς, καθεζόμενον ἐν δεξιᾷ Θεοῦ Πατρὸς τοῦ παντοκράτορος. Ὅθεν μέλλει ἔρχεσθαι κρῖναι ζῶντας, καὶ νεκρούς. Πιστεύω εις Πνεῦμα Ἅγιον. Ἁγίαν Ἐκκλησίαν Καθολικήν. Ἁγίων κοινωνίαν. Εις ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Σαρκὸς ἀνάστασιν. Καὶ ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Ὕμνος πρὸς τὴν ἁγιωτάτην Παρθένον Μαρίαν.

Χαῖρε, Δέσποινα, Μῆτερ ἐλέους, ζωὴ, γλυκύτης, καὶ ελπὶς ἡμῶν, χαῖρε. Πρὸς σὲ βοῶμεν οἱ τῆς Εὔας ἐξόριστοι παῖδες. Πρὸς σὲ ἀτενίζομεν στενάζοντες, καὶ θρηνοῦντες ἐν τῇδε τῇ τοῦ κλαυθμῶνος κοιλάδι. Ἄγε δὴ, συνήγορε ἡμῶν, τοὺς ευσπλάγχνους σου οφθαλμοὺς ἐφ' ἡμᾶς ἐπίστρεψον· καὶ Ιησοῦν τὸν ευλογημένον καρπὸν τῆς κοιλίας σου, μετὰ τὴν ὑπερορίαν ταύτην, ἡμῖν ἀνάδειξον, ὦ ἐπιεικὴς, ὦ ἐυσπλαγχνε, ὦ ἡδεῖα Παρθένε, Μαρία.

INDEX